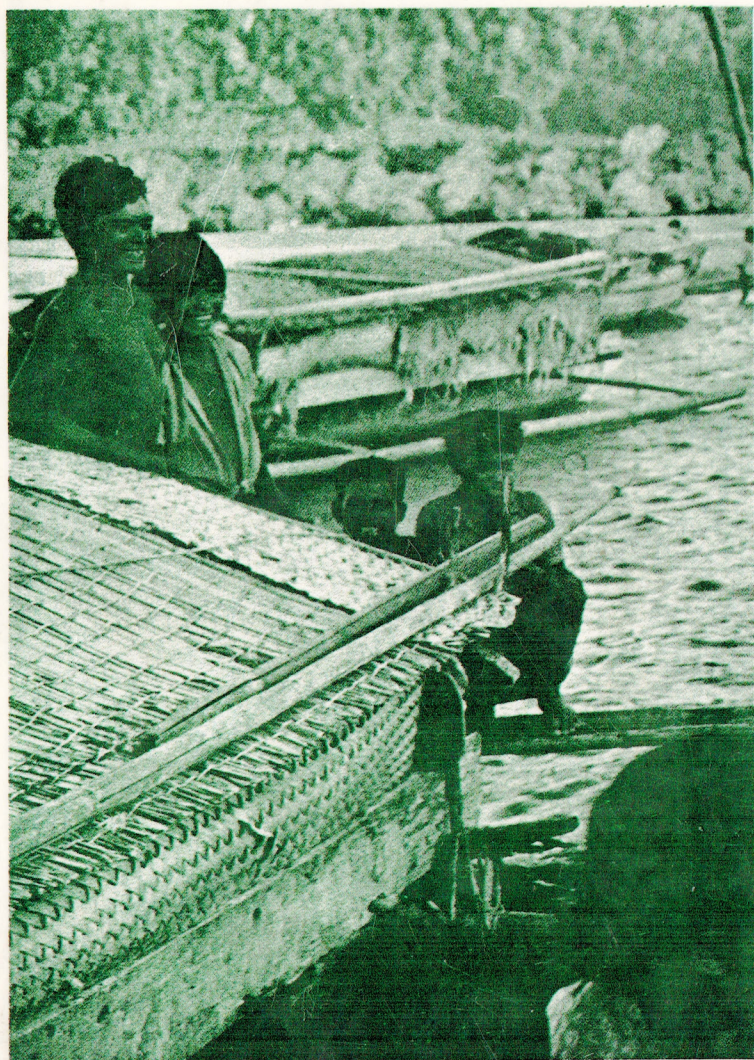

Duyên Anh

HẠ OI

Truyện dài

DUYÊN ANH
VŨ MỘNG-LONG

HẠ ƠI

truyện dài

1973

Truyện này được Chương cầm buộc vào quả
bong bóng thả lên Thiên Đường cho Dzũng Phú
Nhuận đọc. Ở trên ấy chắc Dzũng Phú Nhuận
buồn lắm. Tội nghiệp Dzũng Phú Nhuận.

VÀO TRUYỆN

CHƯƠNG CÒM THÂN MẾN,

Tao viết thư này cho mày đúng vào ngày bãi trường. Đồ mày biết tao ngồi chỗ nào đây? Ở cái bàn nhỏ kê sát cửa sổ thấp nhìn ra sân trường Khuyển Học trong nhà ông ngoại mày í mà. Hì hì, chỗ này, mười mấy năm trước, bố mày thường ngồi nói chuyện với mẹ mày hết chiều nọ qua chiều kia. Mà tao nói vậy. Bây giờ, tao thích ngồi nhớ bọn thằng Dzũng Đakao, Hưng mập, Long cái lưng, Phong lùn, Thảo xiêm, Bồn lừa và tất cả nhó con cư xá Chu Mạnh Trinh. Hôm nay, tao viết thư báo đề mày hay là hai cây phượng trước cửa nhà ông

ngoại mày hoa đã nở đỏ rực rỡ. Ve sầu kêu tối ngày buồn lắm cơ. Cái hồ tắm đường Lê Lợi nhìn sang khu linh thủy, bây giờ, hách hơn hồ tắm đường Tự Do, Sài Gòn là cái chắc. Tao bơi lội suốt buổi mát có mười đồng. Tao « bóng nhong » ngứa được rồi. Cái « bóng dzoa » gồ hết tả. Công viên Nguyễn Du đẹp tuyệt vời, lối đi trải đá sỏi trắng muốt, trên ghế rợp hoa giấy đủ màu, gió sông thổi lên kêu xào xạc khoái lổ ráy. Những thứ đó mày biết rồi, khỏi kể dài dòng. Mày chưa về Long Xuyên dịp hè nên mày chưa có khoái đi đập chuột. Mùa này có chuột rồi đấy. Béo ghê ghê là. Chiên với bơ ăn cứ gọi là sướng mê con ông cụ. Long Xuyên có đội bóng nhô con đá chì số dzách. Đội của tao thua dài dài. Chúng tao sắp tranh giải Guigoz, mày ạ! Giá có mày giữ « gôn », Hưng mập thủ thành, Dzũng Đakao, Bồn lừa làm bàn, may ra tụi tao ăn mỗi thắng một hộp sữa Guigoz. Mà tao sợ xuống đây, chúng mày sẽ phục tụi nhãi Long Xuyên lác mắt, hết dám làm tàng. Mày nhớ thằng Danh không? Nó bắn ná vô địch mà đặt tên là Danh ná hồi Tết năm xưa mày theo ông ngoại mày vô Chắc

cà đào thăm ông cố Tư Beo ấy mà. Danh ná không thèm bắn chim nữa. Nó bắn cá. Bao nhiêu cá ở hồ Lê Lợi nó bắn chết hết rồi. Còn hai con thôi. Nó nghe tao kể tài bắn súng cao su của Dzũng Đakao, nó bảo đề dành đôi cá chờ bắn thi với Dzũng Đakao. **Mùa hè ở Long Xuyên sẽ vui không thể tả.** Mày đừng ham đi Nha Trang, Đà Lạt nữa, Chương còm ạ! Tao xí gạt anh Tư Theo là hè này mày về Long Xuyên, anh Tư theo hì hục sửa cái « o bo » của ông ngoại mày và sắm cả lô cần câu. Anh Tư theo nói sẽ chở tụi mày đi khắp sông lạch Long Xuyên, lên cả con kinh mang tên ông ngoại mày. Còn anh Mậu hứa chở xe lôi tụi mày đi lung tung. Tao mong mày đó. Nhớ về Long Xuyên nhé, Chương còm nhé! Và phải rủ bọn thằng Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập... Ông Út mày đã luyện một chú gà trống tre đá ác không tả. Ông Út nói sẽ cho mày. Gà này mà đem tới chợ Cũ thì gọi là gà Chiến Thắng. Nó đã đá bại gà Cao Lãnh, sẽ chấp các giống gà tre ở Việt Nam. Thôi, tao dừng bút kéo nói nữa mày chịu hết nổi.

THẢO VƯỜN

(Tức Thảo xa lộ)

CHƯƠNG MỘT

DANH NÁ NGỒI DỰA LƯNG DƯỚI gốc cây soài ngay cổng nhà ông Tư Beo. Buổi trưa vắng lặng. Chiếc mũ cỏ che kín khuôn mặt Danh ná nên bất cứ ai thấy Danh ná cũng tưởng ông nhóc ngủ ngon ơ. Thực ra, Danh ná đang thức. Nó mở căng mắt nhìn những trái soài vừa chín bằng hai cái lỗ thủng xuyên qua mũ cỏ. Thỉnh thoảng, Danh ná quờ tay dết thật mạnh vào đuôi vờ đập muỗi. Đó là ám hiệu báo cho Thảo xa lộ chuẩn bị đồ nghề. Thảo xa lộ ngồi núp dưới bờ ao cách gốc cây soài không xa. Nó giấu cái vọt cá trong bụng. Thảo xa lộ

cắt công đập xe đi tìm Danh ná để loan tin bọn Chương còm, Dzũng Đakao sắp về Long Xuyên. Nhưng Danh ná gạt đi. Nó bắt Thảo xa lộ cầm cái vợt cá tập một trò chơi mới ở sân nhà mình.

— Chúng nó sẽ lé mắt.

Thảo xa lộ hỏi :

— Những đứa nào ?

Danh ná vênh vang :

— Thì những thằng Dzũng Đakao, Chương còm mà mày ưa khoe tài giùm chúng nó chứ ai. Mày đánh bóng mại kền, mày « xi » chúng nó quá xá. Rồi mày xem nhóc con Chắc cà đao là Danh ná này có ăn đứt nhóc con Sài Gòn không.

Thảo xa lộ cười :

— Chúng nó dễ thương lắm, mày ơi !

Danh ná lắc đầu nghi ngờ :

— Mày nói thì tao biết vậy. Tao nghe kể bọn nhóc Sài Gòn coi thường dân miệt vườn khờ khạo.

Thảo xa lộ vỗ vai Danh ná :

— Đâu có. Tùy từng đứa chứ mày,

Bây giờ mày bắt tao cầm vợt bắt bướm hay ruồi đây ?

Danh ná nheo mắt :

— Bắt soài !

Thảo xa lộ chưa kịp hiểu. Danh ná bèn giải thích :

— Mày biểu ông Tư Beo là ông cò thẳng Chương còm. Vậy ông sẽ không la tụi mình nếu tụi mình hái soài làm quà ra mắt bọn Chương còm.

Thảo xa lộ giậm chân bình bịch :

— Ừa, ừa, tao biết mày muốn gì rồi. Chúng nó sẽ lé mắt.

Danh ná trèo lên cây cau. Nó trèo nhanh như con mèo. Danh ná bẻ từng trái cau ném xuống. Thảo xa lộ đưa vợt hứng. Thảo xa lộ hứng mãi đến khi mười trái lọt vợt cả mười Danh ná mới bằng lòng. Và hai đứa kéo nhau tới cổng nhà ông Tư Beo. Danh ná gỡ cái mũ cỏ, nhòm người nhìn vào sân. Năng đồ đầy sân đất. Ông Tư Beo chắc đương ngáy khò khò. Con chó mực nằm trên hè lé lười thờ rộc và đôi mắt nhắm tít. Thảo xa lộ đã nhào lên đường, tay cầm vợt

ở tư thế... húng. Danh ná lỏi từ bụng ra cái giàn thung lạp sẵn đạn dật. Nó ngấm một trái soài chín, kéo căng hai sợi dây cao su, nhả đạn. Viên đạn tuyết vời trúng ngay cuống trái soài. Và trái soài rơi gọn vô cái vọt của Thảo xa lộ. Êm ru.

Bống có tiếng ho của ông Tư Beo. Thảo xa lộ vội lúi xuống bờ ao và Danh ná thì dựa lưng bắt động dưới gốc soài, chiếc mũ cỏ chụp kín mặt y hết một tay cao bồi nhàn rồi. Buổi trưa vẫn vắng lặng. Tiếng cá quẫy dưới nước nghe buồn ghê. Từng chiếc lá úa rơi nhẹ trên mặt con ngõ làm cho buổi trưa ở Chắc cà đào càng buồn. Ông Tư Beo thúng thẳng ho rồi im bật. Danh ná lại vờ đập muỗi và Thảo xa lộ lại nhoài lên. Ông Tư Beo dữ thầy mỗ. Ông mà bắt được đũa nào bắn soài, ông sẽ thộp cổ ném vào bể lươn. Bể lươn của ông Tư Beo lúc nhúc những lươn. Danh ná đầu ngón tay nhọn hoắt như móng beo của ông Tư Beo.

— Rượt hai trái nữa thôi.

— Lẹ lên.

— Bộ mày ngờ tao thích vuốt râu beo à ?

Danh ná trở tài bắn ná. Thảo xa lộ trở tài húng vọt. Kết quả trăm phần trăm. Danh ná máng súng cao su vào cổ. Thảo xa lộ vác vọt trên vai. Ba trái soài trong vọt như ba con cá vàng mắc lưới. Hai đũa thông dong bước trên con đường đất buổi trưa.

— Đi đâu nữa đây ?

Thảo xa lộ sột ruột hỏi. Danh ná đáp :

— Về nhà tao thưởng thức soài.

— Tao không thèm ăn.

— Vậy chứ mày thèm gì ?

— Tao thèm uống sữa Guigoz !

Danh ná cười hình hích :

— Muốn uống sữa Guigoz mày đợi « cầu thủ » Sài Gòn. Còn tao, tao chê sữa Guigoz, chê các thứ sữa. Tao đã có vú sữa.

Thảo xa lộ đá nhẹ Danh ná :

— Mày mới nóng lòng đợi « cầu thủ » Sài Gòn.

Danh ná quay lại :

— Tao hả ?

— Chứ ai ! Mày nóng lòng gặp con nhà Dzũng Đakao.

Danh ná bịu môi :

— Rõn hoài, mày. Tại sao tao nóng lòng gặp thằng Dzũng Đakao nhỉ ?

Thảo xa lộ kháy bạn :

— Tại vì nó sẽ bắn rụng soài bằng súng cao su và thằng Chương còm tóm soài khỏi cần vọt.

Danh ná nhún vai ra cái điệu kênh kiêu :

— Ờ, ờ, đề xem. Mày không thèm ăn soài thì thôi. Nhưng mày nên về nhà tao, kể tao nghe về bọn thằng Dzũng Đakao.

Hai đứa bước đều. Lát sau, chúng nó đã ngồi dưới gốc cây dừa lừa ở vườn nhà Danh ná. Thảo xa lộ mở đầu câu chuyện :

— Tao bây giờ là Thảo vườn, mày ạ ! Mày năm trước, tao là Thảo xa lộ.

Thảo xa lộ chớp mắt. Vùng trời Phú Nhuận hiện ra đầy đủ những kỷ niệm của những tháng năm đẹp nhất đời người. Đạo ấy chưa có chia ly. Đạo ấy là xum

họp. Thảo ở xa lộ Biên Hòa lên Sài Gòn trọ học tại nhà Chương còm. Còn Thảo nữa, mỗi mùa hè, từ Thái Lan về Việt Nam nghỉ mát. Để phân biệt hai Thảo, bọn nhãi Phú Nhuận gọi là Thảo xa lộ và Thảo Thái Lan hay Thảo Xiêm. Thảo Thái Lan hiền khô, ít nói, lúc nào cũng cười. Nó bảo Thảo Thái Lan nghe hay hơn Thảo Xiêm. Vì Thảo Xiêm giống Mèo Xiêm, Vịt Xiêm, Dừa Xiêm ! Bọn nhãi thích chọc Thảo Thái Lan, kêu nó là Thảo Xiêm. Thảo Xiêm không giận. Từ đó, Thảo về từ Thái Lan mang tên Thảo Xiêm và Thảo đèn từ xa lộ mang tên Thảo xa lộ. Cả hai Thảo đã tham dự những cuộc chơi với Hưng mập, Chương còm, Long cái lương, Nhân hôi, Dzũng Phú Nhuận, Phong lùn... Rồi một mùa hạ, Thảo Xiêm qua Thái Lan không về nghỉ hè như hàng năm nữa. Và Thảo xa lộ về Long Xuyên không lên Sài Gòn. Thảo xa lộ tưởng thề là chia ly. Nó đâu biết vùng trời Phú Nhuận đã nhiều thay đổi. Hưng mập dọn nhà về đầu cầu Kiệu. Phong lùn qua Đakao. Chương còm lên Công Lý. Và Dzũng Phú Nhuận đi thật

xa, xa gặp nghìn lần Thảo Xiêm: Dzũng Phú Nhuận lên mãi nước Thiên Đàng.

— Dzũng Đakao đi đâu?

— Nó vẫn ở Đakao. Sau khi thắng *Hưng Mập phiêu lưu* * về nhà viết bút ký ba hoa xích thỏ, bọn chúng nó đóng cửa nằm nhà viết hồi ký những năm vui đùa. **

Thảo xa lộ đã phịa chuyện. Mà nó phịa đúng. Danh ná lắng tai nghe lầy lầm phục lầm. Nó hỏi:

— Bọn nó «dziệt» văn hả?

Thảo xa lộ gật đầu:

— Ừa, chúng nó «giết» văn!

— Dễ gì chúng nó xuống Long Xuyên?

— Tao dụ khi. Tao viết thư khích chúng nó. Tao biểu mày bắn ná sỏ dzách. Mày đã hạ đèn con cú cười cùng rồi. Giờ mày bắn cá.

Danh ná tròn xoe mắt:

— Tao bắn cá hồi nào?

(*) Đọc *Hưng mập phiêu lưu*

(**) Do đó, sau *Hưng mập phiêu lưu*, Duyên Anh không vết thêm được cuốn nào về loại truyện những đứa trẻ không muốn lớn.

Thảo xa lộ nhe răng cười khi:

— Ông dụ khi mờ.

Danh ná nhăn nhó:

— Làm sao tao bắn chết cá dưới nước đây?

Thảo xa lộ búng ngón tay cái tách:

— Mày dọa sẽ bắt chúng nó lác mắt thì mày phải bắn chết cá.

Danh ná đưa tay vò tóc:

— Mày hại tao quá sức, mày dẫn tao vô cửa tử!

Thảo xa lộ vuốt mặt:

— Đừng lo, tao đã có mẹo. Chúng nó ư dùng mẹo, mình cũng sài mẹo.

— Mày kể mẹo coi nào?

— Bí mật.

— Chơi cụi à?

— Mẹo mà.

— Không, tao ghét chơi cụi. Tao sẽ nói tao chưa hề bắn chết cá dưới nước bằng ná. Tao sẽ nói mày dỏc tổ, mày ba xạo, mày đĩa. Mày ở Sài Gòn về có khác, mày đĩa hết sức.

— Tao sài mẹo.

— Tao không sai mệo.

— Mày biết mệo của tao chưa? Hà hà, sức mày mà chơi cùi. Tao thủ trong túi mười con cá chét, ném xuống nước, là nổi lênh phênh. Mày tia đủ mười phát đạn cầu âu. Tia xong dắt chúng nó đi chỗ khác, bảo chờ các bạn cá nạp mạng. Thằng Chơn Chơn đạo nhân lãnh việc ném cá của tao ở những nơi mày tia. Hề hề, chúng nó sẽ toát mồ hôi, sẽ phục lăn kénh, sẽ « a te »...

— Tao không sai mệo ày. Tao không chơi cùi. Dân Long Xuyên chơi đàng hoàng. Tao nói thật với chúng nó là tao chưa bắn cá.

— Vậy mày bắn gì?

— Bắn chim.

— Bắn chim mày ăn sao nổi thằng Dzũng Đakao.

Thảo xa lộ móc cuồn Gấu rừng đưa cho Danh ná:

— Tồi nay chong đèn đọc kỹ nhé! Dzũng Đakao bắn trúng đuôi mũi tên của Y Pàm, đẩy mũi tên xuyên qua trái bí. Đó, đọc kỹ, mày sẽ hiểu là cần sai mệo của tao.

Danh ná đuổi chân dài ra, vòng hai cánh tay làm gỏi, đôi mắt thả lên bầu trời hạ:

— Dzũng Đakao nặng thê cưa à?

— Nặng chứ bộ.

— Mày bàn hay thiệt. Mày hết là Thảo xa lộ, Thảo vườn rồi, tao tôn mày là Thảo Không Minh. Ờ, mình sai mệo. Nhưng bao giờ chúng nó xuống?

— Vài bữa nữa.

— Mày còn chuyện chi không?

— Hết.

— Gặp tao chỉ bàn cách sai mệo?

— Ừa.

— Sao không bàn từ đầu, mắt công rượt bắn soài?

— Tao thử tài mày chút xiu. Mình bắn soài trước, bắn cá sau chúng nó mới tin.

Danh ná nhếch mép cười. Thảo xa lộ đầu hiểu nụ cười của Danh ná. Hai đứa tán gẫu thêm một lát rồi Thảo xa lộ đạp xe rời Chắc cà đao, hẹn sẽ chờ Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập xuống kiếm Danh ná. Nhà thiện xạ Chắc

cà đao, Dưỡng Do Cơ Long Xuyên, không cần chờ đêm tối chong đèn đọc cuộc đời vui đùa và tài bắn súng của Dzũng Đakao. Nó đọc ngay *Gấu rừng* ở dưới gốc cây dừa lửa. Danh ná lâm bầm phê bình: « Con nhà Thảo Không Minh giống hệt nhóc con Hải, chơi cùi một cây ». Danh ná yêu Y Pàm, thích cảnh hùng vĩ của núi rừng Ban Mê Thuột. Nó ước ao sẽ có ngày lên rừng giúp Y Pàm đuổi giặc khi. Danh ná đọc hết cuốn truyện thì trời tối. Ăn cơm xong, nó leo lên bộ ngựa kê ngoài hiên nằm vắt tay lên trán suy nghĩ. Ngày hôm sau, bọn nhãi ở Chắt cà đao thấy Danh ná ngồi bên bờ một con sông nhỏ với chông đạn dật và gạch. Đệ tử của nó là thằng oắt Chơn (Thảo xa lộ tặng oắt Chơn cái hũn danh Chơn Chơn đạo nhơn vì đầu nó húi trọc, nhẵn trơn) lằng xằng gán đó để sư phụ sai vặt.

Danh ná nhìn giòng sông. Giòng sông bắt động. Mùa này, nước chẳng muốn chảy, chỉ muốn đứng hoài. Nhưng loài cá không muốn đứng hoài. Làm thế nào

để loài cá đứng một chỗ? Danh ná nghĩ mếu. Lại mếu rồi! Nó vỗ trán, gọi đệ tử:

— Chơn Chơn đạo nhơn!

— Dạ.

— Mày đi kiếm cho tao bộ lòng gà?

— Kiếm đâu?

— Kiếm đâu tùy mày.

— Lòng gà sông hay lòng gà chín?

— Sông.

— Phải mua anh ạ!

— Mày đi mua.

— Em không có tiền.

— Vậy mày chạy đi xin ít lòng cá.

Chơn Chơn đạo nhơn vội vàng bước. Nó băng qua lộ sang bên chợ. Rồi đem về một gói lòng cá rô, cá lóc... Danh ná khen đệ tử giỏi. Nó sai Chơn Chơn đạo nhơn buộc lòng cá vô sợi giây rồi máng vào khúc cây dài, lội xuống sông cầm giữa giòng. Lòng cá tanh tươi dụ dỗ bọn cá háu ăn sắp tới rìa rồi, quấy lộn, tranh nhau. Danh ná dặn đệ tử:

— Đừng hé miệng nói cho thằng Thảo hay vụ này nghe.

- Vụ nào ?
- Vụ này này, vụ tao tập bắn cá.
- Em thế...
- Mà ham thế quá xá. Mà hứa là đủ.
- Dạ, em hứa.
- Vài bữa nữa, thằng Thảo sai mày ném cá chết, mày cứ việc ném, hiểu chưa ?
- Kỳ vậy.
- À, vụ này ngộ hết sức. Tao với mày sẽ được cười bẻ bụng.
- Anh Thảo có được cười không ?
- Đố... đạo nhơn ! Mày ngu thì mớ, cầm mày nói với thằng Thảo.
- Mà nói chi ?
- Nói vụ này.
- Vụ nào ?
- Vụ này, sắp xảy ra...

Bọn cá đã kéo nhau tới khá đông. Miền Nam nhiều sông lạch và sông lạch nào cũng đầy cá. Danh ná biết thừa điều đó. Tuy miệng nó nói những câu có vẻ không mấy thân thiện với Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập,

những ông nhãi nó chưa hề biết mặt nhưng đã thích thú. Danh ná định bụng, nếu bọn Dzũng Đakao xuống Long Xuyên, chính nó sẽ đưa những người bạn mới này đi thăm khắp miền quê hương nó. Nó sẽ chèo xuồng, dẫn bọn Dzũng Đakao lướt trên mặt nước sông lạch. Sắp tới mùa trăng rồi, bơi xuồng dưới ánh trăng, len lỏi qua những lùm cây thì nhät. Danh ná sẽ đem cái bẹp dẫu hôi, cái xoong, keo mỡ, chút muối tiêu, trái chanh, chai tẩu vị yếu Lá Bồ Đề (Lá Bồ Đề chứ tẩu vị yếu Con Chuột ghê nơi đi) xuống xuống. Chỉ cần đập bơi chèo một nhát, nghiêng xuồng xiu xiu là hàng trăm con cá linh nhảy vô xuồng, dẫy đành ạch. Cá trắng dẫy dụa dưới ánh trăng vàng cứ như những miếng bạc dẫy ầy. Đẹp mắt vô cùng. Mặc các chú cá dẫy, Danh ná quẹt lửa châm bẹp, bắc xoong lên, đổ mỡ vào xoong. Chờ mỡ thật nóng, bocc cá ném vô. Tiếng mỡ kêu xèo xèo nghe vui tai. Rồi mùi thơm ngửi sướng mũi. Mỗi chú cá linh vừa một miếng ăn. Hà hà, vài chai xá xị Con Cọp « đưa cay » cũng gọi là lai rai ba sợi, chứ bộ.

— Xảy ra chưa?

Chon Chon đạo nhơn sột ruột hỏi sư phụ. Danh ná đang mơ mộng, bị « cúp mơ » ngang xương, nó cáu kỉnh:

— Sắp! Đưa ná đây! Tao tập bắn cá. Bắn chim thường quá rồi, xưa quá rồi. Tao bắn cá. Bắn cá bằng lưới đạn là hạng bét, bắn cá bằng ná mới dễ sợ.

Chon Chon đạo nhơn liềm mép lia lia:

— Trời, trời!

Danh ná phưỡn ngực:

— Bắn chim được thì bắn cá cũng được.

Nó nhái một câu ở bài tập đọc:

— Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được.

Danh ná cười:

— Không sợ bắn không được, sẽ bắn được.

Chon Chon đạo nhơn ngậy người nghe sư phụ. Nó phục Danh ná sát đất. Chon Chon đạo nhơn « phò » Danh ná chỉ mong, ngày nào đó, sẽ bắn ná trứ

danh như Danh ná. Nó ngây thơ quá chừng. Nó chưa hiểu rằng, ở đời, hoặc không bao giờ mình bằng người khác, hoặc mình hơn đứt người khác. Ta nên mong mỗi hơn đứt người khác và đừng đại dột ước mơ bằng người khác. Chon Chon đạo nhơn ngây người rồi tâm hồn nó chìm vào vùng sương mộng. Rồi tâm hồn nó đi chơi thơ thẩn dưới những lùm cây. Tâm hồn nó đeo cây súng cao su gác ỏi. Tâm hồn nó nghe rõ tiếng nào là tiếng chim cu gáy, tiếng nào là tiếng chim chích chòe. Trong lúc tâm hồn Chon Chon đạo nhơn lang thang với giàn thung và bịch đạn đất thì Danh ná « bắn làm quen » xuống nước. Danh ná tĩa đạn đất, đạn gạch. Đạn kêu lồm bồm. Cá nhảy vọt. Cá tan đàn. Một lát, cá lại tụ họp, tăn công vị trí mới. Cá chơi trò mọi da đồ. Cứ mỗi viên đạn của Danh ná là một lần đàn cá tán loạn. Chưa đầy nửa phút, cá lầy can đảm, nhào vô... « tứ thủy »! Danh ná bắn mỗi tay, hai sợi dây thung muốn chảy nhựa. Mà vẫn chẳng rõ đã trúng con nào. Nó toát mồ hôi. Nó hơi hơi thất vọng. Ta

không nên thất vọng. « Có công mài đá có ngày nên bi ». Và Danh ná tiếp tục bắn cá, bắn say mê, bắn tin tưởng. Bắn đến khi đồng đạn chả còn viên nào. Và đàn cá thì lặn sâu, mắt hút.

Danh ná buồn bã máng giàn thung quanh cổ. Nó nuốt nước miếng ừng ực. Nó giận Thảo xa lộ. Con nhà Thảo ba đĩa, con nhà Thảo ba xạo, con nhà Thảo dụ khị bọn Dzũng Đakao làm nó thành một Danh ná xạo ke. Trời ơi, bọn nhãi Sài Gòn sẽ đặt tên mới cho nó, sẽ nhạo báng nó, nghĩ rằng nhóc con Long Xuyên rất bọn đĩa thì mắc cỡ chết được. Danh ná buồn bã. Nó nhắm mắt lay trời Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lừoa dừng xuống Long Xuyên. Vì nó chưa hạ nổi cá bằng những viên đạn đất phóng đi từ giàn thung. Danh ná giận Thảo xa lộ, Danh ná lo sợ tài bắn ná của mình nhưng Danh ná vẫn ngủ một cách ngon lành.

Danh ná ngủ tới khi tâm hồn Chơn Chơn đạo nhơn mỗi căng, dừng bước lãng du, thổi phào làm tan vùng sương mộng và thầy vô sở cá nổi lênh bênh

trên mặt nước, thất kinh hét một tiếng, thì vụt tỉnh, ngơ ngác :

— Chi vậy mày ? Chơi chi kỳ vậy, đạo nhơn ?

Chơn Chơn đạo nhơn há hốc miệng :

— Anh đã bắn chết cả đàn cá !

Danh ná nhồm người, dụi mắt nhìn... Nó đứng lên, ngán ngơ giây lát. Rồi « bông nhông » xuống sông. Danh ná lợm từng chú cá, ngắm nghía. Nó nói lớn :

— Bắn cá khó không khó vì không bắn được cá mà chỉ khó vì sợ không bắn được cá.

Chơn Chơn đạo nhơn cười :

— Mới nói câu này hồi nãy, tưởng cũ diễn hoài !

Danh ná chả thêm chấp với đệ tử, nó ngược trông lá cây đang lay động và gửi gió chuyển đi một câu hỏi thân tình :

— Dzũng Đakao, hôm nào các bạn xuống Long Xuyên ?

Long Xuyên 29/4/19__

CHƯƠNG HAI

BÊN XE ĐÒ MIỀN TÂY CHIỀM DÀI nửa con đường Pétrus Ký nên người ta quen gọi là bên xe Pétrus Ký* Tội nghiệp học giả Trương Vĩnh Ký, người soạn tự điển, người tự học tiếng La tinh bằng tiếng Pháp mà cũng giỏi thứ tiếng khó nhất thế giới này, người biết nói, biết viết mấy chục sinh ngữ, tứ ngữ, người hiền hách của Việt Nam, « đưa con làm rạng rỡ đất nước ». Hiện người đang ôm sách đứng trong vườn sao, quay mặt ra đại lộ Thông Nhất. Bên phải người là

(*) Truyện về những đứa trẻ không muốn lên xảy ra trước ngày có Xa Cảng Miền Tây. Bây giờ, hết còn gọi là bên xe Pétrus Ký.

đường Pasteur. Bên trái người là đường Duy Tân. Người đứng đó, mỗi năm học sinh trường Pétrus Ký làm lễ kỷ niệm người một lần và giăng trước pho tượng người một khẩu hiệu « Ngày Pétrus Ký ». Rồi thôi. Không ai nghĩ chuyện rước người về giữa sân trường Pétrus Ký. Cũng chẳng ai xót sa thầy tên một danh nhân nằm trên con đường khó tìm thầy dầu vết của văn hóa!

Bọn thằng Dzũng Đakao đã leo lên chiếc xe buýt Sài Gòn — Long Xuyên, chuyến 9 giờ. Quang cảnh bên xe Pétrus Ký không lạ gì với Chương còm, Hưng mập nhưng rất lạ với Dzũng Đakao, Bốn lừa. Lần đầu tiên, Dzũng Đakao, Bốn lừa về miền Tây, « thể theo lời yêu cầu » của Thảo xa lộ. Mỗi đứa nghĩ về bên xe đồ một ý. Dzũng Đakao thắc mắc tại sao bên xe đồ vừa hồi thời, vừa khai khú. Nó được giải đáp ngay tút xuyt. Kia, ông bán bánh cuốn đương hắt tung nước mắm ớt và bánh dư và rau giá bữa bải gần chỗ ông ta bán hàng. Kia, một vị hành khách vén quần, đứng sát bánh xe kề cận, thân nhiên mở « rô bi nê ». Còn

cười nữa mới khiếp chứ! Nọ, một bà xi con « ẻ » cạnh quầy bán vé. Nọ, một cô lão nhỏ quýt trầu và khạc đờm lia lịa. Rồi chị bán bánh canh đồ đồ thừa, cô bán xi rô đá nhận xối nước... Cứ vậy, người ta đưa nhau làm những công việc xấu xa giữa đám đông, ngày qua ngày. Bền xe trở thành nơi tự do phóng uế. Dzũng Đakao nhớ những bài học yêu nước* « Bất cứ kẻ nào khinh miệt tổ quốc con, nhục mạ dân tộc con, con hãy bắt kẻ đó trả giá xứng đáng. Nếu cần, con hãy lấy máu của con rửa sạch vết nhơ vấy trên linh hồn tổ quốc và dân tộc con như tổ tiên con đã làm. » Câu này, thấy giáo bắt chép bằng chữ hoa và bắt đóng khung, tô màu đỏ. Trước hôm nghỉ hè, thấy kể chuyện vua Duy Tân hồi thơ ấu. Vua chơi nghịch cát bán tay. Một vị cận thần khuyên vua đừng chơi cát. Vua giơ tay hỏi: « Tay bán lấy gì rửa? » Vị cận thần đáp: « Nước ». Vua lại hỏi: « Nước bán lấy gì rửa? » Vị cận thần đứng ngây người. Vua nói: « Nước bán thì lấy máu mà rửa »! Vì muốn lấy máu rửa nhục tổ quốc bị xâm

(*) Xin đọc Giấc Ô kê của Duyên Anh.

lăng, dân tộc bị đọa đầy, vua Duy Tân đã bị thực dân Pháp bắt đem đầy ải ở mãi tận Phi châu.

Bây giờ, giá du khách ngoại quốc đến những bến xe đò Việt Nam, thu những hình ảnh kẻ trên, rồi khi họ về nước họ, họ đăng báo cho dân họ coi, thuật chuyện cho dân họ nghe, dân họ sẽ khinh thường dân mình và Dzũng Đakao làm thế nào có dịp để ném tiền vào mặt những kẻ đã nói xấu nước Việt Nam như em bé thành Padoue đã ném tiền trả lại những kẻ đã nói xấu nước Ý đại lợi của em?* Dzũng Đakao ngả lưng, dựa đầu lên thành ghế và nhắm mắt. Thấy giáo hiện ra trên bọc gỗ. Tiếng thầy êm ái. « Các con ơi, người ngoại quốc sẽ kính trọng dân tộc con nếu, ở ngoài phố, họ thấy các con lễ phép, họ thấy các con giữ đúng luật đi đường, họ thấy các con giúp đỡ kẻ tàn tật, họ thấy các con không chạy xe ngược chiều, họ thấy các con đội đèn xanh mới băng qua phố trong khoảng dành cho người đi bộ, họ thấy các con không tiểu tiện vào bờ tường; ở rạp hát,

(*) Đọc Giấc Ô kê.

họ thấy các con không gác chân lên ghế, không chen lấn, không gây ồn ào; ở công viên, họ thấy các con không giẫm phá cỏ, không xả rác, không bẻ cây, hái hoa, ném cá... Các con làm đúng lời thầy nói, không một người ngoại quốc nào dám chê bai và dân tộc các con. Ngược lại, họ có quyền phán xét dân tộc các con mà các con phải cúi mặt xấu hổ, vì chính các con đã làm xấu dân tộc các con »...

Những người phóng uế ở bên xe, ở công viên, những người không tôn trọng luật đi đường; những người lạng xe gần máy; những người đá đường; những người tắm giặt ở máy nước công cộng; những người gác chân lên ghế người ngồi trước mình ở rạp hát; những người nghe quốc ca không đứng nghiêm; những người gặp đám ma không dờ nón chào... đều là những người bồi nhọ dân tộc. Tại sao chẳng ai dạy họ như thầy của Dzũng Đakao đã dạy Dzũng Đakao? Tại sao chẳng ai bảo họ rằng đừng để người ngoại quốc chê giễu dân tộc mình cũng là yêu nước? Tại sao cứ phải làm cách mạng vào tù ra khám mới là yêu nước?

Tại sao cứ phải xuống đường chống đối mới là yêu nước? Tại sao? Tại sao?...

Hưng mập vỗ vai Dzũng Đakao:

— Ê, Gấu Rừng, tại sao, tại sao giẫm tòi thê? Tại sao xe chưa chạy, hả? Tại vì nó còn đói khách.

Dzũng Đakao mở mắt, trách Hưng mập:

— Phỉ lữ, mày ằm ớ vừa vừa chứ.

Bốn lừ hít hà:

— Tại sao bên xe «thơm» quá xá, Hưng mập?

Hưng mập bịt mũi:

— Tại vì người ta đá bậy.

Bốn lừ đã nghĩ về bên xe như Dzũng Đakao nghĩ. Nhưng nó nghĩ gần chứ không nghĩ xa. Được dịp Hưng mập khoái trả lời, lên mặt ta đây «sành điệu» bên xe đồ vì ta đã phiêu lưu chưa tới... Mỹ Thuận, Bốn lừ bèn mở cuộc đồ vui để chọc quê thùng nước lèo.

— Giỏi lắm, mày lãnh mười điểm, thêm phần thưởng cá nhân xuất sắc một gói bột ngọt! Câu thứ hai, nghe đây...

Đợi hồi xong mới bầm chuông nhé! Hề hề... tại sao người ta đái bậy ở bên xe?

Hưng mập nhếch mép cười:

— Dễ ợt. Tại vì ở bên xe này không có cầu tiêu công cộng.

Bốn lừ gật gù:

— Khá, cho mười hai điểm ba phần tư và tặng luôn chai thuốc bổ thận, một phiếu uồn tóc miễn phí! Sang câu hỏi thứ ba: Tại sao không có cầu tiêu công cộng?

Bốn lừ hóm hỉnh nhìn Hưng mập. Thùng nước lèo thộn mặt. Trông nó thật khôì hài. Bốn lừ đánh tích tắc tích tắc miệng. Hưng mập mím môi. Bốn lừ reng tiếng chuông hết giờ.

— Rất tiếc là mày bí. Thôi, mời mày lính giải khuyển khích một miếng nai khô.

Bốn lừ móc túi lôi ra gói nai khô. Hưng mập xua tay:

— Khoan, bạn chớ ăn gian. Còn năm giây lận.

Bốn lừ nói:

— Rời, cho mày chẵn một phút nữa.

Hưng mập đáp liền:

— Không có cầu tiêu công cộng ở bên xe đồ này lài tại vì tao chưa ứng cử nghị viên!

Bốn lừ tròn xoe mắt:

— Sao, mày nói sao?

Hưng mập lập lại:

— Tao nói tao chưa đến tuổi ứng cử nghị viên. Nếu tao làm nghị viên, tao sẽ chỉ lo xây cầu tiêu, cầu tiêu công cộng và chiến đấu tận diệt giặc rác, giặc đái bậy, giặc phóng uê ở công lộ. Tao cương quyết mặc quần xà lỏn, cầm chổi xuống đường quét dọn Sài Gòn. Tao cương quyết bắt bỏ tù những kẻ dán giấy dưới chân tượng anh hùng, danh nhân...

Dzũng Đakao thích chí, khen nặng:

— Hưng mập là người ái quốc!

Nhà ái quốc Hưng mập, nghị viên Hội Đồng Đô Thành Sài Gòn năm 2000, chưa kịp được bạn bè hoan hô thì một ông nhóc trạc tuổi Dzũng Đakao xuất hiện ở cửa xe, chồm lên xuống. Ông nhóc ngâm điều thuốc lá đầu lọc, tóc dài cơ hồ một ca sĩ «nhạc trẻ». Ông nhóc cặp

nách một chống truyện tranh cũ, phóng ra những lời rao hàng mà hai hàm răng vẫn cắn chặt cái đầu lọc:

— Quý vị đường xa cần phải giết thì giờ. Thừa quý vị, giết thì giờ bằng cách đọc những cuốn truyện ái tình, giang hồ, phiêu lưu, xã hội, mạo hiểm, trinh thám, quyền cước đâm đá là nhất. Đây, Lý Tiểu Long Đường Sơn đại huynh với bộ tam cước hạ đo ván Địch Long, Khương Đại Vệ và chiếm người đẹp Miêu Khả Tú ngon lành, đầy đủ hình ảnh, sự nghiệp của Vương Vũ, La Liệt, Trịnh Phôi Phôi trong cuốn *Tuổi Hai Mươi Một*, một tuần báo của tuổi trẻ vĩ đại và được tin nhiệm nhất Việt Nam. Trần Tinh đại ác đầu, Trần Tinh mãnh hổ quá giang.

Ông nhóc giờ cao một cuốn báo in hình Lý Tiểu Long bốn mẫu. Đoạn ông ta giờ cuốn khác:

— Và đây, *Chú Thòong sợ vợ*, thuộc loại báo Bé Thơ ly kỳ, hấp dẫn.

Ông nhóc chào hàng tiếp:

— Muốn cười bể bụng thì đọc *Tề*

Thiên đại thánh bị đánh bỏ nhà. Còn như muốn thương cảm thì đọc tiểu thuyết Vườn vàng chèo kỷ niệm.

Ông nhóc gạ Dzũng Đakao:

— Bạn mua cuốn *Em ơ anh đã về đây* nè coi chơi. Rẻ rẻ...

Bốn lừa nhanh miệng hỏi:

— Có *Bồn lừa* không?

Ông nhóc lắc đầu:

— Cuốn đó ẹ thí mỗ, đọc phí thì giờ.

Hưng mập đùa:

— Cho mua cuốn *Hưng mập phiêu lưu*.

Ông nhóc nheo mắt:

— Mua *Trư Bát Giới vô phòng trà đi*, thằng này cũng mập, lại giồng heo.

Hưng mập nổi giận trả miếng:

— Vậy bán cuốn *Tiểu yêu bến xệ đồ?*

Ông nhóc thối điều thuốc lá, giọng điệu anh chị:

— Tao nực rồi đa!

Bốn lừa đứng dậy:

— Mày nực hay tao nực? Bán báo *Tuổi Hoa, Tuổi Ngọc, Thiếu Nhi, Yết Kiêu* không bán, toàn bán loại sách báo văt

vào sọt rác. Thà đem tiền cho ăn mày còn hơn mua sách báo trên tay mày.

Ông nhóc muốn ăn thua đủ với Bốn lửa. May cho nó là người tài xế đã leo lên xe và chú lo xe đóng rầm cửa. Xe rồ máy diều lổ tai. Giây lát, nó rời bến. Bọn Dzũng Đakao nhìn xuống, thấy ông nhóc đang trông theo chữi thể. Dzũng Đakao thở phào. Nó hết bị nhìn cảnh tượng xấu xa, hết bị nghe những lời tục tằn của lơ xe giành khách, hết bị khó chịu những câu rao bán dầu cù là, sách báo nhảm nhí, thuốc sâu răng..., ở bên xe. Chương còm, từ lúc lên xe, ngồi im lặng. Nó tưởng tượng vùng trời quê ngoại và những cuộc vui mùa hè. Xe đồ đã rẽ sang đường Trần Quốc Toản. Bốn lửa trở lại vụ ứng cử nghị viên của Hưng mập:

— Nhà ái quốc phì lũ, bạn tính làm gì thằng nhóc bán sách báo nhảm?

— Tao bỏ tù bọn xuất bản sách báo nhảm và phát động những cuộc đốt sách báo bán ở bên xe đồ.

Bồn thằng bạn tán gẫu hết chuyện nọ xọ qua chuyện kia. Xe ra khỏi Phú

Lâm, chạy như bay. Gió lùa vào cửa vù vù. Con đường phẳng phiu, không một chiếc ô gà nhỏ. Chẳng mây chốc, xe đã tới cầu Bến Lức. Hưng mập chỉ chỗ nó gặp Tư đồn.* Và cảm xúc dạt dào. Nó nhớ Tư đồn ghê. Chả biết Tư đồn đã nổi tiếng hơn Hùng Cường, Thành Được chưa? Và bây giờ nó lưu diễn ở phương trời nào. Lạy trời mây đương hát ở Long Xuyên, Tư đồn nhé! Chương còm đã ngủ. Nó ngủ thật dễ dàng. Nó ngủ hay nó mơ lướt xuống máy trên những giòng sông quê ngoại? Xe lên cầu. Dzũng Đakao bảo Bốn lửa:

— Ông Nguyễn Trung Trực đốt tàu Espérance của Pháp ở đây.

— Chỗ nào?

— Kia kia!

Dzũng Đakao trở tay. Bốn lửa xỏ bạn:

— Hôm đó mày đi ghe đám cưới với ông, hả?

Dzũng Đakao tỉnh bơ:

— Ủa. Tao thấy mày bán bong bóng

* Đọc Hưng mập phiêu lưu.

cho lính thủy Pháp. Rồi ông Nguyễn Trung Trục đốt cháy tàu chiến của chúng nó, may sợ hãi, chạy có cờ.

Bốn lửa bêu môi :

— Rõn hoài ! Tao thả hết bong bóng hoan hô quân Cấn Vương và ông Nguyễn Trung Trục áp ghe vô bờ, gọi tao tới, xoa đầu tao. Ông dặn tao : « Lớn khôn, hễ có tàu giặc, con hãy đốt cháy hết, nghe con ».

Dzũng Đakao cười, thúc khuỷu tay vô người Bốn lửa. Xe xuống dốc xả tốc lực. Chẳng mấy chốc, xe đã qua cầu Tân An. Rồi qua Tân Hiệp, qua ngã ba Trung Lương. Hưng mập ngồi thẳng, cổ tỉnh làm cho cái cổ nó dài hơn. Xe sắp qua chiếc cầu đúc. Bên kia cầu là lối vào Ba Bèo. Khỏi lối vào Ba Bèo chừng hai cây sô là chiến khu kỷ niệm của Hưng mập. Thùng nước lèo, con dề cơm, tác giả thiên bút ký *Hưng mập phiêu lưu*, hy vọng gặp ông tướng chặn vịt Sáu móm và các chiến hữu của Sáu móm. Nhưng xe đã vút qua chồn ày. Gốc cây vẫn còn nguyên, còn nguyên cái vẻ cô đơn chiều nào. Hưng mập mở căng mắt đảo nhìn cánh

đồng hai bên đường. Văng hoe. Thùng nước lèo thờ dài buồn bã. Nó nghĩ thầm : Người lớn thường than ôi niềm vui trôi mau, niềm vui đến rồi niềm vui đi xa, đi mãi, đi không thêm trở lại. Đúng ghê. Hưng mập đâm ra tiếc chuyện giang hồ vạt của nó. Ta có thể có niềm vui mới song niềm vui mới không bao giờ giồng niềm vui cũ. Hưng mập chép miệng. Và nó dựa đầu lên thành ghê, ngủ gà ngủ vịt. Trong lòng ngủ... đường trường, hân Hưng mập nhớ rõ bữa cá lóc nướng trui với tướng chặn vịt Sáu móm.

Khi cả bọn tỉnh giấc là lúc xe tới phà Mỹ Thuận. Bốn lửa ngáp một cái dài từ Bến Hải vô tận Cà Mau ?

— Còn mấy cái « bắc » lận, Chương còm ?

Chương còm đáp :

— Một cái nữa. Bọn mình xuống đi phà ngấm sông nước Cửu Long chẳng ?

Hưng mập cản :

— Thôi, cứ ngồi yên ổn trên xe mà ngấm.

Nó phịa :

— Xe qua chỗ tao gặp bọn Sáu móm, tụi mày ngủ kỹ, nếu tụi mày thức, đã rõ mặt ông tướng chặn vịt. Tình cò Sáu móm đứng bên đường, tao gọi nó, nó mừng quýnh.

Bốn lừ hỏi :

— Nó có thấy tặng bạn vàng phỉ lữ dăm bảy cái hột vịt không ?

Hưng mập làm nghiêm :

— Tao không bấy đặt chuyện đâu nhé !

Bốn lừ liềm môi :

— Tao hỏi thật tình mà. Chắc Sáu móm có thấy vài cái lông vịt tặng mày ?

Hưng mập đánh trống lảng :

— Qua « bắc », mỗi đứa mua một miếng sườn nướng cạp nhé !

Không đứa nào đáp ứng lời đề nghị của Hưng mập. Có lẽ gần tới Long Xuyên rồi, Dzũng Đakao muốn tìm hiểu thân thể và sự nghiệp bắn ná của Dưỡnng Do Cơ Chắc cà đao ; Chương còn muốn tìm hiểu nghệ thuật đập chuột đồng ; Bốn lừ muốn tìm hiểu giải Guigoz. Dzũng Đakao ghé miệng sát tai Chương còm :

— Danh ná bắn chệt hết cá ở hồ thật à ?

Chương còm nói nhỏ :

— Tao chưa thấy nó bắn cá. Sáng mai mày sẽ gặp nó, sẽ biết tài nghệ của nó. Nó dễ thương lắm. Đây, hình nó đây này...

Chương còm đưa Dzũng Đakao coi bức ảnh nó chụp chung với Danh ná hồi tết năm xưa. Dzũng Đakao chuyển cho Bốn lừ. Bốn lừ chuyển cho Hưng mập. Xe đồ đã qua « bắc ». Không dừng lại để hành khách ăn cơm uống nước, nó chạy ngay. Khúc đường vào Sa Đéc nhỏ và gồ ghề, tuy vậy, còn khá hơn đoạn đường Sa Đéc — Vàm Còng. Vì đường đầy ổ gà, xe đồ phải bò chậm chạp nên bốn ông nhóc mệt mỏi, hết nói chuyện, hết ngủ. Dzũng Đakao, Bốn lừ đã quên bên xe đồ Sài Gòn. Tâm hồn chúng vọng về Long Xuyên, nơi ấy, chúng nó tin rằng chúng nó sẽ có nhiều bạn mới thật tốt, thật hiền và những trò chơi ghi nhớ mãi mãi. Dzũng Đakao chợt nhớ một điều. Nó nhòm người dậy :

— Này, Chương còm, phải có món quà tặng Danh ná chứ?

Chương còm vỗ tay vào cái « xắc »:

— Yên chí. Nó sẽ nhai rụng răng. Mè xứng Huê chính công bánh bao ông Cả Cẩn!

Dzũng Đakao lắm bầm:

— Danh ná, tôi không thích bắn súng cao su thi với bạn. Tôi chỉ muốn khoác vai bạn dạo chơi trên những con đường ở quê hương bạn.

Dzũng Đakao mơ hồ nghe tiếng Danh ná bằng lòng, mơ hồ nhìn nụ cười Danh ná thân thiện. Long Xuyên đã rõ rệt thấy từ bên đây phà Vàm Cống. Ở đó, hẳn là Thảo xa lộ, Danh ná đang đợi chờ. Và Danh ná dễ thương ghê đi...

CHƯƠNG BA

THẢO XA LỘ NÂNG CAO LY XA XỊ:

— Mừng chúng mày xuống Long Xuyên.

Chủ quán bên đường là ông Tư Thẹo, người đái châu nước, cười méo xệch miệng, cái miệng vòn đã méo sẵn:

— Tụi bay bấy đặt cụng ly à? Có « ngon » làm thêm xị đề?

Dzũng Đakao, Bốn lừ, Hưng mập vừa gặp ông Tư Thẹo đã thương ông ta rồi. Ông Tư Thẹo mặc quần xà lỏn — quanh năm ông ta mặc quần xà lỏn, cởi trần — miệng ngâm điệu Ruby Queen, vai

máng chiếc khăn mỏng đẩy ô vuông đen. Ông Tư Thệu nói :

— Ngoại tụi bây đi Rạnh Giá, vãi bữa mới về. Dượng nấu cơm cho tụi bây ăn.

Ông Tư Thệu coi Dzũng Đakao, Bốn lừ, Hưng mập như Chương còm. Điều này khiến ba ông nhãi cảm động và quên bém luôn mình là dân Sài Gòn xa lạ. Danh ná cũng sẽ dễ thương. Dzũng Đakao đã thấy Danh ná trong đôi mắt ông Tư Thệu.

— Tao sửa cái « o bo » hoài mà không được. Máy hư hết trơn. Ông Út tụi bây có cái ghe máy đuôi tôm, qua bên mượn, nghe. À, tối nay các con muốn ăn gì nào? Tôm nướng hay cá lóc nướng trui?

Thảo xa lộ hỏi :

— Nhà có thịt kho nước dừa không, dượng Tư?

Ông Tư Thệu nhả khói thuốc :

— Món ruột mà, mày! Soài tượng tao còn ba trái.

Chương còm nói :

— Vậy dượng cho ăn cơm với soài tượng và thịt kho nước dừa.

Ông Tư Thệu lắc đầu :

— Tao muốn tụi con ăn thiệt ngon miệng cơ. Để tao biểu thím Tư nấu canh chua cá lóc.

Ông Tư Thệu bỏ bọn Dzũng Đakao ngồi trên những chiếc ghế nhỏ kê ngay ở lề đường và ông vô quán. Năm ông nhóc thay phiên nhau kể lể tâm sự. Khi những ly xá xí đã cạn, Thảo xa lộ phải trả lời một cuộc phỏng vấn về mọi đổi thay của thị xã Long Xuyên.

— Ê, Thảo xa lộ, hồi xưa mày bảo Long Xuyên là con rồng có hai mắt mở thao láo, hai mắt ấy ở chỗ nào.

— Trước mặt mày đó, Dzũng Đakao ạ!

Dzũng Đakao ngẫm hoài. Chỉ có một cái hồ. Và bên kia bờ hồ, Bộ Chỉ Huy Hải Quân « đóng đồn » án ngữ cả tầm mắt nhìn cảnh tượng sông nước. Những miềng tôn dựng đứng, cao lêu nghêu che kín mọi sinh hoạt bên trong. Công viên Nguyễn Du sát cạnh « đồn » lính thủy.

Giữa hồ, một chiếc cầu gỗ không tay vịn bắc ngang, trông vừa ghê sợ vừa xấu xí. Một con đường chia « biên giới » hồ và một khu đất rộng bằng hồ, nhà cửa xây cất không lầy gì làm mỹ thuật. Cạnh con đường, trước cổng « đồn » lính thủy, là hồ tắm. Dzũng Đakao mới thấy chừng đó. Nó hỏi Thảo xa lộ:

- Rong một mắt hả, mày?
- Hai mắt đang hoàng.
- Mắt kia bị đau, phải bịt băng à?
- Mù rồi.

Những năm trước, con đường là cái sông mũi, hai bên hai cái hồ nước dài bằng phò Lê Lợi. Vì Long Xuyên — chả hiểu Xuyên nghĩa gì — có chữ Long nên Chương còm thường khoe tỉnh của quê ngoại nó là tỉnh Rong châu. Con rồng có hai mắt thật đẹp, thật mơ mộng. Bờ cỏ ven hồ là hàng lông mi. Con đường đá rậm bên kia là lông mày và giòng sông là vầng trán của rồng. Nếu Cửu Long là chín con rồng thì một con rồng đã định cư ở quê ngoại Chương còm. Chẳng hiểu tại sao người ta đã dùng xáng hút bùn dưới sông để lấp kín một con mắt của

Long Xuyên và xây cất nhà cửa trên đó. Long Xuyên thiếu gì đất. Mà lại nở lấp kín một vẻ thơ mộng thiên nhiên đã có tự ngàn đời?

— Tiếc nhỉ!

— Tiếc chi?

— Tiếc một con mắt. Bây giờ, du khách đi vào Long Xuyên bằng một cái cửa sổ. Ai ra lệnh lấp hồ vậy, mày?

— Chuyện người lớn mà.

Dzũng Đakao không hỏi chuyện cái hồ bị lấp nữa. Nó nghĩ rằng nếu nó là công dân của tỉnh Long Xuyên, mai này khôn lớn, ra ứng cử nghị viên hàng tỉnh, chương trình tranh cử của nó sẽ là đòi lại đất để đào lại cái hồ, để con rồng Long Xuyên đủ hai mắt, để người phương xa đi vào tâm hồn Long Xuyên thoải mái hơn. Trí tưởng tượng của Dzũng Đakao thật phong phú. Đã một ai ở Long Xuyên nhìn thấy hai con mắt của thị xã này? Hãy ngắm kỹ, ngắm bằng đôi mắt nghệ sĩ, sẽ thấy cái mũi con rồng, sẽ thấy vầng trán con rồng và sẽ thấy con rồng nay chỉ còn một mắt! Thảo xa lộ nói chuyện lấp hồ là chuyện của người lớn. Đôi khi,

người lớn không đáng ca ngợi chút nào. Dzũng Đakao đưa ly xá xị lên môi. Nhâm nháp. Trong khi, Hưng mập hỏi Chương còm :

— Mày đi Cái Dấu chưa ?

— Rồi. Đất của ông ngoại tao ở Châu Đốc thiếu gì. Tao đã qua đồ Lăng Gù, vô thánh địa Hòa Hảo.

— Hôm nào đi Cái Dấu chẳng ?

— Đi thì đi. Tao cũng muốn xem cửa tiệm bán thuốc của bồ mày.

— Bồ tao sẽ ngạc nhiên lắm.

Bốn lừa xía vô :

— Bồ mày sẽ tưởng mày phiêu lưu và bồ mày thoa dầu cù là khắp chân mày cho hết ngứa đôi chân giang hồ. Minh rủ cả Danh ná. Mà Chắc cà đao gần đây không, Chương còm ?

Chương còm đáp :

— Bằng từ Phú Nhuận vào Chợ Lớn. Chúng mình đi xe lỏi tới Chắc cà đao tìm Danh ná.

Dzũng Đakao nóng lòng gặp Danh ná, đề nghị :

— Đi bây giờ được không ?

Thảo xa lộ nói:

— Bây giờ mà đi thì tới nơi tôi mệt. Sáng mai chúng mình sẽ tóm cổ thằng Danh ná, sẽ lôi nó ra đây, bắt nó bắn nốt đôi cá dưới hồ.

Dzũng Đakao nốc một hơi xá xị cạn ly :

— Danh ná cự phách thế cơ à ?

Hưng mập tắc lưỡi :

— Nó bắn chết cá ! Mẹ ơ, chuyện thật đời người hả, Thảo ?

Thảo xa lộ dẹt huyền thoại chung quanh cái giàn thùng của Dưỡng Do Cơ Chắc cà đao :

— Chuyện khó tin nhưng có thật đây.

Nó xoay qua Chương còm :

— Ê, Chương, ông cò Tư Beo cầm thằng Danh ná bắn chim, sợ nó tiêu diệt hết chim ở Chắc cà đao, mày ạ ! Ông cò biểu làng xóm cần tiếng chim hót. Con nhà Danh ná xin phép ông cò được bắn cú. Ông cò biểu chim cú ưa mang tai họa, hạ lệnh cho Danh ná tiêu diệt. Nó đã bắn đèn con cú cuối cùng. Hết cú, nó buồn tình bắn sâu rọm. Hết sâu rọm, nó bắn cá giải trí.

Bốn lưà há hộc miệng :

— Nó là thần đồng... bắn ná. Nó ghê hơn Hà Thúc Nhơn.*

Hưng mập xuýt xoa :

— Danh ná *nghe* quá. Bao giờ nó bắn lẳng quăng ?

Thảo xa lộ cười :

— Chừng nào hết cá, tôm, tép... Chúng mày sẽ biết tài của nó. Danh ná sẽ tia sáu phát đạn xuống hồ. Rồi nó cùng đi chơi với chúng mình một lát, đợi cá nổi lên. Đủ sáu con. Mỗi viên đạn là một quân thù cá.

Dzũng Đakao nói :

— Danh ná vô địch.

Thảo xa lộ hỏi :

— Mày dám bắn ná đua với nó không ?

Dzũng Đakao lắc đầu :

(*) Hà Thúc Nhơn, một y sĩ nổi loạn ở Nha Trang và bị bắn chết mấy năm trước. Theo truyện kể trên vài nhật báo xuất bản hồi đó, ông Hà Thúc Nhơn là con nhà nghèo, thuở thơ ấu phải đi bắn chim bằng súng cao su bán lấy tiền giúp gia đình. Ông bắn súng cao su rất giỏi. Vì sợ bắn vào mình, chim nát bấy không ai mua nên ông nhắm mỏ chim mà hạ.

— Tao sẽ thua nó. Tao không đua tài. Ai tài hơn mình, mình phải khen người ta. Tao chỉ muốn kết bạn với Danh ná và nếu nó sẵn lòng, tao sẽ nhờ nó dạy tao cách bắn cá.

Thảo xa lộ xua tay :

— Nó sẽ thách mày bắn đua. Tao trở nó rằng mày được các nhi đồng Ra Đê phong làm *Gấu Rừng* nhờ mày bắn trúng mắt khi. Tao biểu khi Ban Mê Thuật bị chột hết tron vì mày.

Dzũng Đakao nhăn nhó :

— Tại sao mày trở nó ? Tại sao mày bịa chuyện ?

Thảo xa lộ cười khúc khích :

— Tại vì tao muốn nó phục mày.

Dzũng Đakao gắt :

— Tao không thích nó phục tao.

Thảo xa lộ vẫn cười :

— Vậy chứ mày muốn gì ?

Dzũng Đakao dịu giọng :

— Muốn nó thương tao.

Thảo xa lộ phân trần :

— Nhưng tao trót bịa chuyện rồi.

Bốn lửa góp ý kiến :

— Thảo xa lộ trót bịa chuyện thì Dzũng Đakao cứ nhận lời thách bắn thi, sợ gì. Danh ná bắn cá nổi lên, mày làm cho cá tan xác là ngang ngửa.

Hưng mập khích bạn :

— Nếu Dzũng Đakao không nhận lời thách đấu, thì tội mình ề mặt.

Chương còm nói :

— Thằng Thảo nhần tội mình xuống Long Xuyên giúp nó tranh giải Guigoz. Nó đâu có nhần tội mình xuống đây bắn súng cao su đua với Danh ná. Tranh giải Guigoz xong, tội mình bơi xuống, đập chuột, tắm sông, câu cá rồi về.

Thảo xa lộ đóng kịch :

— Tao trót lỡ, tội mày nên thương tao. Bốn lửa nói hợp ý tao. Danh ná làm cá nổi, Dzũng Đakao làm cá tan xác. Phải có tí xiu... lẽ ra mặt, chứ bộ.

Dzũng Đakao chép miệng :

— Biết thề tao ở nhà cho yên thân.

Nó liềm mép :

— Nhớ Danh ná bắt tao bắn cá sông, làm cá chết nổi lênh phênh ?

Thảo xa lộ hớn hờ :

— Mày khỏi lo ngại. Con nhà Danh ná cù lẩn lữa, quê ba cục rưởi. Tao là trọng tài cuộc đua. Tao tuyên bố huế là huế.

Hưng mập dờ giọng hiền thẳng :

— Nó muốn đua tiếp thì Dzũng Đakao bắn chim đang bay trên trời và tao thách nó đâm bụng.

Bốn lửa theo chân Hưng mập :

— Còn tao, trái bóng để giữa sân cỏ trong chân tao, tao thách nó cướp được bóng.

Chương còm đứng lên :

— Đợi gặp Danh ná sẽ tính. Bây giờ chúng mình qua công viên Nguyễn Du hóng gió.

Thảo xa lộ mở đại nhạc hội trong bụng. Nó khen thắm nó đạo diễn cừ hết chỗ chê. Nó dương đông kích tây. Nó bơm tự ái vào người Danh ná và Dzũng Đakao. Thảo xa lộ chỉ muốn mùa hè của bạn nó thật rộn rã ở Long Xuyên. Mùa hè nơi nào chẳng giống nơi nào. Núi rừng Đà Lạt hay biển bãi Nha

Trang sẽ tẻ nhạt nếu thiếu những tiếng cười vang của những cuộc vui niên thiếu. Thảo xa lộ đảm nhiệm vai trò hoạt náo viên. Nó viết thư mời Chương còm, Dzũng Đakao, Bốn lừ, Hưng mập xuống Long Xuyên thì nó phải làm đủ mọi cách để bạn bè nó vui vẻ, hào hứng. Thảo xa lộ không có ý nghĩ xấu. Danh ná tưởng nó ba đĩa, xạo ke. Và Dzũng Đakao đã trách nhẹ nó. Thảo xa lộ im lặng. Nó sẽ sung sướng lắm nếu Danh ná và bọn Dzũng Đakao đều ngạc nhiên. Chắc chắn, bọn Dzũng Đakao sẽ ngạc nhiên. Ngạc nhiên rụng rời. Và cười bề bụng. Vì ngay cả Chương còm cũng chưa biết, ở quê ngoại nhà nó, lòng say mê bóng tròn cao tận trời xanh, ăn đứt cả nơi thủy tổ môn bóng tròn là nước Anh cát lợi. Bốn lừ sẽ lừ bóng với những đôi thủ ghê gớm. Chương còm sẽ bắt những trái bóng kinh hồn. Thảo xa lộ đưa tay vuốt tóc, cảm khái:

— Mùa hè này đáng ghi nhớ suốt đời.

Năm ông nhãi đi qua cây cầu bắc ngang hồ sang công viên Nguyễn Du.

Cây cầu thật vô duyên. Nó xấu xí và cũ mèm. Nó mục rối và muồn đổ. Hồ nước đẹp thề, lại có đường vòng chung quanh hồ, cần gì phải bắc cây cầu ngớ ngẩn. Qua cầu run thầy mổ. Vô ý sẽ lẫn tồm xuống nước. Chẳng ai dám ngả nón qua chiếc cầu này mà dầm nhịp để đo nỗi sầu. Bởi nó không có nhịp. Nó giống con mắt bị đau, cần nhỏ Sulfate de Zinc.* Con rống còn mỗi một mắt. Lại bị bệnh đau mắt hột. Con rống hẳn là buồn bã muôn đời. Con rống Long Xuyên sẽ chỉ hết buồn khi người ta tháo bỏ cây cầu và trả lại nó con mắt đã bị lấp kín. Và người ta vớt hết bèo Nhật Bản, phát sạch cỏ, đồn hết cây to sù sì, trồng quanh hồ những cây dương liễu. Những đêm trăng, gió hôn mặt hồ. Hồ mắc cỏ. Gió thẹn thùng. Lờn tình tự lửa lên hàng dương liễu. Rì rào. Mùa thu, mặt hồ lăn tăn gợn sóng, nước hồ xanh lơ, hàng dương liễu xỏa tóc mời gọi thi sĩ tới dệt « áo mơ phai » bằng « lá vàng ». Nếu thi sĩ tới vào buổi sáng mặt trời ngủ chưa dậy, thi sĩ sẽ thấy từng giọt

(*) Tên một thứ thuốc đau mắt.

sương thu đọng trên từng chiếc lá liễu. Gió thu lướt nhẹ. Sương rơi xuống hồ. Gió thu làm liễu khóc. Thơ mộng ghé nơi. Khi đó, mỗi người tuổi trẻ Long Xuyên sẽ là một thi sĩ. Con rồng được coi như chỉ có trong thần thoại sẽ có ở Long Xuyên. Có thật. Con rồng hiền lành nằm yên với đôi mắt tuyệt vời, với sông mũi thẳng tắp, với vầng trán minh mông. Và với hàng lông mày tình tứ. Và nếu Tân Đà sông lại, ghé thăm Long Xuyên, Tân Đà sẽ chờ vào *Khởi tình con* của ông nhiều bài thơ ngợi ca đôi mắt con rồng Long Xuyên chứ không phải vồn vện nữa câu thơ tả miệng ngon vật lạ.* Và thi sĩ Nguyên Sa nữa, ông sẽ làm lại bài thơ đã làm, đã in trong tập thơ *Những năm sáu mươi*. Nguyên Sa sẽ bảo tất cả đàn bà, con gái Long Xuyên đều đẹp, ông sẽ hỏi thăm họ có năng đèn ngói chung quanh đôi mắt con rồng để mãi mãi đẹp, mãi mãi là nguồn cảm hứng của thi ca, chứ không phải chỉ hỏi thăm đàn bà, con gái bên kia « bắc » An Hòa.

(*) Trong một bài thơ kể các món sơn hào hải vị mà mình đã được thưởng thức khắp nước, Tân Đà đã nói tới mắt Long Xuyên : « Long Xuyên chén mắt, Nghệ An đĩa cà... »

Qua cây cầu, qua cái hạt cát lớn làm đỏ mắt con rồng, năm ông nhai bước vào công viên. Thảo xa lộ hỏi Chương còm :

— Mày thầy công viên đẹp hơn xưa chứ ?

Chương còm lắc đầu :

— Xấu đi nhiều. Ngày xưa đẹp y hệt bỏ tao tả trong truyện.

Chương còm nhận xét đúng. Công viên Nguyễn Du chẳng còn vẻ quyền rũ nào cả. Giàn hoa giấy màu vàng đã chết. Vì thế, ngồi trên ghế đá ngắm sông nước và ngắm cái cù lao trước mặt không được nghe tiếng rì rào của gió chuyển trò với lá. Và không được vô tình đưa tay lên tóc lược một cánh hoa. Nhưng Dzũng Đakao, Hưng mập, Bốn lửa rất khoái công viên này. Dzũng Đakao nhìn quanh. Không một cọng rác. Không một bã mía. Không một giấy gói kẹo. Vì không có thợ chụp ảnh dạo ở đây nên cũng không có luôn phim ảnh Polaroid vật bừa bãi. Công viên sạch sẽ. Ghế ngồi nhẵn bóng. Ngồi trên ghế, gác chân lên hàng rào xi măng ngăn cho khỏi té xuống sông mà nhìn khỏi nhà ai lan tỏa ở cù lao trước

mặt thì thấy rõ bước chân của buổi chiều đi thông thả. Bốn lờn ngắm cảnh sông nước hoàng hôn. Nó nghĩ rằng sông nước Sài Gòn và xóm làng bên Thủ Thiêm thường quá. Đây mới nhất. Long Xuyên nhất. Mai phải chụp vài kiểu ảnh làm kỷ niệm, phải báo Chương còm nhờ ông Út nó chở xuống máy sang cù lao xem cù lao trên sông nó có giồng cù lao ăn ở tiệm Trung Hoa. Hưng mập tằm tắc khen những thằng nhóc con chèo xuống khinh thường sông lớn. Nó vỗ vai Thảo xa lộ:

— Đứng trên xuống mà « bông không » thì sờ dzách hé, mày?

Thảo xa lộ nói:

— Thằng Danh ná có xuống.

Hưng mập phân khởi:

— Tao sẽ năn nỉ nó dạy tao chèo xuống. Biết chèo xuống rồi, ông gạ Danh ná chèo xuống đua.

Nó bô bô:

— Mỗi thằng một chiếc xuống đi bắn cá mập chẳng?

Bốn lờn đùa bạn:

— Mày phì lữ, xuống sẽ chìm nghiêm. Cá mập nó nuốt mày.

Thảo xa lộ cô gái Danh ná vào chuyện:

— Yên chí, Danh ná cứu Hưng mập.

Danh ná bắt Dzũng Đakao suy nghĩ. Dzũng Đakao không tin rằng Danh ná là thằng nhóc khoái ăn thua đủ, ham thắng cuộc. Thí dụ Danh ná ham thắng cuộc, Dzũng Đakao sẽ làm vừa lòng Danh ná. Một đứa trẻ tốt là đứa trẻ biết nhường nhịn. Dzũng Đakao là một hiệp sĩ. Hiệp sĩ không bao giờ là người cậy ta đây học võ, thích sinh sự với người khác. Hiệp sĩ là người bênh vực lẽ phải và giúp đỡ, che chở kẻ yếu đuối. Xong việc, hiệp sĩ lặng lẽ ra đi, chẳng thêm ở lại để người ta khen mình, cảm ơn mình. Đó là chàng cao bồi Lucky Luke với câu hát chứa chan cảm xúc: « Tôi là người cao bồi nghèo, đơn độc trên đường về » sau mỗi chuyện vào sinh ra tử cứu khốn phò nguy và bảo vệ công lý. Dzũng Đakao hơi hơi buồn, nếu Danh ná cứ đòi bắn thì súng cao su. Danh ná, mong bạn hủy bỏ sự thách đố. Chúng ta tìm nhau để

kết thân, để thương yêu nhau chứ không phải để tranh tài cao thấp.

Dzũng Đakao kéo Chương còm ra một chỗ xa, hỏi khẽ:

— Mày gặp mặt Danh ná rồi, mày thấy nó thế nào?

Chương còm đáp:

— Nó hiền khô. Nó thương tao lắm.

Dzũng Đakao gật gù:

— Thế thì nó sẽ thương tao.

Chương còm nói:

— Nó sẽ thương tất cả chúng mình.

Dzũng Đakao yên bụng. Nó khoác tay lên vai Chương còm. Hai ông nhóc bước trên lớp đá rậm. Tiếng đá kêu lạo xạo. Dzũng Đakao hỏi Chương còm Chắc cà đao ở phía nào. Chương còm chỉ tay. Dzũng Đakao hướng về phía Chắc cà đao, nhủ thầm:

— Sáng mai tôi tới thăm bạn, Danh ná nhé!

CHƯƠNG BỐN

NĂM ÔNG NHÃI NGỒI TRÊN MỘT chiếc xe lôi máy. Mười năm trước, thị xã Long Xuyên không có xe lôi máy. Chỉ có xe lôi đạp chạy trong thành phố. Xe lôi đạp ở thị xã Long Xuyên đẹp nhất miền Tây. Nó giống xe tay. Thấp hơn một chút. Cách mạng này, cách mạng nọ đào thải xe tay. Người ta đổi hai cái càng xe bằng cái xe đạp. Và người phu xe thay vì kéo xe chạy như con ngựa thì đạp xe như một cua rơ. Phu xe lôi ngồi trước mặt hành khách. Đó là sự tiện bộ. Phu xe xích lô ngồi sau lưng hành khách. Vẫn lép vế. Xe lôi máy là xe

lôi được mô tô kéo và chạy những đoạn đường dài ngoại thành. Bây giờ, những kiểu xe Yamaha, Honda, Suzuki, Bridgestone tràn ngập quê hương ta, trong các thành phố miền Tây, xe lôi máy đang toan tính đẩy xe lôi đập vào bóng tối quên lãng. Đi xe lôi máy nhanh hơn nhưng bị nghe tiếng động cơ nổ. Đi xe lôi đập chậm chạp nhưng êm ái. Kỹ thuật dần dần giết chết vẻ thơ mộng của tỉnh nhỏ. Không ai mong điều đó. Người ta phải chấp nhận. Và rồi, ít lâu sau, người ta tiếc nhớ những gì đã mất, những gì đã trở thành kỷ niệm.

Xe chạy phẳng phẳng. Đường Long Xuyên — Châu Đốc tốt gấp mười lần xa lộ Sài Gòn — Biên Hòa. Không đầy mười lăm phút, chiếc xe lôi máy đã đổ năm ông nhãi xuống Chắc cà đao. Thảo xa lộ dẫn đường. Tội qua, lúc bọn Dzũng Đakao leo lên lầu năm nhà ông ngoại Chương còm ngắm cảnh Long Xuyên ban đêm thì đạo diễn Thảo xa lộ đập xe tới nhà Danh ná báo tin và dàn cảnh. Nó khích Danh ná đủ điệu. Danh ná hứa sẽ

làm đúng những gì Thảo xa lộ dặn. Do đó, khi « quý khách » Sài Gòn đèn thăm, Danh ná vắng nhà. Ba của Danh ná đi làm từ sớm. Má nó bán hàng ngoài chợ. Thảo xa lộ vờ vẩn :

— Thằng quý tìm cách lĩnh đây mà !

Nó huých nhẹ Dzũng Đakao :

— Đã biểu nó quê ba cục rươi, nó cù lẩn lữa, mày tin tao chưa ? Nó sợ gặp bọn mày sẽ mắc cở.

Chương còm nói :

— Ờ, thằng Danh ná hay xấu hổ lắm.

Thảo xa lộ đặc ý về sự đồng ý tình cở của Chương còm. Nó nghĩ thầm : « Tụi bay cứ tưởng bỏ là Danh ná cù lẩn lữa, quê ba cục rươi đi, Dzũng Đakao, Bồn lữa, Hưng mập ạ ! Rồi tụi bay sẽ ngạc nhiên. Chỉ cần tụi bay ngạc nhiên là tụi bay khoái đất Long Xuyên của tao. » Bồn lữa, vua lữa bóng và lữa bạn bè để tạo ra những trận cười hỗn nhiên, đang bị Thảo xa lộ lữa. Nó hằng giọng :

— Chắc Danh ná bận tám sư học đạo... ná !

Hưng mập khuyển tay :

— Hà hà, chàng lên núi Sập luyện Giáng long thập bát chưởng đang rờ bụng tao đó.

Danh ná ngồi trên một khúc cây cưa ngắn dùng thay chiếc ghế, ở vườn sau, nghe rõ mồn một. Nó mỉm cười, lẩm bẩm : « Bọn Dzũng Đakao vui quá ta » ! Trước mặt Danh ná là mười hai cái chai cũ. Miếng mỗi chai được đặt lên một trái cau. Giàn thung cầm sẵn, Danh ná chờ đợi diễn xuất một « xen » dưới quyền đạo diễn của « thầy tướng » Thảo xa lộ. Nó cũng chờ nghe tiếng nói của Dzũng Đakao. Chương còm thì nó quên rồi. Người nhà mờ lỵ. Thảo xa lộ ba hoa :

— Tao nghi nó đang bắn cá ngoài sông.

Dzũng Đakao khen nặng :

— Danh ná là vua bắn ná. Thề giới có hàng tỷ tỷ nhô con, một mình nhô con Danh ná biết cách bắn cá.

Dzũng Đakao thường nhỏ nhẹ. Ít khi nó lớn giọng. Thề mà nó đã lớn giọng khen Danh ná dù, có thể, nó sắp cùng

Danh ná tranh tài bắn súng cao su. Danh ná đã được nghe tiếng nói chờ đợi. Nó nói một mình như thể vừa khám phá chuyện lạ :

— Ở nhĩ, tụi nhĩ Sài Gòn đâu có làm tàng, đâu có kêu ngạo, tụi nó dễ thương thí mỗ...

Danh ná muốn chạy lên nhà, bắt tay từng ông nhĩ Sài Gòn, nói huých toẹt vô tuồng của đạo diễn Thảo xa lộ. Nhưng nó sợ Thảo xa lộ giận. Thảo xa lộ giận nó, ai sẽ chơi với nó khi bọn Dzũng Đakao về Sài Gòn ? Ta không nên vì những người bạn mới mà làm buồn lòng người bạn cũ. Danh ná đánh những hồi trống đình ở trái tim nó. Nó trách Thảo xa lộ kéo dài khúc tuồng thừa thãi, chẳng chịu vô hồi kết cuộc gay cấn, hồi hộp.

— Tao dẫn tụi mày vô thăm « phòng triển lãm » của vô địch bắn ná Long Xuyên.

Dzũng Đakao nhận mạnh :

— Vô địch thề giới.

Năm ông nhĩ vào nhà. Thảo xa lộ mở tung cửa sổ. Nhóc con Sài Gòn ngắn

ngơ. Trên bức tường gạch, hàng chục kiểu ná máng vô những chiếc đinh cước trông vừa lạ lùng vừa mỹ thuật vừa chứng tỏ chủ nhân của « phòng triển lãm » là tay... vô địch. Đã có nhiều người sưu tầm tem, sưu tầm bật lửa, sưu tầm ống vô, sưu tầm bao thuốc lá, sưu tầm tiền. Chưa một ai chơi súng cao su công phu như Danh ná. Mỗi chiếc một kiểu gác. Gác này bằng gỗ ổi. Gác kia bằng gỗ găng. Cái thì sơ sài, dễ nguyên vỏ. Cái thì vót cạo nhẵn bóng. Cái thì bào vuông. Cái thì tiện tròn. Có cái gác bằng thép lớn uồn lại. Mỗi chiếc ná là một kỷ niệm. Cái gác gỗ ổi đã hạ bao nhiêu cu gáy. Cái gác gỗ găng dùng riêng bắn chích chòe. Chắc cái gác thép chỉ để bắn cú. Cái nào bắn cá? Dzũng Đakao nhấc một kiểu súng, xem xét, kéo mạnh, buông ra. Và nói:

— Nó thừa súng tuyệt cú mèo!

Chương còm tầm tắc:

— Hôm nay tao mới biết Danh ná là một... nghệ sĩ.

Hưng mập hỏi:

— Nó không triển lãm bàn tay à?

Thảo xa lộ đáp:

— Danh ná đã đâm rụng răng tám con chó đại!

Bốn lửa nhún vai:

— Nó cừ đây. Chỉ tiếc « phòng triển lãm » của nó thiếu những trái banh da. Vì thế, mày phải bốc chúng tao xuống kiếm sữa Guigoz tắm bổ.

Dzũng Đakao không bằng lòng Bốn lửa:

— Đừng tự phụ, Bốn lửa. Mỗi đứa giỏi một thứ. Danh ná có khoe nó đã bóng giời đâu? Nó chưa khoe gì cả mà. Mới chỉ nghe Thảo xa lộ khoe giùm nó. Chúng ta sẽ gặp Danh ná. Nếu nó khoe khoang, phách lối, chúng ta cũng đừng nói nặng lời khiến nó xấu hổ. Để khi đã trở thành bạn, chúng ta sẽ tìm cách khuyên bảo nó. Chúng ta đi tìm bạn ở Long Xuyên, ở khắp mọi nơi. Chúng ta đến với sự thành thật. Thấy ta hằng dạy ta rằng: « Lòng thành sẽ chiến thắng tất cả, sẽ chiến thắng cả sự hung ác và sự phách lối ». Chúng ta đến, đem sự vui vẻ

đền. Chúng ta không đem đền sự buồn bã và ghét bỏ.

Bốn lửa và Hưng mập nín thính. Trong đám bạn bè, Dzũng Đakao có «quyền uy» nhất. Thấy đã khen Dzũng Đakao là đứa trẻ độ lượng và hào hiệp. Cho nên, Dzũng Đakao nói chuyện gì thuộc về «luân lý», bạn bè đều nghe nó, tin nó. Dzũng Đakao không hề bịa chuyện, không hề đồ kỵ nhỏ mọn. Cái gì làm được nó bảo nó làm được. Cái gì không làm được nó bảo nó không làm được. Nó không nói xấu ai vắng mặt và sẵn sàng khen ngợi ai vắng mặt hay bắt đứa nào nói xấu kẻ vắng mặt phải im miệng và xin lỗi. Dzũng Đakao có sức khỏe và rất thông minh. Nó là một hiệp sĩ. Dzũng Đakao đã «chiêu hồi» Quyền Tân Định, đã đưa bọn Giặc Ô kê trở về con đường lương thiện, đã giúp anh em Ra đê dẹp tan giặc khỉ phá hoại nương ngô. Dzũng Đakao là đứa trẻ Việt Nam. Nó có thật. Nó đang sống. Nó đang chăm chỉ học hành. Nó đang vui đùa hồn nhiên. Nó thương em. Nó kính cha mẹ. Nó trọng thầy. Nó nhường bạn. Nó đã

làm những điều thấy dạy. Nó là một công dân tốt. Nó hoàn toàn. Dzũng Đakao không đánh ai chảy máu hay thâm tím mặt mày. Nó chỉ dùng mưu mẹo để chiến thắng những đứa ngỗ nghịch thích khuất phục bằng sức mạnh. Trẻ con Việt Nam thiếu chỉ những Dzũng Đakao. Ở đâu cũng có. Ở Ban Mê Thuột có Y Pàm. Ở Long Xuyên có Danh ná. Dzũng Đakao sẽ đi khắp Việt Nam tìm bạn. Nó không cần suy tôn Lucky Luke, Lữ Hân, Phi Lục, Tarzan, Bé Hùng. Vì đó là những hiệp sĩ truyện tranh của Mỹ, của Tây. Nó chỉ suy tôn Đinh Tiên Hoàng, Phù Đổng Thiên Vương, Trần Quốc Toản, Yết Kiêu, Dã Tượng...

Bốn lửa nheo mắt :

— Tao rờn tí ti ông lão mà mày đã vội giảng đức dục !

Dzũng Đakao nghiêm nghị :

— Đừng rờn. Nhỡ Danh ná nghe rõ, nó sẽ hiểu lầm và nó ghét chúng ta.

Danh ná áp tai gần cửa sổ, nghe rõ, chứ bộ. Nó không ghét Bốn lửa. Nó thương cả bọn. Nó giận Thảo xa lộ thôi.

Con nhà Thảo xa lộ « cá » với nó là võ tướng nó thủ vai chánh nhằm mục đích làm vui bọn Dzũng Đakao. Nên nó yên bụng. Ờ nhé, Thảo xa lộ, rồi tao sẽ tự ý làm vui bọn Dzũng Đakao.

— Thôi, ra vườn sau thăm bãi tập bắn của Danh ná.

Danh ná lập tức, chạy về vị trí cũ. Nó ngồi trầm tư mặc tưởng. Thực ra, trái tim nó đang rộn rã. Thảo xa lộ bắt đầu diễn xuất. Nó quay lại, đưa tay lên miệng, khẽ xuyt xuyt. Rồi nó thăm thì :

— Con ông cụ ngồi một đồng kia kìa !

Bốn lưà khoái lắm. Nó ghé sát tai Hưng mập :

— Nó thiện, mày ạ !

Chương còn muốn phì cười. Nó không ngờ, mấy năm xa cách, bây giờ, Danh ná tác điệu hết chỗ nói. Dzũng Đakao chú ý mười hai cái chai trước mặt Danh ná. Nó hiểu ngay là Danh ná sắp làm gì. Dzũng Đakao nhéo Thảo xa lộ, ngấm dạn Thảo xa lộ chờ nó rồi hãy lên tiếng. Nó lên về « phòng triển lãm » chọn chiếc súng cao su gạc ôi và phóng ra

liển. Thảo xa lộ giả bộ « hựm » một cái. Danh ná lăm nhăm : « Nào, kếp chánh vô vờ ». Nó tháo súng khỏi cổ, chậm rãi lắp đạn và, nhanh như chớp, Danh ná tĩa một phát... ra mắt. Trái cau trên miệng chai cùng viên đạn bay đi. Và cái chai đứng bất động. Chương còm vỗ tay :

— Bắn trứ danh lắm, Danh ná !

Danh ná lắp viên đạn thứ hai, kéo giây thung. Nó chưa kịp nhả đạn thì trái cau trên miệng chai nó định tĩa đã bị văng mắt. Cái chai cũng đứng bất động. Danh ná ngừng bắn. Nó ngoái cổ lại :

— Hân là Dzũng Đakao ?

Dzũng Đakao mỉm cười thân thiện :

— Chính tôi đây, Danh ná ạ !

Bốn lưà nói :

— Hai nhà thiện xạ đã gặp nhau.

Thảo xa lộ giới thiệu từng ông nhãi Sài Gòn với ông nhãi Chắc cả đao. Võ tướng của nó gặp trực trặc kỹ thuật. Nó cồ vót vát :

— Mày rõ tài bắn của Dzũng Đakao chưa, Danh ná ?

Danh ná gật đầu :

— Gầu Rừng có khác.

Thảo xa lộ « gáy »:

— Hai nhà thiện xạ phơ nát bia đi chứ?

Hưng mập bàn:

— Mỗi nhà nhai nôt năm trái cau... làm quen. Trước lạ sau quen. Tứ hải giai huynh đệ, hì hì... Bắn cau xong ta bắn cá. Bắn cá xong ta thử tay đâm bụng. Thử tay đâm bụng xong ta lừa banh. Lừa banh xong...

Hưng mập cụt hứng. Nó « thắng » miệng rất « ăn ». Vì Dzũng Đakao đã lừa nó. Sợ Danh ná ngỡ bạn mình thách nó bắn đua, Dzũng Đakao chìa tay bắt tay Danh ná:

— Hai đứa mình bắn chơi cho vui nhé, Danh ná?

Danh ná có vẻ thẹn thùng. Mãi nó mới đáp:

— Bắn chơi cho vui, tôi khoái vậy.

Bốn lừa vỗ vai Danh ná:

— Mày tao mới thân mật, Danh ná.

Danh ná không nói song đôi mắt nó

chớp mau, đôi mắt nó nói lên sự bằng lòng. Danh ná không ngồi nữa. Nó đã đứng cạnh Dzũng Đakao. Nó bảo Dzũng Đakao bắn trước. Dzũng Đakao cúi xuống lượm viên đạn. Nó đứng một chân giống hệt con cò đứng một mình trên bãi sông vắng chiều mưa. Dzũng Đakao co chân kia lên và nghiêng mình kéo hai sợi giây cao su. Và buông cái nẹp đạn. Viên đạn mời trái cau trên miệng chai đi chỗ khác chơi. Cái chai không nhúc nhích. Cả bọn vỗ tay. Một xóm quê vang động. Chờn Chờn đạo nhơn vừa đến. Nó nín thở theo rồi một kiểu bắn lạ lùng của Dzũng Đakao. Chả cứ gì Chờn Chờn đạo nhơn nín thở. Ngay Bốn lừa, Hưng mập, Chương còm, Thảo xa lộ cũng nín thở luôn. Chơi với nhau lâu rồi, nay bốn ông nhãi mới thấy Dzũng Đakao biểu diễn tác xạ. Danh ná vỗ tay lớn nhất. Nó nói:

— Hèn chi bọn giặc khi chẳng chào thua Dzũng Đakao.

Danh ná tiếp:

— Tôi... Ấy quên... Tao bắt chước

Dzũng Đakao tập bắn kiểu mới xem sao nghe.

Nó dạng chân, xoay lưng về phía mục tiêu. Nó lắp đạn, kéo giàn thung. Bật thần, nó cúi nhanh. Chiềc súng cao su của nó lộn ngược. Nó bắn qua khoảng trống của hai chân dạng ra. Viên đạn không cần nhắm trước kỹ lưỡng, viên đạn thần sầu của quái kiệt Danh ná đã làm văng xi lô trái cau trên miệng chai. Cái chai đứng nghiêm chào cò.

Tiếng vỗ tay ròn rã. Hưng mập đầm bụng bộp, bịch :

— Tuyệt, tuyệt ! Vô địch liên lục địa.

Bốn lửa nhảy cõn :

— Vô địch liên hành tinh.

Dzũng Đakao nhẹ nhàng hơn hai bạn :

— Thảo nào bọn cú khiếp vía Danh ná.

Chơn Chơn đạo nhân tưởng mình đang chiêm bao. Nó há hốc miệng, tròn xoe mắt. Dzũng Đakao lượm thêm viên đạn. Nó bước lùi cách xa mục tiêu. Rồi nó chạy. Y hết xe ô tô « de » chậm rồi tông ga vọt « a văng ». Dzũng Đakao « ngã bàn đèn ». Lúc nó ngã nghiêng là lúc viên

đạn phóng đi. Và trái cau trên miệng chai không còn. Cái chai đứng im một phút mặc niệm. Tiếng vỗ tay hoan hô nghe sảng tai hơn pháo tét. Thảo xa lộ đâu dám nghĩ vô tuồng của nó lại có « xen » hay rụng rời đèn đường này !

Danh ná bảo Bốn lửa bịt mắt nó lại. Bốn lửa rút khăn « mùi soa » bịt mắt Danh ná. Dưỡng Do Cơ Chắc cà đao nói :

— Tao hạ trái cau ngoài bia.

Nó kéo súng. Veo. Viên đạn của quái kiệt Danh ná đã đưa trái cau xuống địa ngục. Cái chai đứng nhe răng cười. Dzũng Đakao nói :

— Tao noi gương Danh ná.

Nó cũng xoay lưng về phía mục tiêu. Dzũng Đakao đưa súng ra sau gáy. Nó kéo súng. Phạch. Viên đạn của nhà anh hùng chiến thắng giặc khỉ kết liễu thêm một tên cau. Cái chai đứng tặc lưỡi. Danh ná bắt Thảo xa lộ để nó đứng lên vai. Hưng mập, Bốn lửa giúp sức Thảo xa lộ đứng dậy. Quái kiệt Chắc cà đao hiện ngang đứng trên vai Thảo xa lộ như kiện tướng Lý Thường Kiệt tuốt kiếm đứng

trên lưng voi. Cái súng cao su trong tay Danh ná. Nó nhảy từ vai Thảo xa lộ xuống. Và bắn. Khi bọn nhãi nghe tiếng bịch «a te» của Danh ná thì trái cau đã về âm phủ. Cái chai đứng thẳng, giò tay chào bái phục. Danh ná đã bắn trong không gian.

Dzũng Đakao khen bạn mới:

— Mày ăn đứt thằng Lucky Luke. Thằng Lucky Luke mới chỉ bắn nhanh hơn cái bóng của nó thôi. Chứ mày là cái bóng bắn nhanh hơn cái bóng.

Danh ná đỏ mặt. Dzũng Đakao vát súng cho Bốn lửa:

— Tung lên trời đi!

Bốn lửa đỡ súng và tung cao lên. Dzũng Đakao, tay trái chụp cái gạc, tay phải lấp đạn, xoay người ba vòng rồi tĩa. Viên đạn không phản phé. Nó trúng mục tiêu. Nó tiễn trái cau về âm phủ. Cái chai đứng ngẩn ngơ. Danh ná đặt giàn thung nạp đạn sẵn xuống mặt đất. Nó bước xa giàn thung hàng chục thước. Rồi Danh ná làm xiếc. Nó lộn cù mèo tới chỗ giàn thung, chộp lấy và tĩa. Trái cau

thứ mười trên miệng cái chai thứ mười đi đời nhà ma. Cái chai đứng sợ hãi.

Dzũng Đakao trầm trồ:

— Mày phải lên vô tuyến truyền hình biểu diễn tài bắn súng cao su, Danh ná ạ! Tao thua mày mấy bức lặn. Tao phục mày rồi.

Danh ná nói:

— Mày hay quá trời mà. Mày đâu có thua tao. Mày hơn tao. Thiết tình mày hơn tao đó, Dzũng Đakao ạ!

Thảo xa lộ giục:

— Còn hai phát đạn nữa, tĩa nốt đi.

Danh ná nhìn Dzũng Đakao. Dzũng Đakao nhìn Danh ná. Rồi Danh ná nhìn Hưng mập, Bốn lửa. Thương mến ngập ứ những con mắt. Danh ná muốn nói ngay với Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập rằng nó thích chèo xuống chỗ các bạn Sài Gòn đi chơi dưới sông chứ không thích bắn ná. Thảo xa lộ muốn bắn ná. Thảo xa lộ muốn khác cơ. Nhưng vô tướng của Thảo xa lộ đã hỏng. Và vì vô tướng của Thảo xa lộ hỏng nên Danh ná mới biết Dzũng Đakao bắn súng cao su thật giỏi và Bốn lửa, Hưng mập mới

thăm thía những lời « đức dục » của Dzũng Đakao.

— Tia nột đi!

Thảo xa lộ hỏi thúc. Dzũng Đakao hỏi Danh ná:

— Mà tính sao?

Danh ná đáp:

— Tùy mà.

Nó tiếp:

— Hay là...

Dzũng Đakao vốn vã:

— Hay là gì?

Danh ná ngập ngừng:

— Hay là... Hay là... hai thằng mình cùng tia một lượt.

Dzũng Đakao cười:

— Tao có một kiểu bắn dở ẹc.

Danh ná hắt đầu:

— Thề nào?

— Bắn bằng miệng.

— Tao cũng bắn được.

— Vậy cùng tia kiểu đó.

Khán giả vỗ tay cổ vũ. Riêng Chương còm, từ lúc hai quái kiệt súng cao su

thi tài, đứng riêng một chỗ, chụp ảnh lia lịa, quay phim từng bừng. Các tài tử cũng như khán giả đều không hay bị Chương còm thu vào ống kính nên diễn xuất rất hồn nhiên và tự nhiên. Dzũng Đakao và Danh ná đứng gần nhau. Miệng ngậm miếng da nạp đạn, tay trái cầm gạc và kéo súng. Hai nhà thiện xạ khạc đạn ra. Hai trái cau cuồi cũng lên miến cực lạc. Chương còm thu xong « xen » bắt hủ này, bây giờ mới lên tiếng:

— Phim sẽ gửi chiều khắp thế giới. Còn ảnh gửi dự thi. Hai thằng sẽ nổi tiếng.

Danh ná « ủa » rất dễ thương. Thảo xa lộ nháy Danh ná:

— Mà thầy nhóc con Sài Gòn có dễ ghét không?

Danh ná cúi mặt:

— Tao khoái cả bọn.

— Vậy đái chúng nó một chậu soài.

Cả bọn rời nhà Danh ná, theo Thảo xa lộ tới ngõ nhà ông Tư Beo. Chờn Chờn đạo nhưn tháp tùng cầm hộ sự phụ Danh ná chiếc mũ cỏ thùng be bát. Và Thảo xa lộ đã không quên cầm cái vọt cá.

CHƯƠNG NĂM

ĐÃ ĐỀN CÂY SOÀI ĐẦU NGÕ NHÀ ông Tư Beo. Danh ná chụp lấy chiếc mũ cỏ trên tay để từ Chơn Chơn đạo nhân, đội lên đầu mình. Thảo xa lộ thấy hai quái kiệt sủng cao su phục tài lẫn nhau, chỉ sợ Danh ná từ chối màn biểu diễn bắn cá. Nó nhắc khéo Danh ná:

— Ăn soài xong, chúng mình ra tỉnh. Còn mấy thằng cá đang đợi mình ở hồ Lê Lợi.

Danh ná muốn liệng sủng cao su xuống sông. Thực tình nó đã chán đua tài bắn ná. Còn khôi trò chơi khác, tại sao Thảo xa lộ cứ bắt nó bắn cá. À, mày

thích tao bắn cá hồ, Thảo xa lộ tức Thảo vườn tức Thảo đĩa? Tao sẽ bắn cá. Và mày sẽ tên tò. Dzũng Đakao sẽ cười mày. Nó sẽ chê cái mệo... cùi của mày. Ông Tư Beo vừa bước ra ngõ. Thảo xa lộ nhanh miệng:

— Ông cò, thằng Chương về thăm ông đây nè!

Chương còm chào ông Tư Beo và giới thiệu bạn của nó. Nó móc túi đưa biếu ông Tư Beo mấy tấm hình mẩu chụp hồi tết năm xưa. Ông Tư Beo coi ảnh, thích lắm. Ông nhìn lên cây soài:

— Mày leo lên hái ít trái nghe, Danh ná?

Danh ná được gãi đúng tài nghệ, hớn hờ:

— Khởi khởi, ông Tư.

Nó tháo ná quàng cổ. Ông Tư Beo mừng yêu:

— Bắn nhăm soài xanh tao táng mày đa!

Danh ná cười tủm tỉm. Chương còm nhờ Hưng mập giữ hộ máy quay phim và máy ảnh. Nó sắp trở tí tài mọn. Danh

ná nhằm kỹ trái soài chín vàng. Nó kéo súng. Viên đạn đất sét trúng cái cuồng trái soài và trái soài vội vàng hát câu biệt ly cây cành. Thảo xa lộ giờ vọt hứng. Danh ná đưa mũ. Chương còm nhảy cao, bắt trái soài như bắt một trái bóng nguy hiểm. Vọt của Thảo xa lộ thật nghiệp. Mũ của Danh ná vô dụng. Danh ná tầm tắc :

— Bắt « gôn » dính quá hé, Chương còm !

Nó tia trái soài khác. Dzũng Đakao ngửa tay, tiếp đạn Danh ná. Hai xạ thủ bắn lia. Chương còm bắt tay trái, bắt tay phải. Thảo xa lộ cầm vọt cho Chương còm bỏ soài vô. Chơn chơn đạo nhưn lè lưỡi khiếp phục. Nó nghĩ bụng : « Đời đã có Danh ná còn thêm Dzũng Đakao ». Ông Tư Beo ngó bọn nhãi « hái soài » một cách lạ đời, ông tưởng mình mê ngủ. Cầm một trái soài ngắm nghía, ông lắc đầu nguẩy nguẩy :

— Trời trời, tụi bây có phép, hả ?

Chơn Chơn đạo nhưn khoe :

— Anh Danh ná bắn chết hết cá dưới sông đó, ông Tư.

Ông Tư Beo dọa :

— Nè, mày bắn lươn thì tao lột da đầu mày đó, Danh ná ạ !

Ông vuốt râu :

— Bọn nhỏ tài ghê ta.

Bắn đủ soài rồi, bọn nhãi mượn dao gọt ăn ngon lành. Ông Tư Beo bỏ đi, dặn trưa này Chương còm và bạn bè của nó tới nhà ông ăn cơm. Chương còm dạ dạ, vâng vâng. Sức mảy chúng nó nhớ về ăn cơm. Cuộc vui đang mời đón chúng nó. Thường thức xong chầu soài « cây nhà lá vườn », bọn nhãi bao trọn chuyên xe lôi máy ra tỉnh. Cái mẹo cùi của Thảo xa lộ được sài ở hồ nước trước cửa nhà ông ngoại Chương còm, cái hồ nước mà Dzũng Đakao ví như mắt con rồng buồn bã. Thảo xa lộ đã giấu gói cá chết dưới một gốc cây. Nó bàn với Chơn Chơn đạo nhưn kẻ hoạch của nó. Chơn Chơn đạo nhưn ngoan ngoãn tuân lệnh. Sư phụ Danh ná đã dặn dò nó rồi. Thảo xa lộ bí bô :

— Anh em yêu cầu bạn Danh ná giết giùm sáu tên cá mắt dầy dưới hồ.

Bốn lừa ngạc nhiên :

— Cá mắt dầy à ?

Thảo xa lộ giải thích :

— Tụi nó cứ rửa mỗi câu của tao, không chịu nuốt trọn mỗi.

Hưng mập hỏi :

— Thư mày viết mày bảo hồ còn có một đôi cá, sao giờ còn những sáu con ?

Thảo xa lộ chổng cằm :

— Tao đếm lộn.

Nó bật đèn xanh :

— A lê hấp, tiêu diệt cá đi. Kìa, chúng nó bơi kia kìa...

Danh ná kịch coọc :

— Rồi, tao thấy rồi.

Nó rút súng tia liến sáu viên đạn xuống sáu vị trí. Thảo xa lộ khôn ngoan rủ các người anh em Sài Gòn vô quán ông Tư Thọ. Trong lúc bồn ông nhóc Sài Gòn quay lưng ra hồ thì Chơn Chơn đạo nhưn liệng nhanh sáu chú cá trơn thoi theo đúng lệnh của Thảo quân sư quạt mo. Lát sau, bọn nhóc trở ra, lác mắt nhìn xác cá nổi lênh bênh trên mặt nước. Dzũng Đakao lắc đầu :

— Chưa từng nghe ai bắn chết cá bằng súng cao su. Thề giới chỉ có mỗi mày, Danh ná ạ !

Hưng mập khoái tòn :

— Đúng là chuyện thật đời người.

Bốn lừa hỏi Chương còm :

— Mày quay « xen » này chưa ? Nhớ nói với bồ mày viết truyện Danh ná nhé ! Danh ná vô địch bắn súng cao su hoàn cầu. Danh ná phi thường. Danh ná mà biểu diễn bắn cá ở Âu châu, Mỹ châu, Úc châu, Phi châu sẽ là thần tượng của nhi đồng bốn bể năm châu.

Bốn lừa say sưa ca ngợi Danh ná. Chương còm tiếc hùi hụi là quên quay phim « xen » bắn cá bắt hủ. Danh ná đỏ mặt tía tai. Thắng bé Long Xuyên đâu có mắc cỡ vì được khen nồng nhiệt. Nó ngượng. Các bạn Sài Gòn của nó đã khen trật lất, đã khen cái mẹo cùi, trò chơi thiếu ngay thẳng của nó và Thảo xa lộ. Dzũng Đakao chậm chạp tia từng xác cá. Mỗi viên đạn là một xác cá tan rữa. Đèn viên thứ năm, Danh ná ngăn cản :

— Khoan.

Dzũng Đakao khựng lại :

— Gì ?

— Thôi, để vớt nó lên xem tao bắn trúng mắt hay đuôi.

Thảo xa lộ ngán ngơ :

— Vớt lên mắt công.

Danh ná nói :

— Chon Chon đạo nhọn vớt lên, dễ ợt !

Dzũng Đakao xua tay :

— Không cần nhảy xuống nước đâu. Tao và Danh ná bắn xác cá vô bờ.

Dzũng Đakao bắn viên đạn về phía ngoài xác cá. Viên đạn làm thành đợt sóng. Và đợt sóng đẩy xác cá nhích vào phía trong. Danh ná bắn như Dzũng Đakao. Đạn tia tới tập đẩy xác cá tấp vô bờ. Danh ná lượm xác cá lên, đưa cho Dzũng Đakao.

— Mày ngừ coi !

Dzũng Đakao nhăn mặt ;

— Vừa chệt đã ươn thối rồi.

Danh ná buồn rầu nói :

— Tao xin lỗi chúng mày nhé !

Nó nhìn Thảo xa lộ :

— Xin lỗi Thảo... Không Minh.

Bằng giọng nói chân tình, Danh ná trình bày vở tuồng của đạo diễn Thảo xa lộ, « vua sàn quay » ở Chắc cà đạo. Bọn Dzũng Đakao nghe đèn đầu thương Danh ná đèn đó. Thảo xa lộ cười ruối :

— Tao muốn vui về cả làng mờ ly.

Dzũng Đakao nắm tay Danh ná thật chặt :

— Mày có lỗi gì đâu.

Danh ná chớp mắt :

— Tao vừa chơi cụi. Tao vừa gian dỗi. Tao chưa hề gian dỗi. Nói dỗi có tội. Nhưng tao biết bắn cá.

Danh ná bảo Chon Chon đạo nhọn buộc con cá chệt ươn vào cái sào dài và cắm xuống hồ. Nó ngó Hưng mập :

— Hồ hàng triệu con cá lặn, Thảo xa lộ nó dóc tổ, nó biểu có sáu con. Rồi mày coi.

Quả nhiên, đánh mùi tanh, hàng trăm con cá biểu tình tới bu quanh xác chệt của một con cá. Danh ná tia đạn lu bù. Nó buột miệng :

— Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được.

Nó cười :

— Bắn cá kiểu này, Dzũng Đakao dư sức.

Một lát sau, bảy cá trúng đạn nổi lênh bênh. Danh ná giải thích :

— Làm sao có thể bắn chết được cá mà ta chưa nhìn rõ và nó không đứng yên? Họa là thánh.

Nhưng Bốn lừ vẫn xuýt xoa :

— Mày vô địch hoàn cầu. Bắn cá như mày là phi thường.

Bốn lừ nháy Chương còm. Bộ xương cách trí lồi từ cái « xắc » đồ nghề chụp ảnh, quay phim đeo trên vai ra một gói bọc giấy hoa. Nó trao tay Danh ná :

— Quà của tui tao tặng mày. Kẹo mè xừng đó. Mày có cái răng nào lung lay, đừng tới tiệm nhổ răng. Cứ nhai mè xừng là răng nó dính vô kẹo đứt rễ liền tù tì.

Danh ná cảm động quá đôi. Nó không ngờ mùa hạ năm nay mở đầu

bằng một buổi sáng tuyệt vời. Nó muốn cảm ơn Dzũng Đakao, cảm ơn Chương còm, cảm ơn Bốn lừ, cảm ơn Hưng mập. Cảm ơn cả Thảo xa lộ. Vở tuồng của Thảo xa lộ tưởng thật bại nặng, ai dễ thành công lớn. Danh ná mân mê cái sợi giây buộc hộp mè xừng. Bọn nhóc Sài Gòn điệu ghê nơi. Bảy trò tặng quà. Lần đầu tiên Danh ná nhận quà tặng. Lần đầu tiên Danh ná hiểu lòng tốt không chỉ giới hạn ở Chắc cà đao, ở Long Xuyên hay Châu Đốc mà nó cùng khắp quê hương Việt Nam. Hưng mập đã xỏ nho : « Tứ hải giai huynh đệ ». Bốn bề đều là anh em thì tại sao anh em không thăm thiết ở ngay quê hương mình? Tại sao anh em lại ghét bỏ nhau, thù nghịch nhau, tranh giành nhau? Với Danh ná và Dzũng Đakao, Bốn lừ, Hưng mập thì không thể. Thì chỉ có phục lẫn nhau, nhường nhịn lẫn nhau. Dzũng Đakao nói : « Chúng ta đèn, đem sự vui về đèn. Chúng ta không đem đèn sự buồn bã và ghét bỏ ». Dzũng Đakao nói đúng. Nó đã đem đèn cho Danh ná niềm vui, cho vùng trời Long Xuyên những nụ cười rộn rã.

— Danh ná!

Vô địch súng cao su hoàn vũ đưa tay bá vai Dzũng Đakao:

— Chi đó, mày?

Dzũng Đakao nói:

— Bắn cá khó lắm. Ngoài mày, không đứa nào dám bắn cá. Nếu mày ở Sài Gòn, tuần trước vô rạp chiếu bóng Rex coi phim *Năm người võ trang*, thấy một tài tử đóng vai tướng cướp hạ lính Mẽ tây cơ bằng súng cao su, mày sẽ cười ngất. Tài tử này bắn ẹ hết sức. Cách hai thước bắn trúng đầu người, đầu gối giang gì. Nếu mày đóng phim, cách xa mười thước, mày sẽ bắn trúng cái dái tai lính Mẽ, khỏi cần « tuých ».

Bốn lưà phụ họa:

— Và nếu lính Mẽ cỡi trần đứng trên xe lưà, mày bắn đạn đất sét mềm, tao sợ đất sét sẽ bít kín lỗ rốn lính Mẽ tây cơ.

Hưng mập thúc khuỷu tay vào mạng mỡ Danh ná:

— Mày sẽ được nhóc con thê giới hoan hô. Chúng nó sẽ mơ ước bắn ná

giỏi bằng mày. Nhưng sức mày bằng được. Chúng nó sẽ không kêu tên Danh ná nữa mà gọi mày là « thắng » Việt Nam phi thường.

Hưng mập hắt đầu:

— Đúng chứ, Chương còm?

Chương còm nói:

— Đúng là cái chắc. Rồi nhóc con thê giới mơ thành « thắng » Việt Nam phi thường. Rồi chúng nó sẽ tìm nước Việt Nam trên bản đồ thê giới, tô màu xanh cho dễ nhớ. Rồi chúng nó sẽ đọc lịch sử lập quốc và tranh đấu của dân tộc Việt Nam. Rồi chúng nó sẽ phục dân tộc Việt Nam sát đất. Chúng nó sẽ yêu nước Việt Nam, sẽ kính trọng nước Việt Nam, sẽ ao ước được làm người Việt Nam. Chúng nó sẽ viết thư hỏi mày tại sao nước Việt Nam có một nhóc con cự phách vậy. Mày sẽ trả lời nước Việt Nam có hàng nghìn nhóc con cự phách, mày là một trong hàng nghìn nhóc con đó. Chúng nó sẽ khóc, sẽ than vãn sao nước chúng nó có hỏa tiễn, có phi thuyền thám hiểm mặt trăng, có con tàu vũ trụ, có đủ thứ

mà không có nổi một Danh ná bắn chệt cá dưới nước bằng súng cao su.

Chơn Chơn đạo nhơn nghe Dzũng Đakao, Bốn lưà, Hưng mập, Chương còm nói về sự phụ Danh ná của nó khiếp quá, vĩ đại quá, nó bỗng quên nó là nhóc con Chắc cà đao quê mùa, tầm thường. Nó kiêu hãnh vì Danh ná. Sự phụ của nó tin rằng bọn Dzũng Đakao không ba đĩa. « Chúng ta đi tìm bạn ở Long Xuyên, ở khắp mọi nơi. Chúng ta đến với sự thành thật ». Dzũng Đakao đã thành thật, Bốn lưà đã thành thật. Hưng mập đã thành thật. Danh ná uống những lời khen thành thật của bạn Sài Gòn. Nó thấm cảm ơn Thảo xa lộ. Nếu Thảo xa lộ không đĩa, Danh ná đã không « truyền » cho môn đệ Chơn Chơn đạo nhơn câu « phỏng ngôn » bắt hủ : « Bắn cá khó, không khó vì cá ở dưới nước mà chỉ khó vì sợ bắn cá không được » và luyện xong tài bắn cá. Tài nghệ của người ta không phải tự nhiên sinh ra đời là đã có sẵn hay cứ ngồi nhắm mắt ước mơ, mở mắt ra là thầy tiên ông, tiên bà ban cho. Mà phải tập luyện, kiên nhẫn tập luyện. Tài nghệ có rồi, tập luyện

mãi mãi, tập luyện không ngừng thì sẽ phi thường. Như Danh ná. Tài nghệ đã phi thường, lúc nào cũng nhũn nhặn, tự cho mình còn thua kém, tài nghệ ấy mới xứng đáng để thiên hạ chiêm ngưỡng. Như Danh ná. Nó xoa vai Dzũng Đakao :

— Mày nhường tao hả, Dzũng Đakao ?

Dzũng Đakao lắc đầu :

— Không, tao thua tài mày. Mai một chỉ tao cách bắn cá nhé !

Danh ná cười :

— Dễ mà...

Chẳng dễ đâu, Danh ná ơi ! Chú quên rằng Dzũng Đakao đã nói, ngoài chú, không đứa nào dám bắn cá ư ? Dzũng Đakao cần tập luyện và lúc tập luyện nó cần say mê như chú mới nắm được cái bí quyết bắn cá. Vờ tuồng của Thảo xa lộ tới đây « chằm dứt chương trình của ban Tùng Lâm ». Nó thú tội :

— Kể ra tao xạo thiệt ! Tao hù thẳng Danh ná là Dzũng Đakao làm khi Ban Mê Thuật chột hết trơn. Tao lại hù thẳng Dzũng Đakao là Danh ná bắn chệt sạch cá ở hồ Lê Lợi.

Thảo xa lộ pha trò :

— Ông không xạo, sức mấy chúng mày xuống Long Xuyên, sức mấy thắng Danh ná tập bắn cá.

Cả bọn toét miệng cười. Thảo xa lộ ngồi phệt xuống bờ cỏ ven hồ :

— Bây giờ bàn chuyện uống sữa Guigoz.

Bây ông mặt trời nhỏ, kể cả Chơn Chơn đạo nhơn, ngồi sát bên nhau, nghe Thảo xa lộ « thuyết trình » Giải Túc Cầu Guigoz :

— Đội banh của tao thua dài dài.

Chương còn hỏi :

— Đá với đội nào ?

Thảo xa lộ đáp :

— Đá với trường nào chúng tao cũng thắng. Chỉ thua dài có một trường.

Danh ná nói :

— Trường này đá banh ác lắm.

Thảo xa lộ tiếp lời Danh ná :

— Thua liền ba trận, tao ước quá khoe tên tụi mày. Chúng nó biểu tao kêu tụi mày xuống đá giùm. Chúng nó biểu tặng luôn cái cần xê chở hột vịt đem về

luộc ăn chơi. Ưc chưa ? Nhân dịp ông bác sĩ Huỳnh Trung Nhi sắp « khai trương » cái hồ tắm, ông tổ chức Giải Túc Cầu Guigoz để các trường tranh tài. Đội nào thắng, được tắm suốt đời ở hồ tắm khỏi mua giấy. Đội của tao vô chung kết, gặp « hung thần ». Tao bèn cầu cứu tụi mày. Hên khỏi tả, tụi mày vừa nghỉ hè và xuống đúng lúc.

Dzũng Đakao tặc lưỡi :

— Chúng nó đá bóng cừ thề cơ à ?
Mà trường nào ?

Thảo xa lộ mím môi :

— Trường nữ mới ước học xì dầu chứ !

Chương còn ngạc nhiên :

— Trường nữ !

Danh ná bứt một dùm cỏ, liệng xuống hồ :

— Nữ kê tác quái, con gái đá banh.

Bốn lưà lè lưỡi :

— Má ơi, con gái đá banh hả ?

Hưng mập chào thua :

— Thôi, ông uống sữa đậu nành hay

sữa con chim vậy. Ông không dám uống sữa Guigoz đâu. Ông sợ con gái thầy mổ! Gặp con gái ông xấu hổ đỏ mặt, đá bóng hư hết.

Bốn lưà giờ hai tay lên trời:

— Eng xin hàng. Eng cúi đầu hàng «hung thần». Các «hung thần» mặc quần dài, áo dài đá banh thì eng lủi trước.

Dzũng Đakao đùa:

— «Hung thần» búi tóc hay xả tóc?

Chương còn nói:

— Chắc «hung thần» vừa đá bóng vừa ăn tầm ruột! Tay trái cầm gói muối ớt, tay phải cầm gói tầm ruột. Lơ lơ «hung thần» ném muối ớt vô mắt thì mù, thì hết bắt «gôn». Thôi, dẹp vụ đá bóng với con gái đi.

Thảo xa lộ cười... kiểu quân sư. Nó cười ba tiếng rồi giả vờ khóc ba tiếng:

— Tao cười vì bọn trường nữ đã đọc truyện viết về tội mày. Tao khóc vì bọn trường nữ sẽ bảo tội mày «hữu danh vô thực». Thảo này phải bốc tội mày xuống Long Xuyên đá giùm một trận bóng, đâu thể coi là chuyện buồn

cười. Long Xuyên đã có Danh ná, Long Xuyên còn có một đội bóng tròn con gái. Tao hỏi tội mày, trên thế giới đã nước nào đàn bà, con gái chơi túc cầu?

Hưng mập trả lời:

— Có chứ. Ở Long Xuyên.

Thảo xa lộ tỉnh bơ:

— Đúng. Chỉ ở Long Xuyên mới có những hai đội bóng đàn bà và nay, một đội bóng con gái.

Thảo xa lộ kể lịch sử bóng tròn đàn bà Long Xuyên. Thuở đó, Thảo xa lộ còn bé tí teo, nằm cạnh bên mẹ Thảo bé như con mèo, chưa được thưởng ngoạn những đường banh tuyệt vời của đàn bà quê hương nó. Những ai là người lớn và là những người lớn thích đọc báo và coi chiều bóng đều phải biết hai đội bóng tròn Long Xuyên tranh tài nghiêng ngửa tại sân vận động thị xã khoảng năm 1956, 1957 gì đó. Thời sự Việt Nam có thu đầy đủ hình ảnh trận đá này. Thảo xa lộ được ba nó thuật lại, gần đây. Hai mươi hai đảng đàn bà chống con đảng hoàng, áo thung, quần

xả lớn ra sân cỏ một cách hiên ngang. Cũng lừa. Cũng chuyển banh. Cũng sút. Cũng bắt «gôn». Cũng chơi rùng, thúc cùi chõ, đập ông quyển. Banh ngắn. Banh dài. Banh bóng. Banh xẹt. Hai đội bóng đàn bà đá giấy chứ đầu thêm đá chân đất. Các đầu thủ đã làm khán giả trong các rạp chiếu bóng toàn quốc bỏ ra cười. Có người suýt chết vì cười quặn bụng. Tổng Cuộc Túc Cầu Việt Nam định đưa hai đội bóng đàn bà Long Xuyên lên biểu diễn ở sân Tao Đàn. Nhưng bà Ngô Đình Nhu, nhân danh Chủ tịch Hội Phụ Nữ Liên Đới, đã chẳng có chút thể thao tính nào trong tâm hồn, hạ lệnh cấm. Hai đội bóng đàn bà Long Xuyên lỡ một chuyến đi. Rồi tan rã. Bây giờ, tiếp nối truyền thống say mê bóng tròn của... bà nội, bà ngoại, Long Xuyên lại có đội bóng con gái. Và đội bóng con gái này đã cho đội bóng của Thảo xa lộ nhất bóng dài dài, đã thách thức các danh tài túc cầu Bốn lừa, Hưng mập, Chương còm, Dzũng Đakao.

Thảo xa lộ kẻ xong, bỏ nhỏ:

— Tùy tụi mày đó. Có thể, chúng

mày sẽ đóng vai trò của Tô Định trước Hai Bà Trưng.

Chương còm vẫn nhe răng cười:

— Để chúng tao suy nghĩ. Mà bao giờ đá?

Thảo xa lộ đứng dậy:

— Chiều một.

Chương còm búng ngón tay:

— Còn lâu. Giờ tụi mình kéo nhau qua thăm ông Út tao. Hề hề, ông Út Vĩnh sẽ cho tụi mình một lời khuyên vì ông chuyên nuôi gà đá.

Bây ông nhãi kêu hai chiếc xe lôi đạp chở qua bên kia cầu đúc. Thảo xa lộ chắc mẩm bọn Dzũng Đakao sẽ nhận lời đá với đội bóng trường nữ. Danh 'nà muốn quên bóng tròn và sân cỏ. Chơn Chơn đạo nhơn chỉ muốn sư phụ của nó và Dzũng Đakao bắn súng cao su hoài hoài. Hưng mập rất ngại phải phá bóng trong chân con gái. Bốn lừa sợ «hung thần» mặc áo dài trắng. Dzũng Đakao cười tủm, nghĩ rằng «hung thần» sẽ bỏ tóc xỏa. Và Chương còm chỉ lo đòi thủ ném muôi ớt trúng mắt.

CHƯƠNG SÁU

SÂN VẬN ĐỘNG THI XÃ ĐÔNG ĐẦY học trò con trai, con gái. Mặc dù, trường đã bãi, khán giả mực tím vẫn rủ nhau tới coi chân cẳng của bọn « nhân vật » trong thế giới những đứa trẻ không muốn lớn. Thảo xa lộ mất công rí tai. Cuộc rí tai lan rộng. Từ tỉnh vô tận thôn xóm. Một câu duy nhất: Bọn Dzũng Đakao đã xuống Long Xuyên tranh giải Guigoz. Thề là sân vận động kín người. Hai đội bóng, hai phe ủng hộ. Kịp tốc ủng hộ đội con gái. Húi của ủng hộ đội con trai. Mỗi phe đứng một bên sân. Chưa đầu bóng mà hai phe ủng hộ đã chỉ trỏ

nhau, la lối nhau loạn xạ bắn. Những đội bóng con trai đã bị đội bóng con gái bắt phơi áo thì cay cú ra mặt. Tự ái húi của mờ lỵ. Dân húi của ở Long Xuyên, ở khắp nơi trên toàn quốc, đều đã đọc truyện Dzũng Đakao, Bồn lừa, Chương còm, Hưng mập và tin chắc rằng bọn danh tài này sẽ giúp họ rửa sạch nỗi hận « nữ kê tác quái gà mái đá gà cổ ». Tuy chưa biết mặt mũi bọn danh tài Sài Gòn, dân húi của đã hoan hô âm ỹ. Kê ái mộ Dzũng Đakao thì làm cờ viết tên Dzũng Đakao. Kê ái mộ Bồn lừa thì làm cờ viết tên Bồn lừa. Cờ rợp một bên sân. Tên tuổi Dũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập, Chương còm bay phấn phật. Chưa từng thấy cuộc ủng hộ nào say sưa hơn.

Dzũng Đakao và các bạn của nó lần trong đám dân húi của. Nó buồn vì nhóc con Long Xuyên không hiểu nổi tài nghệ siêu quần của Danh ná. Danh ná mới xứng đáng là hoàng tử trên sân cỏ hôm nay. « Bụt chùa nhà không thiêng » chẳng? Ô, đừng bao giờ nghĩ vậy mà suốt đời làm kẻ vọng tưởng và ươn hèn. Bụt chùa nhà thiêng lắm. Những gì Việt Nam

có, thể giới không thể có. Hãy nói về hai tiếng *đồng bào*. Chỉ người Việt Nam mới được coi nhau là đồng bào, gọi nhau là đồng bào. Vì chúng ta có huyền thoại trăm trứng trong cùng một bọc. Chúng ta có năm mươi người xuống biển vùng vẫy, mạnh như rồng. Chúng ta có năm mươi người lên núi tu dưỡng, khoáng đạt như tiên. Chúng ta là con Rồng, cháu Tiên. Rồng Phù Đổng Thiên Vương vươn dậy, giặc nước tan rã. Dẹp xong giặc, Phù Đổng Thiên Vương về núi làm Tiên. Người Mỹ, người Nhật, người Pháp, người Tầu gọi nhau là đồng bào thì buồn cười ghê nơi. Buồn cười quá ta. Bởi họ đâu có huyền thoại trăm trứng trong cùng một bọc. Họ thêm có huyền thoại óng ánh màu sắc như huyền thoại, như những huyền thoại trong lịch sử lập quốc của chúng ta. Sức mây mà có. Nước Việt Nam thì thừa huyền thoại mà nước Mỹ chẳng có cái nào. Bài học thương yêu của Tiết Liêu đời vua Hùng Vương thứ sáu và sự chung thủy ở bánh chưng vuông, bánh dày tròn. Chỉ ta có. Người Việt Nam ăn ở vuông tròn nhất thế giới.

Trước cả Phật và Chúa, tổ tiên ta đã dạy chúng ta tình người và sự chung thủy. Anh hùng của nước Việt Nam nhất thế giới. Vua Quang Trung mới là anh hùng bách chiến bách thắng. Napoléon thua những mấy trận toi bời, lại bị bắt cầm tù dờ ẹt. Ta phải nghĩ ta không thua thiên hạ. Ta phải ngẩng mặt nhìn lên, hãnh diện làm người Việt Nam bất khuất. Dzũng Đakao nghĩ cách công kênh hoàng tử Long Xuyên Danh ná. Nó đúng là hoàng tử. Danh ná, bạn đừng khiêm tốn, bạn phải đánh đu trên sợi giây ngũ sắc để tuổi thơ Việt Nam ngưỡng mộ bạn.

Trong khi Dzũng Đakao kiếm sợi giây ngũ sắc thì ông chủ Giải Túc Cầu Guigoz đã xuất hiện trước máy vi âm trên khán đài. Khán giả kịp tóc, húi cua tạm ngưng cuộc «chiến tranh ủng hộ» để vỗ tay chào mừng ông chủ giải. Ông nói:

— Các em thân mến,

Bữa nay là trận chung kết của giải Guigoz giữa hai đội Trường Nữ và đội Thảo Vườn. Tôi được biết thủ quân

Thảo vườn đã gửi thư lên Sài Gòn mời bốn hoàng tử của sân cỏ là Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập, Chương còm xuống Long Xuyên đá giúp hội Thảo Vườn. Hẳn các em đã rõ mục đích của giải Guigoz. Nhiều lần, tôi đã nói với các em rằng tuổi thơ của các em ví như cánh đồng hoa. Hoa đủ màu sắc, đủ hương thơm. Chính vì các em mà người lớn làm việc. Chính vì các em mà người lớn chiến đấu. Làm việc cho các em hồn nhiên. Chiến đấu để bảo vệ nụ cười trên môi các em. Mai này, già từ tuổi thơ, các em sẽ làm công việc của người lớn. Cứ thế tiếp tục, mãi mãi quê hương ta còn tiếng cười và sự hồn nhiên của tuổi thơ. Tuổi thơ không biết khóc. Tuổi thơ không biết thù hận. Tôi ngưỡng mộ tuổi thơ Việt Nam nên mới xây hồ tắm và đặt giải Guigoz. Tôi già rồi, muốn được vui cùng các em. Không có tuổi thơ con trai, tuổi thơ con gái. Chỉ có tuổi thơ. Cũng chẳng có biên giới của tuổi thơ. Đừng nói tuổi thơ Sài Gòn hay tuổi thơ Long Xuyên. Các em Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập

đền với chúng ta, vui đùa với chúng ta, là bạn của chúng ta. Và là riêng quý khách của tôi. Tôi đã báo trang hoàng một phòng vĩ đại ở khách sạn Mã nhật tân của tôi để bốn em nghỉ ngơi, không có tính tiền. Bốn em xuống Long Xuyên, đương nhiên là cầu thủ của đội Thảo Vườn, khỏi cần hạch hỏi lôi thôi. Các em hai đội hãy tranh đấu tận tình, tranh đấu trong tinh thần thượng võ. Tranh đấu là niềm hãnh diện còn thắng hay bại nào nghĩa lý gì. Vậy trước giờ tu huyết thổi toe toe, chúng ta hãy vỗ tay hoan hô bốn hoàng tử Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập...

Tiếng vỗ tay rào rào nổi lên từ hai phe khán giả. Cờ giấy phất soàn soạt. Bốn lửa rỉ tai Hưng mập :

— Tao là hoàng tử, mày ơi !

Nó cười :

— Hoàng tử bán bong bóng.

Hưng mập nheo mắt :

— Còn tao, tao là hoàng tử phi lũ.

Bốn lửa và Hưng mập chưa hiểu rằng chúng nó còn trên cả ngôi vị hoàng

tử. Đem nụ cười đền cho mọi người, không gây phiền muộn cho ai, tạo sự thương mến giữa người này người nọ, chúng nó chính là hoàng tử của cuộc đời. Hoàng tử không ngại. Có nhiều ngại quý giá gấp triệu triệu ngại vàng. Đó là chỗ ngồi trong những trái tim. Tiếng vỗ tay không muốn dứt. Ông chủ giải Guigoz nói :

— Cám ơn các em. Bây giờ, tôi mời bốn hoàng tử lên khán đài để khán giả... chiêm ngưỡng dung nhan.

Chương còn hoảng hốt :

— Chết rồi !

Bốn lửa mím môi :

— Đá banh thì nhào vô đá, còn bầy đặt lên đứng chào cờ ở khán đài.

Hưng mập xua tay :

— Em xin kiêu. Em phì lữ, sợ khán đài sập !

Dzũng Đakao thần nhiên. Nó đã kiểm ra sợi giây ngũ sắc. Hôm qua, Dzũng Đakao và Danh ná đi chơi riêng với nhau. Dzũng Đakao hỏi Danh ná biết đá bóng không, Danh ná gật đầu. Dzũng Đakao

bảo Danh ná hái một trái bưởi. Hai ông nhóc quần thảo banh bưởi một chập dưới ruộng. Dzũng Đakao thầy tài nghệ của Danh ná ngang tài nghệ của Bốn lửa. Nó ngạc nhiên :

— Mày đã đấu với đội con gái lầu nào chưa ?

— Chưa.

— Mày ở đội Thảo xa lộ ?

— Không.

— Nghĩa là mày không ở đội bóng nào ?

— Tao ghét đá bóng.

— Vậy mà nghe mày nói bữa nọ, tao tưởng mày cũng đá bóng.

— Tao thường đá một mình.

— Thảo xa lộ không biết tài của mày à ?

— Tao không nói.

— Tại sao mày không nói ?

— Nói mình giỏi, kỳ thí mớ ! Tao chỉ đi coi bọn con gái đá bại bọn con trai. Tao khoái lắm. Thắng Thảo ham thắng con gái. Thắng con gái đâu có ngon. Nếu tao đá với bọn con gái, tao cầu thua.

— Ô, bữa nọ mày cay bọn con gái mà?

— Tại trước mặt thằng Thảo.

Danh ná không muốn mất lòng ai. Nó là nam nhi. Một trang nam nhi chẳng nỡ làm buồn nữ nhi, dù chỉ là cô thắng trên sân cỏ. Hoàng tử Danh ná, ngài rất mã thượng hào hoa. Dzũng Đakao đã vỗ vai bạn:

— Tao học được ở mày nhiều điều, Danh ná ạ! Nhưng chúng ta nên làm vui lòng Thảo xa lộ. Mày sẽ đá với tao. Và chúng mình thủ huế.

Danh ná ôm chặt Dzũng Đakao:

— Tao thương mày hết sức.

Ông chủ giải Guigoz giục dã:

— Mời các em Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập lên khán đài.

Dzũng Đakao hất tay:

— Lên đi, chúng mày.

Nó kéo Danh ná:

— Mày « hộ tông » tao kéo tao run sợ.

Năm ông nhãi rě đám khán giả húi cua, chạy băng qua sân cỏ lên khán đài.

Nhớ con Long Xuyên hò hét, cổ võ và... chửi yêu muốn vỡ cả bầu trời hạ. Ông chủ giải Guigoz xoa đầu từng hoàng tử và bắt mỗi hoàng tử tự giới thiệu với khán giả. Hoàng tử phỉ lữ bị đẩy ra máy vi âm đầu tiên. Thùng nước lèo, gã giang hồ một ngày một đêm với Tô Tô, bạn bụi đường của Tư đồn, Bòm lấu, tri kỷ của ngũ tướng chặn vệt Sáu móm, Tám lế, Năm rồ, Bảy đen, Đạt sún, loay hoay trước mi-cô mãi mới vặn nút kéo thấp xuống vừa miệng mình. Nó hăng giọng. Nuốt nước bọt. Nuốt ba lần rưỡi. Khán giả nhảy cẫng vừa cười vừa khích lệ:

— Ca lên, ca lên cho vui!

Hưng mập toát mồ hôi trán. Nó hệt là Hưng mập rồi. Nó đang là thằng cù lẩn. Cù lẩn lửa. Cù lẩn nước. Cù lẩn đất. Cù lẩn cát. Nó cà lăm, trời ạ! Đây nè, nó thỏ thẻ giọng oanh... cà lăm:

— Dà... dà... sẽ... ca...

Khán giả cười như điên, đùa bỡn:

— Ca vọng cổ nghe!

Hưng mập gật gù:

— Dà... Dà... Ca vọng cổ. Dà... Tôi là... Hưng mập!

Khán giả hò hét:

— Hoan hô Hưng mập! Hoan hô phì lủ!

Hưng mập bị người chưa quen gọi là phì lủ thì đau lắm, thì hết cù lần ngay. Nó bình tĩnh:

— Cảm ơn các bạn ở Long Xuyên. Tôi là Hưng mập, không là phì lủ...

Sợ Hưng mập sinh sự, Dzũng Đakao vội túm áo nó, lôi nó vào và đẩy Bốn lừa ra. Bốn lừa cười toe, giơ hai tay lên cao:

— Chào quý vị, nhà cháu là Bốn lừa đây ạ!

Khán giả khoái chí:

— Hoan hô Bốn lừa! Rán lừa banh thật điệu nghe, Bốn?

Bốn lừa lừa bóng tường tượng liên và rói:

— Lừa điệu thì sẽ lừa nhưng quý vị nhớ ập khăn vô nước giùm đi.

Khán giả hỏi:

— Để làm gì?

Bốn lừa đáp:

— Để nhờ bị tạt muối ớt trúng mắt có khăn ướt mà lau.

Khán giả húi cua lẫn ra sân cò cười nghiêng ngửa. Đèn lượt Chương còm giới thiệu thân thể mình:

— Tôi là Chương còm, dấu hiệu của hăng tằm tre Việt Nam, bộ xương cách trí trong tử học cụ.

Khán giả giậm chân, bứt cò biểu lộ nổi sung sướng. Chương còm tiếp:

— Má tôi là dân Long Xuyên. Má tôi trước cũng đá banh ở sân cỏ này. Hôm nay tôi trở về đây, đá với đội bóng Trường Nữ, tôi lầy làm cảm động vô vãn. Má tôi bảo đàn bà, con gái Long Xuyên sút banh ác liệt lắm. Tôi sợ sau trận tranh giải Guigoz, tôi sẽ phải đền nhà ông Cự Thất.

Khán giả nhao nhao:

— Tại sao phải đền nhà ông Cự Thất?

Chương còm giải thích:

— Đền nhờ ông bó xương tay!

Chương còm lúi vô cho Dzũng Đakao tiền ra :

— Tôi là Dzũng Đakao.

— Hoan hô Dzũng Đakao !

— Cám ơn các bạn. Tôi và các bạn tôi vừa được bác sĩ chủ giải Guigoz phong làm hoàng tử.

— Hoàng tử Dzũng Đakao muôn năm !

— Cám ơn các bạn. Bồn anh em tôi chưa xứng đáng làm hoàng tử. Chỉ có một người xứng đáng. Người ấy ở ngay đây, ở Long Xuyên, ở làng Chắc cả đạo nhỏ bé...

Sân cỏ bỗng im bật. Không một tiếng xì xào. Tất cả hướng mắt lên khán đài và nóng lòng biết vị hoàng tử Long Xuyên. Dzũng Đakao nói tiếp :

— Vị hoàng tử ấy, người bạn nhỏ chúng tôi mới quen, đức hạnh và tài nghệ của anh ta, chúng tôi còn phải học hỏi ở anh ta nhiều. Người ấy, bắn súng cao su vô địch thế giới, thần tượng của nhô con khắp bốn bề năm châu. Chưa ai dám nghĩ bắn chệt cá đang bơi nhón

nhờ dưới nước, bạn tôi đã bắn chệt cá dưới nước. Người ấy, đá banh hay hơn Bốn lư và vì không muốn làm buồn lòng ai, nhất là làm buồn đội bóng Trường Nữ, nên đã không đá bóng. Do đó, bạn thân của anh ta cũng chẳng biết anh ta có tài đá bóng và mời chúng tôi xuống Long Xuyên. Vị hoàng tử ấy, ông mặt trời nhỏ của thế giới chúng ta, bạn tôi, sẽ chứng tỏ tài nghệ nếu các bạn muốn rõ tài nghệ của anh ta. Và người ấy đang đứng trước mặt các bạn, đang giận tôi vì tôi giới thiệu anh ta mà không cho anh ta biết trước, người ấy, nhà vô địch súng cao su, kẻ duy nhất trên hoàn cầu bắn cá dưới nước bằng ná là Danh ná.

Dzũng Đakao ôm tưới Danh ná bỗng lên. Hưng mấp, Chương còm, Bốn lư tiếp sức công kênh Danh ná. Sân cỏ vang động tiếng hoan hô thần tượng mới. Danh ná khóc. Nước mắt tràn trề khuôn mặt dễ thương của đứa bé tình lý. Các bạn đã hạ Danh ná xuống. Dzũng Đakao say sưa :

— Danh ná mới đích thực là hoàng tử.

Khán giả suy tôn Danh ná theo nhíp điệu :

— Hoàng tử Danh ná. Hoàng tử Danh ná...

Dzũng Đakao vung tay như nhà hùng biện :

— Tôi muốn ngày mai, tại sân cỏ này, các bạn tới xem tài Danh ná. Và các bạn sẽ tự hào vì Danh ná. Tôi xin nhắc lại: Danh ná là nhô con Long Xuyên.

Không tả nổi lâu đài âm thanh của sân cỏ chiều nay. Danh ná vẫn khóc sụt sùi khi khán giả hoan hô nó nhiệt liệt. Dzũng Đakao ghé tai Danh ná :

— Mày thương tao thật không ?

Danh ná đưa tay quệt nước mắt :

— Tao thương mày hết sức.

Dzũng Đakao hỏi :

— Có đem ná theo đây chứ ?

Danh ná gật :

— Có.

— Đạn ?

— Nhiều. Đầy túi.

— Bắn chơi nhé ?

— Với mày nữa thì tao mới bắn.

— Ừ, với tao.

Dzũng Đakao cầm lấy cái chân máy vi âm :

— Thưa các bạn, trước khi tranh giải Guigoz, Danh ná và tôi sẽ giúp vui các bạn một màn bắn súng cao su.

Năm ông nhóc nhảy khỏi khán đài, chạy ra giữa sân. Dzũng Đakao nhặt được cuộn vớ. Nó gấp nhỏ cuộn vớ như bao thuốc lá, dùng giây buộc lại để khỏi tuột ra. Nó bảo Hưng mập, Chương còm, Bốn lừa nhặt đạn rơi tiếp tế cho Danh ná và nó. Hàng ngàn con mắt theo rồi năm ông nhóc giữa sân cỏ. Bốn lừa tung cuộn vớ gấp nhỏ lên cao. Danh ná rút súng bắn. Bốp. Cuộn vớ nhích cao hơn. Dzũng Đakao bắn theo. Bốp. Cuộn vớ vừa rơi được một tí lại bị đẩy lên. Bốp. Bốp. Bốp... Suốt năm phút, cuộn vớ lơ lửng trong không gian. Khán giả mê say thưởng ngoạn. Dzũng Đakao không bắn nữa. Một mình Danh ná biểu diễn. Nó lượm đạn bỏ đầy túi Danh ná rồi ra hiệu cho các bạn lùi mắt. Danh ná, vị hoàng tử nổi bật giữa thảm cỏ xanh,

người đương làm mê hồn thần dân của người. Nhô con Long Xuyên tận mắt nhìn tài nghệ của Danh ná! Chả nghi ngờ gì nữa, đó là đứa trẻ ở Long Xuyên. Hôm nay, Danh ná không để cuồn vờ rơi xuống đất. Ngày mai, Danh ná sẽ đẩy quế hương ta, dân tộc ta lên cao, cao mãi, cao hơn hết, cao và ngạo nghệ như mặt trời.

Danh ná vẫn móc đạn bắn đều. Nó tưởng Dzũng Đakao đứng gần nó. Danh ná bắn tới viên đạn cuối cùng. Nó móc túi. Nó nhìn quanh. Chỉ còn nó. Tiếng gấm thác đổ, tiếng reo biến động suy tôn nó. Nó ngẩn ngơ. Và Danh ná lại khóc. Khán giả ủa vào, kiệu nó lên, rước nó chạy vòng quanh sân. Dzũng Đakao và các bạn vỗ tay. Chơ Chơ đạo nhưn đuổi theo cái kiệu người, kêu gọi:

— Sư phụ, sư phụ!

Thảo xa lộ sững sờ hỏi Dzũng Đakao:

— Con nhà Danh ná biết đá bóng à?

Dzũng Đakao đáp:

— Lát nữa mày sẽ rõ. Nó đá hay hơn Bồn lư. Nhưng đừng hòng nó đá bại tụi Trường Nữ.

09/14/2014

sadec1

CHƯƠNG BẦY

HAI ĐỘI BÓNG ĐÃ RA SÂN THEO tiếng còi của ông chủ giải kiêm trọng tài. Đội Trường Nữ mặc quần xà lỏn phồng mầu xanh dương và áo sơ mi ngắn tay mầu trắng. Các cô nường đội mũ lưỡi trai. Trông ngộ và xinh xinh đáo để. Đội Thảo Vườn, một đội bóng không đại diện trường nào, do Thảo xa lộ lập ra, mặc áo thun mầu vàng, quần xà lỏn đen, trông hết sức... thợ sửa máy cày. Thành phần hai đội xếp như sau:

TRƯỜNG NỮ

Liên

Thơm

Út

Bé

Lan

Huệ

Hường Nga Duyên Thủy Trang

Ba Danh ná Bốn lừa Dzũng Đakao Tám

Tur

Hưng mập

Vĩnh

Thảo xa lộ

Quới

Chương còm

THẢO VƯỜN

Như bắt cứ một trận bóng tròn tranh giải nào, cho là giải quốc tế đi, hai đội Trường Nữ và Thảo Vườn phải chụp chung vài «bô» ảnh làm kỷ niệm. Mười một cầu thủ kịp tóc ngồi trước. Mười một cầu thủ húi cua đứng sau. Máy ảnh bấm tách tách. Hai phóng viên nhiếp ảnh Vĩnh Lộc và Thu Điều cong người, khòm lưng cò lầy những kiểu hình thật đẹp cho tuần báo *Búp Bê*. Màn chụp ảnh xong, đèn màn tặng kỷ vật cho bốn cầu

thủ Sài Gòn. Bốn «em» Liên, Duyên, Thủy, Lan trao tay bốn «anh» Chương còm, Bốn lừa, Dzũng Đakao, Hưng mập mỗi anh một chiếc khăn trắng thêu con rồng xanh. Bốn «anh» xấu hổ quá, đỏ bừng mặt mũi. Chân các anh run. Tay các anh vừa dài ra vừa chẳng biết nên cắt chỗ nào. Các anh mặc quần xà lỏn mà quên búng mình mặc quần xà lỏn. Cứ thọc tay vô túi quần. Và cứ thấy tay mình chui ra. Khán giả cười rộ. Ba mươi hai vị cười đến nổi ngật xỉu, bị khiêng tới nhà thương. Mười lăm vị cười sái quai hàm hết nhai nổi mực nướng. Nặng tự nhiên dịu hẳn. Để người ta nhìn rõ mặt trời nhe răng cười thích thú. Bốn vị hoàng tử phương xa đứng cầm kỷ vật, thộn mặt một lúc mới hay mình gặp trường hợp bất ngờ, không có vật gì tặng lại. Đành lí nhí cảm ơn. Cũng may, bốn «em» quên nói vài câu... giao hữu bóng tròn. Chứ, bốn «em» cà kê dê ngỗng, chắc chắn, bốn «anh» sẽ chết đứng.

Sau đó, mỗi đội chạy về một bên sân. Bốn lừa, Chương còm, Hưng mập

đã được Dzũng Đakao rí tai dẫn dò chiến thuật. Trận đầu sắp hứa hẹn nhiều chuyện lạ. Chương còm, từ « gôn » đá bóng trái bóng. Bốn lửa cồ tình nhảy lên đánh « cú tét » hựt rồi co chân biểu diễn « cú ta lông » chuyển cho Danh ná. Hoàng tử Long Xuyên chặn bóng bằng hai chân. Nó đi trên trái bóng như một người đi trên thùng rượu chát. Phải nói là trái bóng đưa Danh ná đi. Nhô con Long Xuyên tung nón, liệng cờ ca ngợi trò ảo thuật của Danh ná. Bật chột, Danh ná xoay nhiều vòng. Trái bóng xoay theo. Nó nhảy xuống, mặc bóng xoay tít một mình. Rồi Danh ná mức bóng cao, dùng đầu hứng và chạy nhanh. Trái bóng dính trên đầu Danh ná in hết thời sắt dính vào cục nam châm. Danh ná chạy một mạch thẳng vô « gôn » của Chương còm.

— Hoan hô Danh ná !

— Hoan hô hoàng tử Chắc cà đao !

Danh ná chấp tay trước ngực, nghiêng mình cảm ơn khán giả. Tiếng vỗ tay âm vang, rung chuyển.

— Hoan hô Danh ná !

— Hoan hô nhô con Việt Nam !

— Nhô con Việt Nam vô địch thế giới !

Trọng tài thổi tu huýt toe toe. Những pha biểu diễn của Danh ná, Bốn lửa chưa « đã », khán giả xuýt xoa tiếc rẻ. Các cầu thủ chạy về vị trí của mình. Một màn phá lệ thông thường xảy ra. Là mười một cầu thủ kịp tóc, mỗi cô một bông hồng tiền sang « đặt cược » cài hoa lên... áo thung của mười một cầu thủ húi cua. Cô Liên cài hoa lên áo cậu Chương còm. Cô Lan cài hoa lên áo cậu Hưng mập. Cô Thủy cài hoa lên áo cậu Dzũng Đakao. Cô Duyên cài hoa lên áo cậu Bốn lửa. Cô Nga cài hoa lên áo cậu Danh ná... Các cô ghim cuồng hoa xuyên qua áo thung. Cậu Hưng mập bị gai hồng xoi nhẹ tí da. Nhưng cậu cảm giác êm ái. Không nhột cũng chả đau một ly ông lão. Hoan hô là nghề của khán giả. Nên khán giả cứ tiếp tục hoan hô khi khán giả khoái tòn. Các cô tiền sang rồi các cô rút lui. Nhịp nhàng và đều đặn. Như một vũ khúc. Vũ khúc trong truyện thần tiên. Vũ khúc mang tên *Bông hồng cho*

nhau. Vũ khúc tuyệt vời này chỉ mới thấy ở Long Xuyên.

Trọng tài yêu cầu hai thủ quân bắt thăm chọn sân. Dzũng Đakao thay mặt thủ quân Thảo xa lộ, lễ phép :

— Thưa bác sĩ, chúng cháu nhường Trường Nữ. Chúng cháu chọn bên có mặt trời chiều chói mắt.

Thủ quân Trường Nữ, cô Thủy, mỉm cười :

— Cảm ơn anh Dzũng Đakao.

Bác sĩ trọng tài, Lão Ngoan Đồng của nhô con Long Xuyên, đặt trái bóng lên vệt vôi giữa sân. Trường Nữ giao bóng trước. Duyên hất bóng về cho Lan. Năm công chúa Hường, Nga, Duyên, Thủy, Trang tràn sang đất Thảo Vườn. Lan đá một đường bóng qua góc trái. Trang được bóng đưa cho Duyên. Dzũng Đakao và Bốn lửa ngoái lại đất mình nhìn các công chúa trở tài. Bốn lửa ngăn ngơ. A, các công chúa, không phải các hung thần. Các công chúa cầm hoa hồng, không tay cầm gươm tằm ruột tay cầm gói muối ớt. Các công chúa chuyển bóng, lửa bóng, giữ bóng hay quá. Hèn chi

bà nội, bà ngoại của các công chúa ngày xưa chả tính lên Sài Gòn biểu diễn. Bóng đang ở chân cô Duyên. Cô này gặp thùng nước lèo Hưng mập đứng cản. Duyên đẩy nhẹ cho Nga. Hưng mập nói khế :

— Lần sau cứ lừa qua mặt tôi đi, tôi được lệnh... hự !

Duyên đùa :

— Thật à, anh phì lữ ?

Hưng mập nháy mắt :

— Bốn sao. Cô chỉ cần lừa thẳng Thảo xa lộ !

Cô Nga thọc bóng sâu xuống góc phải. Cô Hường đuổi theo. Thảo xa lộ truy cản tận tình. Cô Hường « ngã bàn đèn ». Trái bóng bay vào giữa vòng cầm địa. Cô Thủy nhảy lên đánh đầu. Trái bóng nằm gọn trong tay Chương còm. Thủ môn bộ xương cách trí nhún vai :

— Thành thật cáo lỗi. Chả lẽ chưa chi đã thua ?

Chương còm đá tưởi lên, cóc cản nhằm bỏ nhà giao bóng. Bốn lửa đỡ lại. Thay vì chuyển cho Dzũng Đakao nó lại mớm bóng vào chân trung phong kịp tóc

Duyên. Nhà trung phong kịp tóc chớp luôn bóng dẫn lên, dẫn lên. Thảo xa lộ bút tóc, nói với Chương còm.

— Con nhà Bốn lừ mê gái rồi hả, mày?

Chương còm cười toe:

— Nó hời hộp đây.

— Hời hộp cái nổi gì?

— Cái bông hồng cài áo!

Cô Duyên dẫn bóng cách Hưng mập một thước, nói băng quơ:

— Nói lời phải giữ lấy lời.

Hưng mập đáp:

— Tôi đâu có là bướm bướm.

Và thùng nước lèo vờ vẩn cản đường để trung phong Duyên qua mặt cái vù. Thảo xa lộ báo nguy:

— Cui chừng Chương còm!

Cô Duyên sút búa bỏ. Chương còm bắt gọn. Nó nghiêng mình:

— Thành thật cáo lỗi.

Khán giả không ngờ nổi chiến thuật đá cùi... của bọn Dzũng Đakao. Quý vị nhô con chỉ nghĩ rằng bọn Dzũng Đakao

chưa thềm trở tài. Thề thôi. Hi hi, quái kiệt Bốn lừ có vẻ coi thường địch thủ quá. Nó đứng khời khời giữa sân, dứt bông hồng khỏi áo, cầm tay và đưa lên mũi hít hà. Chương còm nhối bóng. Nhà trung phong Duyên lại chặn không để thủ môn Chương còm đá lên một cách dễ dàng.

Chương còm hỏi:

— Tên cái nhà cô giữ «gôn» là gì?

Trung phong Trường Nữ bĩu môi:

— Xí... Hời làm chi?

— Hời cho biết.

— Biết làm chi?

— Biết làm quen.

— Làm quen con chó leng teng... Đá bóng lên, ồm ờ hoài. Tên con nhỏ là Liên.

Thảo xa lộ nghiêng răng:

— Mày cũng mê gái hả, Chương còm?

Chương còm đá mạnh bóng lên:

— Đâu có, tao mê bông hoa hồng thôi.

Dzũng Đakao chặn bóng lại. Cô Thủy nhào tới toan cướp. Dzũng Đakao lừa đảo. Vừa lừa vừa gọi chuyện:

— Tên cô là gì?

— Thủy.

— Cám ơn cô Thủy nhé!

— Cám ơn chi?

— Cái khăn và bông hoa. Tôi nhường cô trái bóng này đây.

Thủy cướp bóng trong chân Dzũng Đakao. Phe Trường Nữ vỗ tay cổ vũ gà nhà. Bốn lừ đã nghe rõ những lời Dzũng Đakao « tán » Thủy. Nó lăm bắm: « Ông sẽ nói giống thằng Dzũng Đakao ». Cô Thủy bị tên quá khích của đội Thảo Vườn là Vinh phá bóng ra biên. Trang tung bóng. Bốn lừ lướt đèn vô bóng. Nó dẫn bóng qua phía khán giả con gái. Các cô tung hoa trúng người Bốn lừ. Nó đứng lại nhặt hoa, kéo áo thung bỏ hết hoa vô phồng cả ngực. Bốn lừ biểu diễn tài nghệ thật. Nó đưa trái bóng đi phiêu lưu khắp sân. Phe con trai hò hét, bắt nó làm bàn. Bốn lừ đã dẫn bóng vào vòng cầm địa của Trường Nữ. Nó lừ qua mặt cá tả vệ lẫn hữu vệ Trường Nữ. Nó thẳng đôi chân trước cửa « gôn ». Thủ môn Liên cuồng quát. Bốn lừ để

trái bóng nằm chơi. Nó chạy vào gôn, lịch sự như một hoàng tử:

— Xin phép được tặng cô một bông hồng.

Bốn lừ cài hoa lên áo thủ môn Liên:

— Chương còn nhờ tôi đó.

Trong khi nó cài hoa lên áo Liên thì nhà tả vệ Thơm đã kịp chạy về khiêng trái bóng lên, cứu nguy cho Trường Nữ. Khán giả cười ầm. Quý vị húi cua không la ó. Và, dường như, quý vị ấy chẳng còn cay cú, chẳng còn tự ái húi cua nữa. Quý vị kịp tóc thì khỏi kể. Quý vị này ngưỡng mộ Bốn lừ quá xá. Thấy Bốn lừ uống thuốc liều, Hưng mập bèn làm « bướm bướm đậu rồi lại bay » một lần. Nó không để trung phong Duyên qua mặt. Nó chớp bóng, dẫn lên, tự ý làm trung phong. Nó lướt qua Lan, nghĩ sao, quay lui:

— Khăn cô thêu đẹp ghê nơi.

Cầu thủ Lan chớp mắt:

— Anh khen thiệt tình không, anh phì lủ?

Hưng mập nói:

— Thiệt tình mà, cô bánh ú ! Tôi sẽ dùng khăn cô tặng để lau nước mắt khi tôi bị... má đánh đòn.

Hưng mập dang tay :

— Bóng đây, mời cô sút đi !

Và Hưng mập chạy về đất nhà. Hưng mập mà chạy, thánh trông thầy cũng cười rưng rưng. Quả thật, trận tranh Giải Túc Cầu Guigoz này bất ngờ. Nó tặng sân cỏ niềm vui ghi nhớ. Nó tạo ra một sân cỏ trong chiến tranh cười với đủ tiếng cười, tràng cười. Cười sùng liên thanh. Cười đại bác. Cười lựu đạn. Cười bom. Cười mìn. Nếu nhân loại đã biết cười và biết cách làm cho nhau cười, trò chơi giết nhau phải hết. Thương yêu và cười vui, đó là lý tưởng của con người sống trên trái đất. Người ta không thể sống bằng thù hận và sống trong buồn thảm. Rồi trẻ con sẽ lãnh sứ mạng của Thượng Đế làm lại thế giới khốn khổ này.

Lan sút mạnh trái bóng, đuổi theo Hưng mập :

— Hôm nào anh phì lũ về Sàigòn ?

Hưng mập đáp :

— Còn lâu, cô bánh ú ạ !

Trung phong kịp tóc Duyên lại có bóng. Cô chuyển cho Nga. Năm công chúa Trường Nữ giàn xếp những đường bóng đẹp mắt. Hưng mập đứng ý ngắm bóng hồng trên áo. Lần này cô Nga toan tạo bàn. Nhưng Chương cò tóm bóng dễ dàng. Nó đá bóng cho Danh ná. Hoàng tử Chắc cả đao trở thêm ngón tài nghệ bắt hủ. Nó đẩy khế trái bóng cách nó một thước rồi lộn cù mèo sáu vòng. Khi nó đứng dậy, trái bóng đã đi thẳng vào « gôn ». Thủ môn Liên bắt trái bóng vắt vả. Cô đá bóng. Trận đấu không một chút sôi nổi. Vì, khán giả đã nhận rõ, các hoàng tử sân cỏ Danh ná, Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập, Chương cò chẳng nữ đá bại Trường Nữ. Không sôi nổi, hồi hộp song cả sân cười vui sung sướng. Ngay cỏ úa lá khô cũng vui cười, nữa là. Hiệp đấu chấm dứt. Khán giả ủa vào sân làm quen với ngũ hoàng tử. Khi Danh ná ngỏ ý muốn thua, khán giả húi của đồng ý thua đội Trường Nữ.

Quý vị húi của khoái thua đậm đà :

— Hai mươi — xia rô đi !
 — Một trăm — xia rô đi !
 — Không nên thắng con gái !
 — Thắng con gái không phải là con trai !

Và thích chiến thắng :

— Cẩn thắng Nga xô !
 — Hãy đá bại Hung gia lợi !
 — Cho thùng lười Ba Tây !
 — Làm gãy cột gôn Nhật Bản !
 — Vô địch thế giới !

Khán giả húi cua tranh nhau bóp chân, tay cho Danh ná, Chương còm, Dzũng Đakao, Bốn lừ, Hưng mập. Khán giả kịp tóc đem khăn lạnh và nước cam vắt tới làm tỉnh ngũ hoàng tử. Những bông hồng đã là thuộc tỉnh, đã là giòong suối tỉnh muôn đời rồi. Dzũng Đakao vừa thấy mùa hè rực rỡ, thật rực rỡ trong đôi mắt cầu thủ kịp tóc Thủy. Gì Thủy đây ? Thu Thủy hay Hố Thủy ? Mùa hè ở Long Xuyên đáng đồng cơm bát gạo quá. Mùa hè ở Long Xuyên là mùa rung động, mùa trái tim con Gấu Rừng thu nhận một nỗi xao xuyến lạ lùng. Bốn

lừ nằm ngửa, bông hồng đặt lên mũi, nó thưởng thức một mùi hương. Bốn lừ băng khuâng. Kỳ ghê, Bốn lừ « làm sao ày » khi nghĩ tới nhà trung phong kịp tóc Duyên. Như Hưng mập đang « làm sao ày » và tự hỏi tại sao cô bánh ú, bánh bông Lan — không, bánh ú bông Lan đi — lại hỏi mình « Hôm nào anh phi lữ về Sài Gòn ». Người ta về Sài Gòn thấy kẻ người ta, can chi đến... bánh ú ! Hay bánh ú muốn ngâm Tao Đàn : « Phi lữ về bánh ú chẳng cho về, Bánh ú nằm vạt áo bánh ú để bài thơ »... Còn Chương còm thì « nghe man mác một trời » thương yêu quê ngoại. Quê ngoại của Chương còm đã thiết tha vì mẹ nó, sẽ thiết tha vì thủ môn Liên tóc xõa ngang vai. Danh ná chẳng thềm « làm sao ày », cũng chẳng « nghe man mác » một mùi hương. Nó chỉ muốn khóc. Lần đầu tiên Danh ná biết thế nào là vinh quang, thế nào là tình quê hương, tình bạn hữu. Thương hại thay những kẻ tài ba lỗi lạc không được hưởng vinh quang ngay trên mảnh đất quê hương mình. Danh ná bỗng yêu quê hương Long Xuyên vô vàn. Quê hương

Long Xuyên đã ôm chặt Danh ná, bồng Danh ná lên, gửi hy vọng ở Danh ná, hoan hô Danh ná. Cám ơn quê hương, tôi sẽ chỉ nghĩ làm đẹp quê hương Long Xuyên, quê hương Việt Nam yêu dấu. Cám ơn Dzũng Đakao, bạn đã đưa tôi ra khỏi con đường nhỏ bé của thôn xóm Chác cà đao. Cám ơn Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập đã phá vào hồn tôi một niềm kiêu hãnh. Là, nhô con Việt Nam vô địch thể giới về mọi phương diện. Trước đây, tôi yên phận sông với lũy tre, với giòng sông và tường rào nước ta nhỏ bé, dân ta nghèo nàn, sức mấy tôi có thể vô địch bắn ná hoàn cầu. Nhưng, bây giờ thì khác, bây giờ tôi tin các bạn nói đúng vì tôi vừa ôn lại những bài học lịch sử. Thông minh nhất thiên hạ, chúng ta có «nhô con» Lê Quý Đôn. Lỗi lạc nhất thiên hạ, chúng ta có «nhô con» Đinh Bộ Lĩnh. Quả cảm nhất thiên hạ, chúng ta có «nhô con» Trần Quốc Toàn... Tổ tiên ta đã từng vô địch thể giới, chúng ta sẽ vô địch thể giới. Cám ơn Thảo xa lộ...

— Mày lắm bảm chi vậy, Danh ná?

— Tao cảm ơn mày.

— Mày phản phé, cảm ơn cái khổ gì nữa? Mày giàu nghề, mày chơi xấu, mày không giúp tao còn xúi giục bọn Dzũng Đakao đấu hàng con gái.

Hai «đứa» cầu thủ địa phương nói chuyện với nhau rất nhỏ. Thề mà Dzũng Đakao vẫn nghe lọt, dù chung quanh chúng nó, thác vui đang đổ ầm ầm.

— Nghe đây, Thảo!

— Nghe cái củ khoai mì ấy mà?

— Củ khoai mì, nghe đây!

— Nói đại đi.

— Mày bảo Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập, Chương còm là hiệp sĩ phải không?

— Cả mày luôn.

— Hiệp sĩ đâu thêm «ăn thua» mí con gái. Khán giả bằng lòng để chúng mình thua Trường Nữ đậm rồi. Con trai không uồng sữa Guigoz. Con trai uồng...

— Uồng gì?

— Xá xị con cộp!

Dzũng Đakao phì cười. Thảo xa lộ cũng phì cười. Vừa lúc tu huyết thổi toe toe. Những phút giải lao đã dứt. Hai đội bóng vô sân. Khán giả túa ra hai bên. Kịp tóc, húi của lẫn lộn. Hết cái cảnh hai phe ủng hộ gà nhà kháy nhau, ó nhau, lờm nguýt nhau, giờ nằm đầm dọa nhau. Húi của đoàn kết mí kịp tóc. Húi của tan tỵ ái rồi. Đá cục tỵ ái hóa thành nước. Mát rượi. Kịp tóc thôi vênh vang. Kịp tóc hiểu húi của nhường nhịn mình. Sân cỏ hiểu nhau, nhường nhau, sân cỏ vui. Nếu cuộc đời hiểu nhau, nhường nhau như sân cỏ này, cuộc đời đã chẳng có chiến trường.

Hai đội bóng không thay đổi cầu thủ. Trước sao, sau vậy. Đội Thảo Vườn giao bóng. Bốn lừa, trung phong sờ một liên lục địa bảo trung phong kịp tóc Duyên:

— Xin nhường bóng công chúa Long Xuyên.

Bốn lừa bóng bay quá, bay bướm quá. Khiên nhà trung phong nữ thẹn đỏ mặt. Bác sĩ chủ giải Guigoz kiểm trọng tài thổi còi lia lịa. Bốn lừa cứ ỷ ra. Khán giả reo hò thích thú. Nhà trung phong nữ thỏ thẻ:

— Bên anh giao bóng mờ...

Bốn lừa đưa bóng hoa hồng lên mũi, hít hà tít cả mắt, hỏi:

— Hoa hồng mua ở Đalat, hả?

Duyên đáp:

— Long Xuyên thiêu giồng. Hái ở vườn nhà bác sĩ Lữ đó. Nếu anh thích, mai tôi rủ đèn nhà phó tổng thông Thơ, mặc sức hái hoa hồng. Thôi, giao bóng đi.

Bốn lừa nghiêng mình:

— Xin lỗi nhé!

Nó đưa bóng cho Danh ná. Danh ná chuyển cho Dzũng Đakao. Ba hoàng tử biểu diễn chuyển bóng bằng gót chân, bằng đầu. Bốn lừa đội bóng, xoay người thật mạnh. Trái bóng lên cao, quày tít thò lò. Danh ná trồng cây chuối đón bóng rồi đá móc. Dzũng Đakao đỡ cú đá móc của Danh ná bằng mu bàn chân. Chân nó giồng lười cuốc. Cẳng chân là cán cuốc. Trái bóng ngoan ngoãn nằm im. Danh ná búng tay. Bốn lừa lại gần làm con cừu. Danh ná nhảy lên lưng Bốn lừa. Dzũng Đakao hất bóng cho Danh ná. Danh ná tung mình đá quả bóng. Rồi

nó đuổi theo bóng móc về cho Hưng mập. Thùng nước lèo hươg bóng bằng bụng. Trái bóng nảy ra. Bốn lừa sút mạnh. Hưng mập lại đưa bụng đỡ. Bình. Bình. Bình... Dzũng Đakao, Danh ná, Bốn lừa thay phiên thử bụng Hưng mập. Khán giả nhiệt liệt khen ngợi :

— Lý Tiểu Long vạt đi !

— Trần Tinh không bén gót !

— Địch Long, Khương Đại Vệ sẽ gãy tay nếu đâm bụng Hưng mập !

— Vương Vũ đổ bỏ !

— Hưng mập, sư tổ Tinh Võ Môn !

— Hưng mập cha chú Đường Sơn đại huynh !

— Hưng mập ông nội Mạnh long quá giang !

— Hưng mập thiết « bụng » đại hiệp !

Hưng mập nổi máu anh hùng (hơi bất lịch sự đây nhé) cời phăng áo thung ra. Khán giả cười rộ. Nó quên bém rằng nó đang là hoàng tử trên sân cỏ và đang tranh giải Guigoz. Nó ngỡ nó đang ở trước cửa trường Chu Mạnh Trinh, khu Phú Nhuận, gạ học trò đâm bụng ăn

đề đá.* Nó vẩy tay như một tay Sơn Đông mãi võ :

— Bạn nào muốn thử bụng tôi bằng sắt hay bằng gang, xin mời vô.

Bốn lừa thử trước. Trái bóng sút gần, trúng bụng Hưng mập bắt ngờ, nghĩa là trúng khi nó chưa gồng, làm Hưng mập đau điếng. Nó không dám nhả nhỏ. Còn giả vờ gãi bụng, pha trò :

— Ngứa quá xá !

Mười một câu thủ Trường Nữ quên luôn chiến trận, đứng ngây người xem Hưng mập biểu diễn bụng. Một vài khán giả nhào vô, bị trọng tài đuổi ra. Màn biểu diễn bụng của Hưng mập không thể kéo dài. Nó hắt bóng cho Danh ná. Danh ná dẫn bóng về vùng cấm địa... mình ! Nó sút. Chương còm « bông nhông » chụp bóng. Bốn lừa, Dzũng Đakao đã chạy về. Chương còm ném bóng lên. Thề là xảy ra cuộc bắt « gôn ». Chương còm bắt bóng một tay. Bắt bóng bằng nách. Bay lên bắt bóng. Lăn lộn bắt bóng. Nó đặt trái bóng ở chỗ phạt đền :

(*) Đọc Chương còm của Duyên Anh.

— Trái này nhường nhà trung phong Trường Nữ.

Trung phong Duyên sút mạnh. Chương còm cổ tình vô huyệt. Trái bóng lọt lưới. Khán giả vỗ tay hoan hô Trường Nữ. Trận đấu có vẻ gay cấn. Bốn lừa, Danh ná, Dzũng Đakao và tất cả cầu thủ Thảo Vườn huyệt bóng, mặt bóng hoà. Hàng tiền đạo Trường Nữ tấn công dồn dập. Mỗi lần bóng xuống là Hưng mập ngã và Chương còm ngã trời, ngửi hoa. Và bóng lọt lưới. Trường Nữ thắng nhiều quá đến nỗi không thích thắng. Chỉ mong thua một trái... giao hữu. Rất tiếc, trung phong Bốn lừa đem bóng tới cửa «gôn» địch thì cứ khựng lại. Rồi hóa điện. Tay cầm bóng hoa, tay vung vẩy, chân nhảy, miệng hát:

Đây đó đây trong rừng

Cây với cành cùng đua sắc thắm

Kìa cô em đang nhìn hoa tươi

Cô sầu nhớ chỉ trong lòng

Và bỏ bóng, chạy dài... Dzũng Đakao ngồi bóp chân. Danh ná nằm mơ mộng và tưởng tượng cơn giận của Thảo xa

lộ. Thủ quân Thảo xa lộ đã phì cười. Kể từ lúc nó phì cười, nó hết giận. Nó thấy Danh ná có lý. Thua con gái là khôn, là... anh hùng. Thảo xa lộ cũng ngồi dưỡng sức. Hưng mập «mơ nê» bóng quanh sân một vòng. Nó quảng cáo cái bụng:

— Ai muốn đâm bụng tôi, mời đến công trường Khuyển Học ngày mai...

Chương còm, thỉnh linh, bỏ «gôn» chạy lên cướp bóng của Hưng mập và lừa đảo qua hàng hậu vệ Trường Nữ, tới sát «gôn» Liên. Nó chặn bóng lại, nhìn Liên. Rồi bỏ mặc xác bóng, rút bóng hồng Liên cài lên áo nó ra, cài tặng Liên với câu nói sặc mùi cải lương:

— Bóng hồng này cho người con gái ở quê ngoại nhà tôi.

«Gôn» Liên thẹn thùng:

— Anh Bốn lừa đã tặng «em» rồi. Và biểu...

Chương còm gắt:

— Biểu sao?

«Gôn» Liên giật mình:

— Biểu anh nhờ tặng «em»...

Chương còm hô to, chồng chề :

— Thì tặng thêm...

Chương còm chưa kịp vô vọng cổ thì tu huyết của trọng tài đã trỗi khúc biệt ly. Nó chạy về sân mình. Vừa được một quãng, Chương còm ngoái lại :

— Hẹn ngày tái ngộ nhé !

Trận đấu kết thúc với tỷ số 17 — 0. Chương còm dở ẹt, để bóng lọt lưới mười bảy lần. Bốn lửa dở ẹt, không sút lọt lưới trái nào. Trọng tài rất... con nít, chấp nhận cuộc tranh tài lạ lùng nhất thế giới bóng tròn. Khán giả hoan hô đội thua. Mười một cầu thủ húi cua được khán giả con trai công kênh và được khán giả con gái ném hoa tới tấp. Thảo xa lộ gọi lớn :

— Danh ná, Dzũng Đakao !

— Gì ?

— Tao khoái thua con gái !

Phần trao « cúp » Guigoz không có chi đặc biệt nên chẳng cần nói dài giòng. Ông chủ giải Guigoz mời cả hai đội bóng về khách sạn Mã nhật tân của ông. Ông dẫn lên sân thượng, mở tiệc thiết

đãi và hứa mai sẽ chở vào núi Sập ngoạn cảnh. Các cầu thủ Trường Nữ hết lời cảm ơn tinh thần mã thượng của các cầu thủ Thảo Vườn. Liên quần quýt bên cạnh Chương còm. Duyên chuyện trò vui vẻ với Bốn lửa. Thủy hỏi thăm Dzũng Đakao về bọn khỉ Ban Mê Thuật. Lan cười khúc khích nghe Hưng mập nói chuyện ông tướng chần vẹt Sáu móm và vụ chạy ma. Ông chủ giải xoa đầu Danh ná :

— Cháu là thần tượng của trẻ con Long Xuyên.

Chương còm nói :

— Thừa bác sĩ, Danh ná là thần tượng của trẻ con Việt Nam.

Bốn lửa tiếp :

— Danh ná là thần tượng của trẻ con trên thế giới.

Danh ná ứa nước mắt sung sướng. Nó nắm tay Thảo xa lộ :

— Cảm ơn Thảo.

Thảo xa lộ cảm động. Nó cũng ứa nước mắt. Ông chủ giải Guigoz bảo đám trẻ nâng ly... xá xị :

— Bác chúc các cháu học giỏi, ngoan ngoãn và làm rạng danh đất nước.

Cuộc ăn uống rất vui vẻ, đáng ghi vào nhật ký. Trước khi tạm biệt, ông chủ giải nói :

— Ở khu nhà ông ngoại Chương còn có bọn trẻ con hư đồn, chuyên phá phách mọi người. Bác có đọc truyện *Giấc Ó kê* và bác thích lắm. Nhân dịp Dzũng Đakao, Bốn lửa, Hưng mập xuống Long Xuyên nghỉ hè, bác muốn nhờ các cháu đưa những đứa trẻ hư đồn này về con đường học hành ngoan ngoãn.

Dzũng Đakao lễ phép :

— Thưa bác sĩ, thấy chúng cháu luôn luôn dạy chúng cháu làm những điều tốt. Để chúng cháu hỏi chuyện Thảo xa lộ cho rõ rồi chúng cháu sẽ tìm cách giúp đỡ bọn trẻ mà bác nói. Thấy chúng cháu dạy rằng : « Hãy chân thành và độ lượng nếu các con muốn cải hóa những đứa trẻ hư hỏng. Hãy thương yêu chúng, đừng hắt hủi chúng vì chúng là những đứa trẻ đáng thương. »

Ông chủ giải Guigoz mỉm cười âu yếm :

— Các cháu có bác thấy khả kính. Về Sài Gòn, nhớ nhắn lời hỏi thăm của bác lên thấy các cháu nhé !

Bọn nhóc chia tay nhau, hẹn gặp lại nhau. Ông chủ giải Guigoz không giữ nổi Dzũng Đakao và bạn nó nghỉ ngơi ở khách sạn của ông. Chương còn bảo ông ngoại nó đã nhờ dựng Tư Thẹo của nó lo nơi ăn chôn ở cho chúng nó rồi. Dzũng Đakao, Danh ná, Chương còn, Hưng mập, Thảo xa lộ, Bốn lửa, Danh ná về một lời. Khi ngang qua cầu đúc, Dzũng Đakao nhìn những vì sao lấp lánh dưới sông. Nó nghĩ tới một vài vì sao lấp lánh ở những vũng nước bẩn. Nó muốn lấp đầy những vũng nước đó. Để những vì sao chỉ còn lấp lánh dưới sông. Dzũng Đakao hỏi Thảo xa lộ chuyện bọn trẻ con hư đồn. Đêm đó, sáu ông nhóc ngủ chung trong căn phòng rộng sáu giường trên lầu tư của ông ngoại Chương còn.

09/14/2014
sadec1

CHƯƠNG TÁM

SAU BỮA ĐIỂM TÂM, THẢO XA LỘ chờ Danh ná về Chắc cả đèo bằng xe đạp. Danh ná nằng nặc đòi về sớm để sửa soạn xuống tối nay mời bọn Dzũng Đakao tới nhà nó ăn cơm rồi đi chơi dưới nước. Trăng đang tỏ, bơi xuống trên những sông lạch ban đêm thật tuyệt. Không hưởng ngay, phải đợi mùa trăng sau. Mà để gì bọn Dzũng Đakao đã chịu ở Long Xuyên hết ba tháng hè. Danh ná yêu Dzũng Đakao, yêu Bốn lửa, yêu Hưng mập, yêu Chương còm quá rồi. Nó chỉ sợ bọn Dzũng Đakao buồn, bỏ về Sài Gòn. Danh ná lo lắng. Hết thú bơi xuống dưới trăng, còn thú gì khác?

hạ ơi

151

Danh ná hỏi Thảo xa lộ :

— Mà nghĩ giùm tao coi, tối nay bơi xuống, tối mai làm gì cho tụi nó vui?

Thảo xa lộ đáp :

— Thiếu gì trò chơi. Đi đập chuột chắc chúng nó khoái.

— Tồi một?

— Mai chưa xong đã lo một.

— Thử nói tao nghe?

— Một sang Chợ Mới, vô Long Kiên, qua Hòa Hảo.

— Mà làm gì?

— Câu cá, bắn chim.

— Nhớ chúng nó chán?

— Tao biểu một hầy hay. Biết đâu chúng nó chả khoái bơi xuống hoài hầy. Tập cho chúng nó chèo xuống cũng hết vài tháng.

— Ừa hé!

Danh ná bớt lo rồi. Nó nghĩ tới cái bếp dầu hôi, cái chảo, lon mỡ, hộp quẹt, gói muối tiêu, trái chanh, ít chai xá xị và những con cá linh giẫy đành đạch dưới ánh trăng. Nó nghĩ nhiều quá. Về nguồn vui

mùa hè của bạn Sài Gòn của nó. Trong khi đó, bạn nó đang ngồi trên ghế xi măng ở sân trường Khuyển Học. Nghỉ hè rồi. Trường lớp đóng cửa im ỉm. Mấy cây phượng nở hoa đỏ ối. Bao giờ người ta hát « Hoa phượng rơi đón mùa thu tới », bây giờ những ngày tháng hạ thu dọn kỷ niệm ra đi. Và trường lớp rộn rã. Cửa sổ, bảng đen, bàn ghế thơm phức mùi niên học mới. Nhưng đó là trường công. Còn trường tư thì vừa viết lưu niệm cho nhau tuần trước đã gặp nhau trên đường đi học tuần sau. Trường tư không có mùa hè. Ồi những trường tư ở quê hương tôi, thường là những căn phố hai ba tầng không có cây to bóng mát, không có sân chơi; thường nằm ở khu thương mại, cạnh quán ăn hay rạp chiếu bóng. Và hè chưa tới người ta đã lo quảng cáo lớp hè! Hưng mập cảm khái nhẹ một đôi lời. Nó muốn mùa hè phải là mùa xuân của học trò. Tất cả học trò phải được nghỉ trọn ba tháng hè. Tất cả trường công tư phải đóng cửa. Học trò về quê nhảy nhót, lên núi leo đồi, xuống biển nhào lặn. Học trò xa trường mới

nhớ trường, thương lớp. Bảng xa phần bảng mới tương tư phần. Có nhớ thương là có tình nghĩa. Học trò cần nhớ thương trường lớp, thầy cô, bạn bè, sách vở. Thề thì đừng mở lớp hè. Thề thì hãy cho học trò đủ « chín mươi ngày nhảy nhót ở đồng quê ». Chín tháng còn lại của niên học sẽ tuyệt vời. Như ba tháng hè tuyệt vời.

Bồn vị hoàng tử cùng nhìn một ngôi trường vụ hè. Mỗi vị một ý nghĩ. Cuối cùng, bồn ý nghĩ xếp hàng tư đi trên đường một chiều. Là, thầy ngôi trường Khuyển Học đứng buồn vì nhớ học trò, bồn vị hoàng tử mừng tượng ngôi trường Đakao đang đứng buồn nhớ bồn vị và bao nhiêu bạn bè của bồn vị. Bật giắc, Hưng mập thờ dài thườn thượt:

— Nhớ trường mình quá xá!

Bồn lửa ngắm những chùm hoa phượng:

— Phượng vĩ ở sân trường mình chắc đỏ ối cả khu Đakao.

Dzũng Đakao nói:

— Đỏ hơn mái ngôi. Mái ngôi trường

mình tức lắm đây nhé! Đợi tháng chín, mưa lớn, mái ngói mới đỏ gần bằng hoa phượng. Thì phượng đã tàn.

Chương còn nhìn xa vắng:

— Hôm nọ mong chóng đèn hè, hôm nay mong chóng hết hè.

Đưa từ nhà ông ngoại Chương còn ra một điệu hát hợp tình hợp cảnh:

Em xa trường

Trường em buồn lắm

Nghỉ hè vui

Sóng dài em tắm

Đồng quê hiền

Trái cây không cấm

Mai em về nương bóng trường em...

Hưng mập hỏi:

— «Đứa nào» hát bài này đó?

Nó giục:

— Chương còn vô vặn to máy đi!

Nghe «đã» quá, đỡ nhớ trường quá.

Nó pha trò:

— Yên chí, hết hè tụi em về, trường ạ!

— Chương còn toan chiều Hưng mập. Thì bài hát đã dứt. Bốn lừ tò về sành điệu:

— Lỗi tí Thái Hiền hát đó. Con gái Phạm Duy đó. Tuần trước nó hát *Bài ca Tuổi Ngọc* ở ti vi. Tao mê giọng nó.

Bốn lừ trở giọng:

Cho em xin còn một xe đạp

Xe xinh xinh để em đi học...

Hưng mập xua tay:

— Để tao sửa lời của «cha» Phạm Duy.

Và nó rỗng:

Cho em xin còn một xe đạp

Xe mi-ni để em đi học

Bồn ông nhãi cười vang. Bồn vị hoàng tử voi nổi tương tư trường lớp trên bước đường sắn bản rong ruổi. Vừa khi ấy, có tiếng hát thật hè và thật nhạo báng người tàn tật trỗi lên:

Một thằng mù coi ti-vi

Một thằng câm đang tập hát

Một thằng què đua xe đạp...

Tiếng hát lớn dần và một bảy nhãi xuất hiện. Một thằng hát. Rồi song ca. Rồi

hợp ca. Đây là ban lục ca vì bảy nhãi sáu đứa. Đã có tam ca Đông Phương, tam ca Ba Trái Táo, tam ca ABC, tam ca Ba Con Mèo. Chưa có tứ ca, ngũ ca. Thì ở Long Xuyên nên có lục ca Xà Lòn. Chương còm đặt tên ngay cho bộ lục ca này. Bởi cả sáu ca sĩ đều còi trần, mặc xà lòn. Chúng hát những lời nhảm, nhái lời nhạc của Trịnh Công Sơn.

Mình đã có đôi « Ji »

Không ngờ nó lại « Xi »

Mình đã có hai đôi

Không ngờ nó ba con...

Những lời hát nhảm này, bọn Giặc Ô kê, bọn cầu bơ cầu bắt trên vỉa hè Sài-gòn đã làm mọi người khó chịu. Trẻ con ngoan ngoãn là trẻ con không hát tám bảy tám bọ và chửi thề, văng tục. « Người ta sẽ phán xét cha mẹ, thấy cô của con nều con hát bảy và nói năng thô lỗ ». Thấy Dzũng Đakao dạy thề. Hẳn sáu thằng nhóc này là bọn trẻ con hư hỏng mà bác sĩ chủ giải Guigoz đã nói và Thảo xa lộ đã kể tôi qua. Tại sao chúng nó hát nhảm? Tại sao chúng nó thuộc những lời ca của

vía hè Sài-gòn? Chắc đứa nào lên Sài-gòn, nghe hát bảy, thích lắm, thuộc lòng và về Long Xuyên phổ biến. Sài-gòn chỉ đẹp và tốt ở các trường tiểu học. Không bao giờ tốt ở vỉa hè. Dzũng Đakao đưa mắt ra hiệu cho các bạn. Và bốn hiệp sĩ ngồi bắt động. Bộ lục ca Xà Lòn hát đi hát lại và tưởng rằng ai nghe được sẽ khoái lắm chắc. Chúng đã kéo nhau tới sân trường. Dzũng Đakao liếc nhìn. Thấy một thằng búng ngón tay cái tách. Lâu đài âm thanh... chỗi tai im bật.

Thằng búng ngón tay hít hà như con chó đánh hơi. Giấy lát, nó xỏ giọng anh chị:

— Có mùi gì lạ hoắc, tụi bây!

Thằng này hẳn là trưởng ban Lục Ca Xà Lòn. Tên đàn em thứ nhất cũng hít hà:

— Ờ đúng rồi, có mùi gì lạ hoắc.

Tên đàn em thứ hai nhăn nhó:

— Mùi lạ hoắc giống mùi dán. Hời rình à!

Tên đàn em thứ ba bịt mũi:

— Láo, giống mùi xình chứ.

Tên đàn em thứ tư lắc đầu :

— Mùi cá ươn.

Tên đàn em thứ năm cười hểnh hếch :

— Ủa, mùi cá ươn.

Bồn hoàng tử vẫn ngồi bất động. Nhưng tai nghe đủ và mắt liếc rõ. Chương còn đã đặt cho sáu ông nhãi mỗi ông một hỗn danh. Thành linh, ông nhãi trưởng ban Xà Lỗn nhảy tới, vỗ vai Chương còn :

— Mà có người thầy mùi cá ươn không ?

Chương còn đáp :

— Có.

— Mà có biết tại sao cá ươn không ?

— Có.

— Tại sao ?

— Vì hai lẽ.

— Nói coi !

— Thứ nhất, người ta thiếu muối ướp cá. Thứ hai, cá không chịu ăn muối.

— Vậy là nghĩa gì, mà nói « đại ca » của mà có hiếu nổi.

— Bạn muốn tôi giải nghĩa rành mạch ?

— Ủa.

— Cá không ăn muối cá sẽ ươn. Những đứa trẻ con không chịu nghe lời khuyên dạy của ba má, thầy cô, không chịu đèn trường học thì sẽ lêu lổng, tồi ngày hát láo và lớn lên hư hỏng, thôi tha như cá ươn.

— Mà móc họng tao, hả ?

— Đâu dám.

— Mà biết tên tuổi tao chưa ?

— Bẩm chưa.

— Giang hồ hắc bạch đều sợ tao khiếp vía. Tao là Lý Tiểu Long tức Đường Sơn đại huynh. Năm thằng đàn em của tao đều là những tay kiệt kiệt trong giới võ lâm. Thằng đồng ý với tao có mùi lạ hoặc là Vương Vũ nổi máu anh hùng. Thằng biếu mùi lạ hoặc giống mùi dán hôi rình là Khương Đại Vệ thiết quyền ca sĩ. Thằng biếu mùi lạ hoặc như mùi xình là Địch Long vô địch quyền vương. Thằng biếu mùi lạ hoặc giống mùi cá ươn là Trần Tinh ác đầu. Thằng cuối cùng là Trần Quan Thái Mã Vĩnh Trinh. Nói tên tụi bây nghe coi !

— Bẩm xếp Lý Tiểu Long tức Đường Sơn đại huynh, nhà cháu là Chương còm. Ba người bạn của nhà cháu xin xếp theo rồi ngón tay chỏ của nhà cháu. Thằng kia là Dzũng Đakao. Thằng đó là Hưng mập...

Dzũng Đakao ngồi yên. Hưng mập đứng dậy, cúi rạp :

— Chào xếp.

Chương còm giới thiệu tiếp :

— Thằng cuối cùng là Bốn lừa.

Bốn lừa bắt chước Hưng mập, đứng dậy, vái Lý Tiểu Long ba vái :

— Lạy xếp ạ !

Lý Tiểu Long dương oai :

— Chúng mày có biết là tao đã đại diện Tinh Võ Môn uỳnh chệt võ sĩ vô địch Nhật bản và Huê kỳ không ? Chúng mày có biết tao qua La mã uỳnh chệt luôn tân vô địch Huê kỳ không ? Tao làm mãnh long quá giang. À, tao « quá giang » hoài hủ. Ông đi nhờ xe đồ, xe lồi đập, xe lồi máy !

Bốn lừa khoanh tay :

— Xếp không sang sông ?

— Sang sông làm chi ?

— Quá giang mà !

— Quá giang là đi nhờ xe, hiểu chưa ?

— Dạ.

Lý Tiểu Long ra roi :

— Đắt này tao mua đứt rồi, ai cho phép chúng mày ngồi đây ?

Chương còm thưa :

— Bẩm xếp, nhà cháu tưởng đắt này của ông ngoại nhà cháu. Xếp biết ông hội đồng Đế chứ ạ ?

Lý Tiểu Long mím môi :

— Mày là cháu « cha » hội đồng Đế ? Ngon ác. Tư Thợ ông còn không ngán, ngán chỉ cháu ngoại của hội đồng Đế.

Chương còm ngó ngán :

— Rồi sao ?

Lý Tiểu Long nắm chặt nắm đấm :

— Rồi trái phật thủ này sẽ trả lời mày nếu mày không đưa tao tí tiền còm mua thuốc lá hút chơi. Cho tụi bay hay : Bọn học trò Khuyển Học nạp tiền đều đều. Tụi bây ở đâu tới ?

— Sài Gòn.

- Có tiền không?
- Không.
- Đồng hồ, bút máy?
- Không.
- Có gì khác?
- Chẳng có gì ngoài tâm lòng.
- Tâm lòng ở đâu?
- Trong bụng.
- Tao muốn xem.
- Được.

Chương còm bèn cởi áo ra. Dzũng Đakao « chịu » Chương còm quá. Bộ xương cách trí ứng đời hay ghê. Hưng mập cởi áo nhanh hơn Chương còm. Nó nói :

— Tâm lòng em dễ xem hơn, xin xếp Lý Tiểu Long xem trước.

Hưng mập ném áo xuống sân cỏ. Nó đứng trung bình tần. Các bắp thịt nổi lên rần rần. Và cái bụng bắt hủ của Hưng mập thì khỏi diễn tả. Hưng mập chỉ dẫn cách xem tâm lòng :

— Xếp Lý Tiểu Long và các phó xếp Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Dịch Long, Trần Tinh, Trần Quan Thái thay phiên

nhau đâm mạnh vô bụng em đi. Cánh cửa lòng em sẽ mở rộng và các xếp tha hồ nhìn.

Đường Sơn đại huynh Lý Tiểu Long nghiêng răng ken két. Nó rút từ lưng ra món võ khí chề tạo tại Chợ lớn. Đó là hai khúc ni-lông tròn nối vào nhau bằng một sợi xích ni-lông. Võ khí của Lý Tiểu Long tài tử Hồng không í mà. Lý Tiểu Long « lô canh » vẩy vẩy võ khí. Nó vạt cho đàn em. Rồi tiến gần đến chỗ Hưng mập. Nó nắm chặt trái đâm, hà hơi vô trái đâm. Nó hét lớn một tiếng, thoi trái phạt thủ vô bụng Hưng mập. Thùng nước lèo cười khi :

— Xếp làm em nhột thí mồ !

Lý Tiểu Long câu tiệt thoi trái thứ hai, thứ ba... Hưng mập vẫn cười khi :

— Xếp đâm nhẹ quá, đá xem sao !

Lý Tiểu Long sai luôn bộ tam cước. Hưng mập hứng những cái đập đúng hơn là những cái đá. Nó trơ thân cụ, thân nhiên móc kẹo cao su bóc ra, bỏ vô miệng nhai và hỏi Lý Tiểu Long :

— Ăn cái kẹo « xuynh gum » nhé ?

Lý Tiểu Long găm giữ. Mạnh Long nổi giận rồi. Bốn lưà nói :

— Xếp Lý Tiểu Long mệt, nghỉ chút đi. Để các phó xếp mở cửa lòng Hưng mập giùm. Lẹ lên, sau đó mở cửa lòng tụi tôi.

Đúng lúc đó, nhiều khán giả ái mộ Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lưà, Hưng mập kéo tới tìm bốn thần tượng để kết thân. Trong số các vị khán giả có vài vị là học trò trường Khuyển Học và từng bị lục ca Xà Lồn bắt nạt, ức hiếp. Quý vị này ngó qua đã hiểu việc gì đang xảy ra. Và quý vị ấy liền chạy đi khắp thị xã báo động một tin sôi nổi. Chốc lát, sân trường Khuyển Học đông nghẹt. Màn « ác đầu » có khán giả thưởng ngoạn. Hưng mập cao hứng :

— Một cậu (nó hạ xếp xuống hàng cậu) đâm cánh cửa không chịu bung ra. Sáu cậu đâm một lượt họa may cánh cửa mới chịu mở. Cánh cửa lòng tôi hơi... dễ tính đây. Chỉ tội nó khoá đâm thật mạnh.

Lý Tiểu Long, Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Địch Long, Trần Tinh, Trần

Quan Thái nổi máu... tức giận, xếp hàng đứng trước Hưng mập đâm lia. Khán giả vỗ tay hoan hô Hưng mập, hiệp sĩ nhỏ con Việt Nam không thèm đâm trả đũa, chỉ chịu đâm mà các võ sĩ Lý Tiểu Long, Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Trần Tinh, Địch Long, Trần Quan Thái đâm toát mồ hôi vẫn chẳng nao núng. Sở lực ca Xà Lồn chơi cùi, Dzũng Đakao đã rời ghế, đèn đứng cạnh Hưng mập. Quả nhiên, đâm bụng đau tay mà không hạ nổi Hưng mập, Lý Tiểu Long phóng bầy một trái vào ngực thùng nước lèo. Dzũng Đakao vươn nhanh tay chộp lấy cổ tay Lý Tiểu Long :

— Đủ rồi.

Lý Tiểu Long cò giật tay ra. Chẳng được. Dzũng Đakao xoắn cổ tay Lý Tiểu Long.

— Đủ chưa ?

Lý Tiểu Long kêu ôi, vội gật đầu :

— Đủ rồi.

Dzũng Đakao buông tay Lý Tiểu Long :

— Đó là một tâm lòng. Nếu không

có tấm lòng tốt với bạn, tôi đã bẻ gãy tay bạn.

Hưng mập nhặt áo, phủi áo rồi mặc vào người. Nó giả vờ giận dữ:

— Chưa đủ. Theo luật võ lâm của chính phái và ma giáo, các bạn đâm tôi quá nhiều, bây giờ, tôi đòi quyền đâm lại các bạn.

Khán giả nhao nhao:

— Đâm đi Hưng mập! Đâm võ bụng chúng nó đi!

Lục ca Xà Lòn thầy nhóc con Long Xuyên biết tên Hưng mập thì sợ lắm. Tuy thế, Lý Tiểu Long vẫn làm ra vẻ hào hớn:

— Chúng tao không tuân luật.

Dzũng Đakao nói:

— Thì chúng tôi bắt các bạn tuân luật.

Dzũng Đakao hát đầu. Bốn lửa, Chương còm và cả nó nữa, nhanh như chớp, nhảy tới chụp dính tam quái Lý Tiểu Long, Vương Vũ, Trần Tinh và dùng thẻ khóa của Vovinam khóa chặt tam quái. Khán giả vỗ tay. Bốn lửa dọa:

— Mày bạn nhào vô cứu bố, chúng tôi sẽ bẻ gãy tay bố của mày bạn.

Tam quái Khương Đại Vệ, Địch Long, Trần Quan Thái ngoan ngoãn nghe lời. Hưng mập đèn trước mặt Lý Tiểu Long, đo tấm tay, nghiền răng nắm trái đấm. Lý Tiểu Long tái mét mặt mày. Khán giả thúc giục:

— Đâm võ bụng Lý Tiểu Long « lô canh » nghe, Hưng mập.

Hưng mập hỏi Lý Tiểu Long:

— Bạn nghe họ nói gì chứ? Họ đòi tôi đâm võ bụng bạn. Bạn hiểu tại sao chứ? Tại họ ghét các bạn. Tại các bạn thiếu lòng tốt. Các bạn bắt nạt họ, các bạn chọc phá mọi người. Mọi người đều có lòng tốt, nhường các bạn, các bạn tưởng bỏ, làm tôi, tự nhận mình là Lý Tiểu Long, Vương Vũ... Các bạn nhận là những nhân vật hiệp sĩ mà không hành hiệp, không cứu khờn phò nguy, chỉ chuyên ức hiếp kẻ yếu đuối, ăn nói nhảm nhí, ca hát bậy bạ, nứt mắt đã hút thuốc lá. Chắc đi coi chiều bóng thích gác chân lên ghế người ngồi dưới, hả?

Thùng nước lèo ngó Dzũng Đakao :

— Tao «luân lý giáo khoa thư» được không, Dzũng ?

Dzũng Đakao khen :

— Hay lắm.

Hưng mập tiếp :

— Bây giờ bạn Lý Tiểu Long «lô canh» chuẩn bị cái bụng bạn đi, tôi sắp đâm đó. Tôi đâm mạnh vô cùng.

Hưng mập vung tay. Lý Tiểu Long nhắm mắt. Mồ hôi nó toát ra. Khán giả hồi hộp chờ đợi cú đâm trả đũa của Hưng mập. Nhưng thùng nước lèo đưa cú đâm lưng chừng thì ngừng lại. Và xoè bàn tay, buông thông. Rồi đưa lên vỗ vai Lý Tiểu Long :

— Bạn mở mắt ra xem tâm lòng tốt của tôi. Tôi không nở đâm bạn. Tôi không nở đâm các bạn.

Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lừ đã tháo khóa cho tam quái. Dzũng Đakao vui vẻ :

— Xin lỗi các bạn, chúng tôi chỉ muốn các bạn hiểu thế nào là lòng tốt.

Khán giả ó tức tôi. Khán giả giậm

chân. Khán ^{ng} nhỏ nhỏ bé, thân cô thế cô. Và khán giả đang vây quanh lục ca Xà Lòn càng làm cho bộ lục ca này bồi rối. Khán giả hét :

— Đừng tha chúng nó, Dzũng Đakao !

Khán giả trút phần nộ từ lâu :

— Bắt chúng nó quỳ lạy đi, Chương còm !

Khán giả đòi trừng phạt :

— Nhổ hết tóc chúng nó đi, Hưng mập !

Khán giả tuyên án :

— Thọc léc cho chúng nó cười ngất đi, Bốn lừ !

Dzũng Đakao, khuôn mặt hiền hậu hơn cả bao giờ, nhìn lục quái Xà Lòn đang sợ hãi bằng đôi mắt thân ái :

— Các bạn nghe rõ gì không ?

Lý Tiểu Long run rẩy đáp :

— Dạ dạ, nghe rõ.

Dzũng Đakao lại hỏi :

— Các bạn hiểu tại sao họ đòi chúng tôi xử tội các bạn chứ ?

Lý Tiểu Long ^{lèo ngo} ^{ngó Dz} ch cái miệng :

— Họ ghét tội tôi.

— Tại sao họ ghét các bạn ?

— Tại tội tôi đã là cá không ăn muối !

— Bạn nói được câu đó thì bạn sẽ trở thành người tốt. Chúng tôi còn ở đây lâu. Các bạn về đi, chúng tôi ước mong sáng mai gặp các bạn thật vui vẻ.

Lý Tiểu Long búng ngón tay ra lệnh. Ngũ quái Xà Lòn theo đại huynh cầm mặt mũi thúi bước. Nhưng khán giả vây kín. Khán giả không ngán lực quái Xà Lòn nữa. Lực quái Xà Lòn hết thời rồi. Một khán giả nhô con còi phăng áo phóng tới cản lối rút lui của lực quái :

— Ái ái, lực quái, tội bay thân bại danh liệt rồi. Tao cho tội bay tầu hỏa nhập ma luôn. Oong công oong, a lê hấp, thăng Lý Tiểu Long trước.

Noi gương vị hiệp sĩ này, nhiều vị hiệp sĩ khác đòi hóa giải hết võ công của lực quái Xà Lòn. Bọn Dzũng Đakao sợ lực quái bị no đòn, vội vàng can thiệp :

— Thừa các bạn, lực quái Xà Lòn đã hồi hận. Tôi cam đoan họ sẽ trở

thành những người bạn tốt của chúng ta. Các bạn hãy nhường lối cho họ về, đừng hẹp lòng đòi với họ.

Nể lời Dzũng Đakao, khán giả mở vòng vây để lực quái Xà Lòn thoát thân. Khán giả xúm lại khen bọn Dzũng Đakao có lòng tốt với cả những đứa ngỗ nghịch, hư hỏng. Dzũng Đakao lại đem lời thầy dậy ra nói. Với những đứa trẻ hư hỏng ta nên thương nhiều, thật nhiều. Tình thương là liều thuốc tiên cứu vãn được bệnh hư hỏng, là suối thần rửa sạch vết nhơ tâm hồn. Sau đó, Hưng mập cho từng ông nhô đầm thử bụng mình, Bốn lừa dạy cách lừa bóng, Chương còn dạy cách bắt bóng, Dzũng Đakao dạy cách bắn súng cao su. Sân trường Khuyến Học chưa bao giờ vui như thế. Và mùa hạ đang là mùa xuân, ở đây, ở thị xã Long Xuyên hiền hòa.

CHƯƠNG CHÍN

BUỔI TRƯA, BỒN VỊ HOÀNG TỬ nằm trên bốn cái ghế xích đu ngắm trời hạ. Trời cao xanh. Mây trắng nhẹ trôi. Gió táp vào những tàu lá dừa nghe lạo xạo. Không một tiếng động cơ nổ. Không một tiếng còi xe kêu. Những chàng du ca Ve Sáu đang mở đại nhạc hội trên cảnh phượng vĩ. Thỉnh giả là hoa đỏ, lá xanh. Là mây trên cao. Là cỏ dưới thấp. Là sân trường. Là cửa lớp. Là bàn ghế, bảng đen trong ngục tù mùa hạ. Đại nhạc hội du ca Ve Sáu buồn lắm. Vì chỉ có một điệu nỉ non, ai oán. Người ta không sống bằng nỗi buồn. Trời đất

không sống bằng nỗi buồn. Nên mây đã trôi, hoa đã rụng, lá đã cúp và cỏ đã héo. Nhạc khúc làm vui đất trời, cỏ cây, hoa lá luôn luôn là nhạc khúc của chim. Và vài chú chim khuyên từ đâu bay tới, đậu trên cây trứng cá, hát những bản tình tự tuyệt vời. Rồi vỗ cánh bay đi. Khiến bốn vị hoàng tử ngẩn ngơ. Nhưng cơn ngẩn ngơ đang nửa chừng thì nhà nghệ sĩ điêu luyện chích chòe từ một ngọn cây bên kia cù lao, hần vẩy, bay sang, dừng cánh trên ngọn dừa cao, đơn ca bài hát hay nhất của chích chòe.

Bốn vị hoàng tử nhắm mắt, ngủ ngoan. Chích chòe ru hoàng tử ngủ. Như chuyện thần tiên. Khi bốn vị hoàng tử mở mắt, chích chòe đã tạm biệt từ lúc nào. Chỉ có lục quái Xà Lỗn đứng dưới gốc cây dừa với một chùm dừa tươi chừng bảy tám trái và con dao phay. Dzũng Đakao rướn chân ngồi ngay ngắn. Nó không tin lục quái tới phục hận. Những kẻ đem lòng tốt đối xử với mọi người chẳng bao giờ sợ bị người thù ghét. Dzũng Đakao đã tin đúng. Lý Tiểu Long mỉm cười thân thiện :

— Bạn ngủ ngon quá, bạn Dzũng Đakao.

Dzũng Đakao đáp lễ :

— Nhờ gió mát, bạn Lý Tiểu Long ạ!

Hưng mập, Bốn lừ, Chương còm đã thức cả. Lý Tiểu Long nói :

— Chúng tôi mời các bạn uống nước dừa. Thường, chúng tôi hái dừa trộm của ông ngoại bạn Chương còm. Nay chúng tôi không hái dừa trộm của bất cứ ai, không chọc thủng bánh xe đạp của học trò, không ném chó, không phá phách nữa. Chúng tôi mời các bạn uống nước dừa để cảm ơn các bạn. Nhờ các bạn mà chúng tôi khỏi bị ăn đòn sáng nay.

Lý Tiểu Long hạ lệnh :

— Chặt dừa đi, tụi bây !

Ngủ quá chặt dừa rất nhẽ. Chúng chặt đủ bảy trái đã hái lúc bọn Dzũng Đakao ngủ say. Chặt xong, chúng bưng tới mời anh em Dzũng Đakao.

— Mời các bạn thưởng thức dừa tươi Long Xuyên.

Dzũng Đakao nói :

— Các bạn thật tốt. Các bạn cũng

là những kẻ có lòng. Chúng ta cùng uống mừng ngày gặp gỡ. Tôi mạn phép các bạn hái thêm ba trái.

Dzũng Đakao rút súng cao su :

— Phải đạn đá và ba viên liễn mới dứt nổi cái cuồng.

Dzũng Đakao móc túi đủ chín viên đạn đá. Nó giương súng bắn cuồng dừa. Veo. Veo. Chương còm đứng dậy. Veo. Chương còm phóng khỏi chỗ đứng, bắt trái dừa ngon ơ. Nó thấy cho Hưng mập. Hưng mập chặt ngay và đưa tận tay Lý Tiểu Long :

— Mời Đường Sơn đại huynh.

Dzũng Đakao hạ trái dừa thứ hai. Bốn lừ chặt và mời Khương Đại Vệ :

— Trái này của tiểu đệ mời Thiết quyền ca sĩ !

Dzũng Đakao hạ thêm trái nữa. Dzũng Đakao mời Dịch Long. Mười ông nhỏ bê cả trái dừa uống ừng ực. Lục quá Xà Lồn lé mắt vì tài bắn súng cao su của Dzũng Đakao. Chúng tán tụng hết lời. Dzũng Đakao nhún nhường :

— Danh ná mới đáng được ca ngợi.
Tôi chưa thăm gì so với Danh ná.

Lý Tiểu Long ngạc nhiên:

— Thằng Danh ở Chắc cà đao ày à?
Dzũng Đakao gật đầu:

— Đúng. Danh ná vô địch thế giới.

Lý Tiểu Long đưa tay bưng mặt:

— Trời ơi, tôi có mắt như mù. Hèn
chi tôi nhận mình là Lý Tiểu Long.

Nó cảm khái:

— Không còn Lý Tiểu Long chọc
chó nữa. Chỉ còn thằng Hai ngoan ngoãn.

Khương Đại Vệ ném vỏ trái dừa
qua hàng rào:

— Tôi hết là Thiết quyền ca sĩ hát
nhảm từ nay, xin gọi tôi là Ba tu. Tôi
hứa tu tỉnh.

Địch Long bẻ bảo tay:

— Tôi chán tên Địch Long bán ve
chai rồi, tôi là Tư chăm. Tôi sẽ chăm
chỉ học hành, thế không coi tuồng chường.

Vương Vũ giậm chân:

— Tôi là Năm hiền, hết ham Vương
Vũ đấu chao quấy.

Trần Tinh nói:

— Tôi là Sáu tốt, tôi chê cái tên
Trần Tinh bánh bò.

Trần Quan Thái vò đầu:

— Hề hề, thưa các bạn, hãy quên tôi
là Trần Quan Thái đẩy xe mì, tôi chính
thực Bảy lành.

Lục quái Xà Lòn chiều nay mặc áo
ngắn tay, quần dài, lại hãnh diện nhận
những cái tên Việt Nam, do đó, bộ lục
ca Xà Lòn tan rã. Bây giờ, họ là Hai
ngoan, Ba tu, Tư chăm, Năm hiền, Sáu
tốt, Bảy lành. Họ đã là những vì sao lấp
lánh dưới mặt sông mỗi tối, không còn
là những vì sao lấp lánh dưới vũng nước
dơ. Dzũng Đakao sung sướng quá. Nó
kéo bạn mới ra đường, kêu xe lôi chở
hết sang bên kia cầu, tìm gặp bác sĩ chủ
giải Guigoz, nói hết sự tình cho bác sĩ
hay. Lão Ngoan Đồng của tuổi thơ Long
Xuyên khen ngợi bọn Dzũng Đakao và
hỏi bọn Hai ngoan:

— Tại sao các cháu nghe lời Dzũng
Đakao?

Hai ngoan lễ phép đáp:

— Thưa bác sĩ, các anh ấy có nhiều tâm lòng.

Bác sĩ gật gù:

— Bác đã nghĩ không sai, chỉ các cháu mới làm đẹp nổi xã hội mai này.

Bác sĩ hứa với bọn Dzũng Đakao:

— Bác sẽ cấp học bổng cho bảy đứa bạn mới của cháu.

Dzũng Đakao hỏi:

— Còn Danh ná, Thảo xa lộ?

Bác sĩ vỗ vai Dzũng Đakao:

— Bác sẽ đẩy bạn cháu lên đại học.

Dzũng Đakao xoa tay sung sướng. Nó và bạn của nó đã làm được vài điều tốt ở Long Xuyên. Mùa hè tuyệt diệu quá. Mùa hè ý nghĩa quá. Dzũng Đakao có quyền nghĩ tới những cuộc vui và những bông hồng mà các «em» Trường Nữ đã rủ sẽ đi hái trộm ở vườn nhà phó tổng thống Nguyễn Ngọc Thơ, vườn nhà bác sĩ Lữ hay trong khuôn viên tòa tỉnh trưởng. Trước mặt bác sĩ chủ giải Guigoz, Hai ngoan xúc động đến ứa nước mắt, nói:

— Anh Dzũng Đakao, anh Chương

còn, anh Hưng mập, anh Bốn lừa ời, chúng tôi bỏ học đi chơi lâu lóng ba tháng rồi, rất tiếc không thể vui đùa với các anh mùa hè này. Hẹn các anh mùa hè sau nhé! Mai chúng tôi đi học hè để đủ sức theo học niên khóa tới. Các anh đừng phiền chúng tôi nghe.

Dzũng Đakao nắm tay Hai ngoan:

— Vâng, hẹn các bạn hè sang năm.

Bác sĩ chủ giải Guigoz giữ bọn Hai ngoan lại. Bọn Dzũng Đakao ưỡng xong cháu xá xị con cộp thì xin phép bác sĩ ra về, nài cơ đi thăm phố xá Long Xuyên. Từ đó, chung quanh khu trường Khuyển Học, rộng rãi hơn, phố xá bên này cầu đúc không còn một đứa trẻ nào hư hỏng nữa. Tất cả đều noi gương bọn Hai ngoan. Bọn Hai ngoan đã, không những chăm chỉ học hành, ngoan ngoãn mà còn làm được nhiều việc phi thường. Nhưng đó là chuyện sau này và sẽ ghi chép ở một cuốn truyện khác.* Bây giờ hãy nói

(*) Truyện này tên là Danh ná. Bọn đọc sẽ gặp lại một Danh ná và mỗi tình nên thơ của nó cùng sáu dũng sĩ Hai ngoan, Ba tu, Tư Châm, Năm hiền, Sáu tốt, Bảy lành và Chơn Chơn đạo nhơn.

về bốn vị hoàng tử Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập. Bốn vị thơ thói hân hoan trở về sân trường Khuyển Học, chờ chiếu xuống để đáp xe lôi tới Chắc cà đao. Nhưng chiếu ở tỉnh lỵ nó xuống lâu lắm cơ. Bốn hoàng tử rủ nhau qua công viên Nguyễn Du. Tám con mắt mơ màng nhìn khói lam đèn lên từ những mái nhà phía cù lao trước mặt. Hưng mập huých nhẹ Chương còm :

— Mai bọn mình thăm cù lao được chưa ?

— Được chứ.

— Ông Út Vĩnh của mày hẳn đã từ Cao Lãnh về với con gà chiến thắng.

— Ừ.

Bốn lửa lo ngại :

— Nhớ ông Út Vĩnh còn ham đá gà ?

Có tiếng trả lời Bốn lửa :

— Thì tại này đưa các anh qua cù lao.

Bốn hoàng tử nhất loạt quay lại. Và bốn cái cổ bỗng cứng đờ. Tám con mắt không sao chớp nổi. Bốn công chúa Duyên, Liên, Thủy, Lan nhìn bốn hoàng

tử Bốn lửa, Chương còm, Dzũng Đakao, Hưng mập mỉm cười. Mỗi công chúa mang theo tám vòng hoa nhài. Ôi, những bông hoa nhài kết thành vòng bằng những sợi chỉ trắng sao mà quê hương Việt Nam thê ! Sao mà ca dao thê ! Sao mà Long Xuyên thê ! Long Xuyên thu nhỏ ở công viên thơ mộng này. Và Long Xuyên thơm ngát hoa nhài, loài hoa lãng mạn như chuyện tình của Tiên Dung và Chử Đồng Tử.

Cô Thủy nói :

— Nghe tin các anh vừa chiến thắng giặc Xà Lỗn.

Bốn hoàng tử bèn chớp mắt lia lịa và cổ hết cứng đờ. Hưng mập giành quyền nói trước :

— Dà dà... Chiến thắng vất vả lắm. Giặc Xà Lỗn toàn những tay võ nghệ lừng danh.

Cô Lan hỏi :

— Anh phì lũ hạ nó ra sao ?

Hưng mập đáp :

— Tôi bảo thằng xếp của nó nói thật nhanh mười lần một câu mà không vấp thì tôi về Sài Gòn ngay, cô bánh ú ạ !

Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lừa đề mặc Hưng mập ba hoa con chích choè. Bởi ba cậu đang uống thuốc an thần bằng cách nuốt nước miếng. Dzũng Đakao đã chiến thắng giặc khi ở Ban Mê Thuột, giặc Ôkê ở Sài Gòn; Chương còm đã chiến thắng giặc Mông Cổ ở Phú Nhuận; Bốn lừa đã chiến thắng giặc Nhật Trình ở bờ sông Sài Gòn. Ba kẻ chiến thắng đều không hề bởi rồi. Con bởi rồi tưởng đã tiêu tan ở sân cỏ trong trận cầu « lịch sử nhân loại » chiếu qua, lại kết tụ thành tảng lớn. Thành phiền lớn. A, văn chương hôm nay đã có phiền buồn, phiền sầu, phiền mây, phiền trời, cần có thêm phiền bởi rồi. Bạn Hưng mập nhờ mập quá nên phiền bởi rồi lẫn vào mỡ. Hóa cho nên bạn ta anh đừng ghê nơi.

— Anh phỉ lữ bảo nó nói câu gì đó?

— Một câu nằm trong nghệ thuật hùng biện tức là nói nhanh mà không hay lú lủi, cô bánh ú ạ!

— Mà thề nào!

— Nói đồng nầu ộc nói đất nầu ếch! Đò, ngon xoi chưa? Tôi đã chấp nó nói

ếch thành ết mà nó nói chẳng nổi. Thề là nó chào thua. Bây giờ tôi đồ cô bánh ú nói được câu đó mười lần không vấp.

Cô Lan cười khúc khích. Cô tiến tới choàng một lượt những tám vòng hoa nhài qua cái đầu bự của Hưng mập. Nếu Chương còm đã đem máy quay phim theo, chỉ một màn này đem chiếu đủ ăn tiền rồi. Vì vòng hoa nhỏ mà đầu Hưng mập bự nên vòng hoa không rơi xuống cổ Hưng mập. Thùng nước lèo đành đeo tám vòng hoa trên trán. Nhờ đó, ba phiền bởi rồi của ba hoàng tử tiêu tan.

Cô Duyên hỏi Bốn lừa:

— Còn anh, anh bắt giặc Xà Lòn ra sao?

Bốn lừa gống mình... phịa:

— Tôi dùng mọo.

— Mọo gì?

— Mọo của tôi.

— Anh nói nghe nào...

— Tôi xin cái chính. Tôi chơi đồ vui để học với nó. Tôi hỏi nó: Bàn tay người ta có mấy ngón? Bạn nói trúng, tôi mua giấy xe đồ về Sài Gòn gấp. Bạn

nói sai, yêu cầu bạn bỏ nghề làm giặc Xà Lỗn. Nó chịu. Và nó đáp: Bàn tay người ta có năm ngón. Nó giơ tay nó lên cao, xoe bàn tay ra. Hề hề, bàn tay nó có một ngón dư. Nó thua tôi. Nhân đó, tôi dặn nó rằng, hễ đi dự thi đồ vui để học, gặp câu hỏi trên phải đáp: Thường thường, bàn tay người ta có năm ngón nhưng một số ít người được trời thương cho thêm ngón nữa. Vì trời muốn người này có mười một cái hoa tay. Bạn có mười một hoa tay, tập đàn sẽ đàn hay, học toán sẽ toán giỏi mà làm giặc Xà Lỗn thì bị ghét bỏ. Nó mắc cở, chạy có cờ. Tôi chắc nó về lấy sách ra học, cô trung phong ạ!

Duyên khen:

— Anh bịa đặt tài quá.

Và khoác hoa lên cổ hoàng tử Bốn lửa. Đền phiên Thủy thủ tài ăn « ăn nói » của Dzũng Đakao:

— Anh Dzũng Đakao hạ giặc Xà Lỗn khác hơn chứ?

Dzũng Đakao thú thật:

— Tôi không có tài bịa chuyện như

hai bạn tôi. Tôi chỉ nói về lòng tốt và người tốt. Họ tin là tôi nói thật và họ đã làm quây. Thề là họ bắt tay tôi. Chúng tôi trở thành bạn.

Thủy tặng hoa cho Dzũng Đakao với lời thăm thiết:

— Anh giỏi hết sức vậy đó.

Cô Liên choàng hoa lên cổ cậu Chương còm mà không hỏi cách bắt giặc Xà Lỗn. Tuy thế, Chương còm đã gắng uồng thuốc liễu phịa chuyện:

— Cám ơn các cô đã cho chúng tôi hoa hồng, lại cho thêm hoa nhài. Hôm nọ, các bạn tôi được nói là sẽ tranh giải Guigoz mí ly các cô, họ bảo các cô là hung thần, là nữ kê tác quái, họ sợ các cô ném muối ớt vào mặt họ. Họ hăng say nói mà quên rằng má tôi dân Long Xuyên. Tôi bảo họ: Các bạn ơi, nữ tài tử đẹp nhất nước Việt Nam, đẹp ở Long Xuyên chưa đủ còn lên tận Bình Dương đóng phim *Người đẹp Bình Dương* là cô Thẩm Thúy Hằng đó. Cô Hằng ở sau nhà ông ngoại tôi. Cô Thẩm Thúy Hằng sang nước Tây đen bên Phi châu được

hoan hô. Cô đóng phim *Chiều «kỹ» niệm* hay lắm. Các cô rồi sẽ là Thẩm Thúy Hằng hết trơn.

Bốn lưà cúp ngang câu chuyện cà kê dê ngỗng của «mắm non ký giả» Chương còm:

— Các cô định đưa chúng tôi qua cù lao thật à?

Cô Duyên gật đầu:

— Thiệt. Mai tụi này chở xuống đưa các anh qua. Nhà con nhỏ bạn của tụi này ở bên.

Các công chúa và các hoàng tử quen nhau, thân nhau rất nhanh. Như chuyện cổ tích. Như chuyện thần tiên. Họ đã chọn lựa nhau từ ở sân cỏ chiều qua. Và từng đôi, họ đứng riêng rẽ, nhìn sông nước, nhìn dáng chiều, nhìn khói lam, nhìn trời hạ. Họ đứng xa nhau, từng đôi. Mùi hoa nhài làm họ gần nhau. Thề thoi. Họ không nói những chuyện «làm sao ấy». Họ chẳng hề bơ vơ như đôi người trong vườn trăng của thơ Xuân Diệu. Họ là tám ngọn nến thấp sáng một vùng trời niên thiếu mộng tưởng. Trời

cao. Mây trắng. Ánh nắng hiền. Gió ngoan. Và đâu đây, những con chim có giọng hát hay nhất được gửi về đồng ca khúc nhạc làm trong thêm những nụ cười, làm hồng thêm những làn môi, làm sáng thêm những con mắt. Đưa từ xa tới, những lời hát lâng lâng hồn niên thiếu:

Quê nhà tôi chiều khi nắng êm đềm

Chạy dài trên khóm cây đàn chim riu rít ca

Bao người ra ngồi hay đứng bên thềm

Chuyện trò vui với nhau đời sống thần tiên...

Dường như, trên bầu trời hạ vắng vắng tiếng sáo diều. Tiếng sáo diều đầy những đứa trẻ lên còi tiên.

CHƯƠNG MƯỜI

BỮA CƠM THẬT ĐƠN GIẢN. CÁ lóc kho tộ và soài chín. Chỉ có hai món mà bọn Dzũng Đakao ăn căng cả ròn. Chưa bao giờ bọn Dzũng Đakao ăn một bữa cơm nào ngon bằng bữa cơm tối nay ở giữa sân nhà Danh ná. Vừa ăn, Dzũng Đakao vừa kể chuyện chinh phục lục quái Xà Lồn cho Danh ná và Thảo xa lộ nghe. Danh ná và Thảo xa lộ rất thích thú. Thực ra, với lục quái Xà Lồn, Danh ná và Thảo xa lộ có coi ra gì. Nhưng dẹp chúng nó chỉ yên được một ngày, rồi đâu hoàn đây. Lục quái chẳng chịu trở về với gia đình, trường học.

Hết cách giúp đỡ chúng rồi. Mọi người ngó lơ, mặc chúng lêu lổng, đợi lớn lên chúng hồi hận. Dzũng Đakao xứng đáng với lòng tin cậy của bác sĩ chủ giải Guigoz. Nó và bạn của nó đã thành công trong « sứ mạng » dẫn dắt lục quái Xà Lồn về vùng trời yêu mến của hoa niên. Danh ná nói :

— Tao học được ở Dzũng Đakao nhiều điều.

Dzũng Đakao cười :

— Chúng ta học hỏi lẫn nhau.

Danh ná bê cả đĩa soài đã gọt vỏ và thái nhỏ tiếp vào bát của từng bạn Sài Gòn :

— Khi Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lừa về Sài Gòn, Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn và tao sẽ bắt chước cách chinh phục những thằng ngỗ nghịch của chúng mày. Đúng quá, cứ đem lòng tốt mà cư xử với nhau thì chẳng còn ai oán ghét nhau.

Bốn lừa khoe :

— Thấy tao thương Dzũng Đakao nhất lớp. Nó làm đúng lời thầy tao dạy. Tụi tao còn thích ăn thua đủ. Chứ, Dzũng Đakao nó nhịn tài lắm.

Dzũng Đakao lắng chuyện :

— Đêm nay trăng sáng quá.

Danh ná nhìn lên trời :

— Lát nữa trăng còn sáng hơn. Tao sửa soạn hai cái xuống lặn. Chơn Chơn đạo nhơn chèo một cái. Tao chèo một cái. Hể hể, nửa đêm đói bụng, tội mình có món ăn khoái miệng.

Hưng mập gạ Chơn Chơn đạo nhơn :

— Mà dạy tao chèo xuống nhé ?

Chơn Chơn đạo nhơn cười toe :

— Anh dạy em gồng bụng cơ !

Hưng mập nhéo Chơn Chơn đạo nhơn :

— Yên chí. Mà sẽ có cái bụng vô địch Long Xuyên.

Bốn lừ xía vô :

— Anh sẽ dạy Chơn Chơn đạo nhơn lừ bóng.

Cơm nước xong xuôi, bọn nhóc xúm nhau dọn dẹp. Rồi trải chiếu giữa sân đất ngói tán gẫu. Dzũng Đakao kể những kỷ niệm ở Ban Mê Thuột. Chương còm kể những kỷ niệm ở Nha Trang, ở Huế.

Hưng mập nói về người bạn giang hồ Tư đồn. Bốn lừ nói về bước đường phiêu lưu bán bong bóng dụ con nít. Chơn Chơn đạo nhơn nghe tới đâu máu giang hồ bốc tới đó. Cả bọn ao ước có ngày được dẫn Danh ná rong chơi khắp Sài Gòn và đền trường Đakao để chứng nó khoe với thầy chúng nó một người bạn mới. Chương còm còn một tài vật mà Danh ná chưa biết cũng như bọn Dzũng Đakao chưa biết món ăn khoái miệng vào nửa đêm mà Danh ná vừa hứa hẹn.

Chừng nửa giờ sau, cả bọn kéo nhau ra sông, nơi hai chiếc xuống đã buộc sẵn. Hưng mập, Chơn Chơn đạo nhơn, Thảo xa lộ ngồi chung một xuống. Chương còm, Bốn lừ, Danh ná, Dzũng Đakao một xuống. Hai chiếc xuống được tháo giây buộc. Chơn Chơn đạo nhơn đẩy cái bơi chèo. Xuống lướt ra giữa sông. Danh ná cũng làm như thế. Hai chiếc xuống nổi đuôi nhau từ từ trôi trên giòng sông nhỏ đầy ánh trăng. Thôn ồ im vắng. Tiếng bơi chèo rõ nước nghe rõ mồn một. Xuống lướt trên giòng sông trắng. Chương còm nhớ mấy câu thơ :

Thuyền ai đậu bến sông trăng đó

Có chờ trăng về kịp tối nay

Và thầy xuống của nó đang chờ đây trăng. Xuống đã ra tới một khúc sông lớn. Hàng cây bên bờ không phủ kín nổi sông nên Chương còn trông rõ cả mặt trăng dưới nước. Nó bảo Danh ná :

— Ê Danh, mày đập cho trăng vỡ đi!

Danh ná ngân ngơ :

— Khùng à ?

Chương còn đã rút chiếc ác-mô-ni-ca từ túi quần ra. Nó nói :

— Sức mầy mà khùng. Tao đọc cho mầy nghe hai câu ca dao miền Nam nhé !

Trăng nằm dưới nước trong veo

Cầm chèo ta đập mấy chèo trăng tan

Danh ná bĩu môi :

— Mày đập đèn tét trăng cũng không tan.

Chon Chon đạo nhọn lái xuống vào con lạch nhỏ. Danh ná theo môn đệ. Bóng cây ngả dài che kín con lạch. Và trăng chỉ còn nhìn thấy qua lá cành. Qua lá cành ánh trăng thêm dịu dàng... Xuống từ từ trôi dưới thứ ánh trăng kỳ ảo đó.

Ánh trăng xanh. Ánh trăng lọc mầu qua lá. Ở Sài Gòn làm gì có trăng. Điện át giọng trăng sao. Điện làm mất vẻ thơ mộng của trời đêm. Lần đầu tiên bốn ông nhóc Sài Gòn được đi chơi thuyền giữa mùa trăng nên ông nào, ông này đều xuýt xoa khen cảnh đồng quê.

— Như là chúng mình đang đóng phim thám hiểm sông nước ày nhỉ !

Hưng mập cảm khái nói. Bốn lừ xỏ ngọt :

— Mày tính viết Hưng mập phiếu lưu ký tập hai chẳng ?

Chương còn đưa ác-mô-ni-ca lên môi, lướt nhanh. Danh ná khoái chí :

— Ha ha, xuống mình giống tẩu ghê nơi. Có còi « xúp lê » !

Dzũng Đakao giục Chương còn :

— Thôi một bài cho vui.

Chương còn bèn thổi bài *Khúc ca mùa hè* của nhạc sĩ Canh Thân. Thằng này có tài thổi ác-mô-ni-ca. Nó chỉ thua ông Tòng Sơn mỗi màn vừa thổi kèn vừa ăn chuối. Một buổi tối, hồi ấy Chương còn mới tập chơi ác-mô-ni-ca,

nó đèn trước cửa Tòa Đô Sát nghe nhạc sĩ khẩu cầm quốc tề là ông John Sébastien biểu diễn tài nghệ. Ông này đứng trên bục cao, nổi bật dưới ánh đèn sáng chói, thổi hàng tiếng đồng hồ những bản nhạc lưng danh thế giới. Ông ta có đèn cả chục thứ kèn. Nhỏ xíu bằng hai ngón tay. Dài ngoẵng bằng cánh tay. Ông thổi kèn, mặt tươi như hoa. Ông đầu cần vừa thổi kèn vừa ăn chuối. Trông một người vừa thổi kèn vừa ăn chuối chả đẹp tí ti ông cụ nào. Dân Sài Gòn đèn nghe ông John Sébastien chơi khẩu cầm đồng nghet. Người ta lắng tai đón từng giọt nhạc của ông. Người ta vỗ tay ngợi ca ông. Ông Sébastien cúi khom người cảm ơn. Chương còm đã ước mơ sẽ trở thành một tay nghệ sĩ khẩu cầm. Nó luyện tập một mình. Nó mua đĩa hát chuyên chơi ác-mô-ni-ca về nghe và thổi theo. Và nó đã chơi tàm tạm, đủ giúp vui bạn bè trong những buổi họp mặt. Chương còm « đánh tồng » hay ác. Dzũng Đakao rất khoái nghe Chương còm thổi ác-mô-ni-ca.

Điệu nhạc của Canh Thân thật vui,

thật tươi sáng. Tiếng kèn của Chương còm vang vang trên mặt nước sông lạch. Chơn Chơn đạo nhơn ngừng tay chèo xuống. Danh ná cũng ngừng tay. Chim muông bỗng thức giấc và lá cây rung động. Một vùng kỳ ảo của những đứa trẻ được bữa vây bởi âm nhạc. Bóng cây. Ánh trăng. Sông nước. Âm nhạc. Tình bạn. Nguồn vui. Còn gì tuyệt vời hơn? Bốn lửa cao hứng trỗi giọng hát theo tiếng kèn:

Về đây ta lắng nghe muôn cung đàn

Về đây tha thiết vương hương nồng nàn

*Về đây nghe bao khúc hát du dương
mơ màng*

*Và về đây tắm ánh sáng trăng huy
hoàng...*

Chương còm thổi kèn say sưa hơn. Rồi Dzũng Đakao, Hưng mập hợp ca với Bốn lửa. Tự nhiên, giữa sông lạch ở Chắc cà đạo có bộ tam ca trứ danh. Bộ tam ca hát hay đèn nổi cá dưới nước đua nhau nhảy lên thường thức. Và chó khắp xóm sửa loạn xà ngầu, phá tan vẻ tĩnh mịch cổ hủ của thôn ố. Bộ tam ca

gửi bao nhiêu tình ý vào lời nhạc của nhạc sĩ quá cô Canh Thân.

Về đây ta lắng nghe muôn cung đàn

Về đây tha thiết vương hương nồng nàn

Về đây nghe bao khúc hát du dương
mơ màng

Và về đây tắm ánh sáng trắng huy hoàng

Khúc ca mùa hè

Lắng trong chiều về

Ta lắng tiếng nghe

Nhạc đón yêu thương về...

Về đây, hỏi những người bạn thành phố của tôi. Về đây, về quê hương ta, về với hoa ngàn cỏ nội, về làm cho quê hương ta tươi vui. Về đây, về đây chúng ta bơi xuống dưới ánh trăng, nghe tiếng nói yêu thương của thôn ỏ. Về đây ta tắm sông rộng, ta chạy đồng dài, ta biết quê hương ta hiền hòa và mơ mộng nhất thế giới.

Bộ tam ca đã chấm dứt bài hát. Danh ná buông bơi chèo, vỗ tay:

— Nghe « đã » quá xá ! Hát bài nữa đi !

Chương còm vậy kèn. Và làm vừa

lòng Danh ná ngay. Nó thổi bài *Làng tôi* của Chung Quân. Bốn lứa lại hát :

Làng tôi có cây đa cao ngắt từng xanh

Có sông sâu lơ lững vờn quanh

êm xuôi về Nam

Làng tôi bao mái tranh san sát kề nhau

Bóng tre đưa bên mấy hàng cau

đồng quê mơ màng...

Danh ná thầy cần phải cho xuống ra sông. Nó nhẹ nhàng chèo. Bây giờ thì Chơn Chơn đạo nhơn chèo theo xuống của sư phụ. Hai chiếc xuống trôi mang theo tiếng kèn tiếng hát lênh đênh trên sông nước. Bao nhiêu bài hát diễn tả tình quê hương của Phạm Duy, Việt Lang, Hoàng Giác được các ông nhớ đem ra hát bằng thích. Tưởng tượng giữa giòng sông êm đềm hai chiếc xuống nhỏ trôi từ từ. Giòng sông ngập trắng như một giòng nước bạc. Tiếng hát vang vang. Tiếng hát ngợi ca quê hương vang vang. Tiếng hát vang vang không dứt. Tiếng hát đàn trải trên mặt nước. Tiếng hát vọng lên trời cao. Tiếng hát lan tỏa menh mông. Tưởng tượng đi và sẽ muôn, sẽ

thèm về đồng quê, sẽ ôm chặt lấy quê hương, cần một miếng đất đời và nói một lời tha thiết. Đồng quê ơi, ta yêu đồng quê quá.

Danh ná nói:

— Chúng mày hát nhiều rồi, cho tao hát một bài được không?

Chơn Chơn đạo nhơn giờ tay:

— Em hát với.

Dzũng Đakao mời mọc:

— Hát đi chứ!

Danh ná hỏi:

— Chương còn biết bài «Kìa thôn quê dưới trăng vàng bát ngát» không?

Chương còn đáp bằng cách dạo kèn câu mở đầu bài *Khúc ca ngày mùa* của Lam Phương. Danh ná và Chơn Chơn đạo nhơn song ca:

... Mừng trăng lên chúng ta cùng múa hát
Ước mong sao lúa hai mùa thơm ngát
để đồng xanh vui khúc ca ngày mùa...

Các bạn Sài Gòn vỗ tay tán thưởng.
Danh ná sung sướng nói:

— Không ngờ hè này vui đến thế!

Và nó tiết lộ bí mật:

— Hát mãi tiêu hết cơm rồi, chúng ta sửa soạn nhậu.

Nó ra lệnh cho môn đệ:

— Bắt cá đi là vừa, Chơn Chơn đạo nhơn!

Chơn Chơn đạo nhơn bèn chèo xuống xa khỏi xuống của Danh ná. Nó dặn Hưng mập:

— Khi em đập bời chèo xuống mặt nước, anh nhớ xích sang bên phải cho xuống nghiêng nhé!

Hưng mập hỏi:

— Làm gì?

Chơn Chơn đạo nhơn cười toe:

— Để cá linh dễ nhào «dzô», anh ạ!

Chơn Chơn đạo nhơn vung bời chèo đập mạnh xuống mặt nước. Hưng mập nhích sang một bên. Chiếc xuống nghiêng. Hàng trăm con cá linh nhảy vọt lên và nhào hết vô xuống. Hưng mập rất ngạc nhiên lối bắt cá của Chơn Chơn đạo nhơn. Phải ghi vào bút ký. Hưng mập nghĩ thầm. Chơn Chơn đạo nhơn đập bời chèo một cú nữa. Cá linh ngu dốt lại

nhảy vô xuống. Những chú cá trắng giấy đành đập dưới ánh trăng trông đẹp mắt vô cùng. Chơn Chơn đạo nhờn giải thích:

— Sông nhiều cá linh lắm. Em đập mười lần thì xuống đầy nhóc cá. Ăn hết ta bắt thêm.

Nó chèo xuống về. Hai chiếc xuống cặp sát nhau. Trên xuống của Danh ná, cái bếp dầu lửa đã đốt và chảo mỡ sắp réo xôi. Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lửa lặng im xem Danh ná « làm ăn » ra sao. Danh ná nhờ các bạn khui giùm xá xị và đổ muối ra đĩa. Nó đã mang dao. Bốn lửa cắt chanh. Khi chảo mỡ hết tiếng kêu, Danh ná quờ tay sang xuống của Chơn Chơn đạo nhờn bồng cá ném vô. Tiếng mỡ réo rắt. Cá giấy chút chút rồi... chịu chết. Danh ná dùng đũa đảo cá. Một lát, nó giục các bạn:

— Nhậu thôi, cá đủ chín rồi đó. Ăn nóng hổi mới khoái khẩu. Tao mang theo cả tấu vị iếu.

Nhưng cá chiên chậm muối tiêu vắt chanh ngon hơn. Mỗi con vừa một miếng. Bọn Dzũng Đakao thường thức tận tình. Giữa giòng sông êm, dưới ánh trăng hạ,

bữa tiệc đêm của những đứa trẻ diễn ra vừa lạ đời vừa thơ mộng. Những đôi đũa chiều cô tới tập. Mỡ đồ thêm. Lửa vặn lớn. Cá bỏ vô hết mẻ này đến mẻ khác. Có nên nói đây là bữa tiệc của các ông hoàng Việt Nam? Bởi vì các ông ấy đúng là hoàng tử. Và chưa hề thấy trong cổ tích, trong thần thoại, các vị hoàng tử dự một bữa tiệc trên sông nước lênh đênh.

Danh ná nói:

— Tiếc là chúng mày xuống Long Xuyên không nhằm mùa đông đông.

Dzũng Đakao hỏi:

— Mùa đông đông vui lắm, hả?

Danh ná đáp:

— Vui lắm. Tụi mình đi đập chuột và sẽ có bữa tiệc thịt chuột. Chuột đông Long Xuyên ngon hơn thịt gà, ngon nhất miền Tây.

Bốn lửa nói:

— Thẻ này đã vui chán.

Hưng mập tu một hơi xá xị:

— Tao muốn ngủ ở đây, được không? Tao chưa hề được ngủ giữa sông.

Thảo xa lộ nói :

— Được, nhưng sợ cá linh sẽ trả thù mày. Đêm mày mê ngủ, mày té nhào, ai vớt mày?

Danh ná cười :

— Tụi mày chưa quen, ngủ đêm ngoài trời sẽ bị cúm.

Hưng mập vỗ bụng :

— Tao mà sợ cúm à ! Có điều không nên để cá linh trả thù vì mai tao còn cái hẹn... đi hái hoa hồng trộm. Danh ná ạ !

— Gì ?

— Con bé bánh ú nó bảo con bé Nga hỏi thăm mày đó.

— Bé Nga nào ?

— Cậu thủ đá bánh của Trường Nữ í mà...

Danh ná xua tay :

— Xí. Tao không ưa bọn con gái. Tụi nó xạo thí mớ. Quen tụi nó rồi làm mọi cho tụi nó. Tụi nó nhờ mình làm đủ thứ.

Nó lảng chuyện :

— Còn nhiều mỡ lắm, nhậu nữa nhé ?

Dzũng Đakao buông đũa :

— No ứ rồi. Ngon tuyệt. Mai nhậu tiếp.

Danh ná tắt bếp :

— Có mày ở đây tội gì phải nhậu hoài món cá linh. Mai tụi mình nhậu chim sẻ chiên.

Bốn lừ hỏi :

— Mai nhậu chim sẻ, một nhậu gì ?

Danh ná bồi rồi. Nó chưa biết một sẽ nhậu món gì. Nghĩa là một sẽ có trò chơi gì làm vui lòng những thằng bạn Sài Gòn thân mến của nó. Danh ná đã bàn với Thảo xa lộ hồi sáng sớm. Con nhà Thảo xa lộ bảo nó yên chí, mai chưa lo đã tính một. Bây giờ Bốn lừ hỏi ngang xương, Danh ná chả hiểu phải trả lời thế nào. Hưng mập ngửa miệng :

— Một nhậu hầm ruột chàm muối ớt.

Bốn lừ khoái chí :

— Ủa nhì ! Xuýt tao quên. Một « người ta » chở xuống cho tụi mình « quá giang » sang cù lao.

Danh ná mừng húm. Vậy là nó hết kẹt. Nó đưa đây :

— Rồi tụi mình vô núi Sập ngoạn cảnh. Rồi tao chở xuống tụi mày vô Long Kiên chụp hình nơi thờ Phật Thấy Tây An. Rồi tụi mình qua Hòa Hảo. Tiện đường, mình đi Tân Châu. Nều chúng mày dám qua Nam Vang tao chở đi luôn.

Chương còn nói :

— Mùa hè đâu có dài mà phiêu lưu kỹ thế.

Dzũng Đakao đưa tay mức nước ập lên mặt :

— Hãy về ngủ đã, mai sẽ tính.

Hai chiếc xuống tách ra. Giòng sông vẫn ngập ánh trăng và có vẻ thâm lạnh. Tiếng nói của bọn nhóc thưa dần. Xuống nọ nôi đuôi xuống kia bỏ sông lớn rẽ vào lạch vào đầm. Y hết con tầu chui vô đường hầm mù tối. Chốc lát, xuống lại thoát ra sông nhỏ đầy trăng. Bơi chèo rẽ nước. Xuống lướt êm. Cây cỏ ngủ im thin thít. Sương đã xuống nhiều. Đêm khuya. Thôn xóm đang ngon giấc. Chương

còn cảm khái muốn dạo một bản nhạc. Nhưng sợ chó sủa ran. Lại thôi. Xuống đã về tới chỗ cũ. Danh ná bảo các bạn lên bờ trước. Nó và Chơn Chơn dạo nhơn buộc xuống cận thận rồi lên sau. « Đổ ghế nhậu nhẹt » để nguyên dưới xuống. Nhưng ông nhóc bước những bước chân không mang giày trên lối đất mòn nhẵn. Danh ná, Thảo xa lộ, Chơn Chơn dạo nhơn chả cảm thấy gì. Chỉ các bạn Sài Gòn của Danh ná là cảm giác một nỗi niềm khó nói. Con đường quê dưới ánh trăng khuya là đây. Ta thường đọc trong những bài tập đọc. Hôm nay ta bước chân lên con đường thơ mộng của quê hương ta. Con đường chuyển bao nhiêu tình ý từ bàn chân ta tới trái tim ta. Yêu con đường mòn thôn quê quá xá.

Đêm ấy, bọn Dzũng Đakao ngủ ở nhà Danh ná. Ngủ ngoan bằng tiếng ru của sương rơi trên những tầu lá. Và sáng mai sẽ thức dậy bằng nhạc chim.

CHƯƠNG MUỖI MỘT

BUỒI SÁNG Ở CHẮC CÀ ĐẠO CŨNG êm ả như buổi chiều. Các sắc chim dậy thật sớm đơn ca, hợp ca mừng ngày mới. Bởi vì ngày mới là hy vọng mới. Có hy vọng nào không đáng đón chào? Mừng ngày mới ta làm việc chăm chỉ hơn, ta yêu thương tha thiết hơn. Làm việc và yêu thương như khuông nhạc và nốt nhạc. Đời sống chỉ vui tươi và tràn ngập hy vọng khi ta làm việc và yêu thương. Loài chim ngợi ca buổi sáng, ngợi ca một ngày sẽ làm việc say mê hơn một ngày đã qua. Và một ngày đã làm việc đích thực, đã thích thú công việc

của mình, đã thấy rằng không làm việc hay lười biếng thì buồn nản vô cùng, thì ủ rũ, thì thờ dài, buổi chiều loài chim hát trước khi ngủ chính là để ngợi ca sự làm việc trong ngày và hứa hẹn hôm sau còn làm việc. Yêu thương chỉ đến với những ai làm việc. Yêu thương chỉ đến với những cậu học trò chăm chỉ. Học trò là chim. Buổi sáng tới trường : hát. Buổi chiều tan học : hát. Không thể thiếu tiếng hát trong thế giới tuổi ngọc như không thể thiếu hơi thở trong đời sống.

Dzũng Đakao cựa mình và hé mắt. Ánh sáng làm chói mắt nó, làm nó ngỡ ngàng. Các bạn nó vẫn ngủ ngoan. Chỉ trông chỗ của Danh ná và Chơn Chơn đạo nhọn. Chắc hai thằng này kiếm giường ngủ trong nhà, nhường hai bộ ván kê ngoài hè cho bọn Dzũng Đakao. Định ngồi nhóm dậy đánh thức các bạn nhưng Dzũng Đakao chợt nhớ mình đang nghỉ hè. À, nghỉ hè ta có quyền lười biếng chút xíu. Ta ngủ nán chốc lát. Dzũng Đakao bèn khép mắt. Mắt nó đóng mà tai nó mở. Tai nó mở nghe máy thu thanh... thiên nhiên. Chim hát hay tuyệt.

Mỗi chàng một bài. Mỗi nàng một giọng. Ở trong trạng thái nửa ngủ nửa thức mà nghe muôn loài chim hót chào bình minh thì đúng là sống giữa truyện thần tiên với những nhân vật cổ tích tuyệt vời. Dzũng Đakao đang sống những phút tuyệt vời đó. Thành phố không cho Dzũng Đakao cảnh tượng huyền ảo này. Thành phố là ồn ào, bụi khói. Nhà quê, ôi hai tiếng nhà quê, Dzũng Đakao muốn ôm chặt, cắn một cái thật đau mới « đã » tình yêu mến. Dzũng Đakao nằm lắng nghe nhạc chim. Nó tưởng mình nó nửa ngủ nửa thức. Biết đâu, Bốn lửa, Hưng mập, Chương còm cũng đang thả tâm hồn vào nhạc chim.

Rồi còn có một giọng đơn ca. Đó là cậu chích chòe tài hoa. Cậu hát bài hát cuối cùng. Véo von quá. Truyền cảm quá. Chẳng đợi thính giả hoan hô, cậu chích chòe tài hoa vỗ cánh tạm biệt. Chào các bạn, ngày đã rạng, nắng đã lên, tôi phải đi làm việc. Dzũng Đakao mở mắt. Ánh nắng nhảy múa trên lá cây. Những giọt sương trong vắt, lung linh chỉ chực rơi dù cô gió còn ngái ngủ. Bốn lửa phá

tan buổi sáng êm ả bằng câu nói « xúc miệng » :

— Hôm nay tao mới biết thế nào là buổi sáng ở nhà quê. Tao muốn làm một bài thơ.

Hưng mập ngồi nhồm dậy :

— Tụi chim hót mê ly thật. Đừng bao giờ bắt chim nữa, Danh ná ạ !

Hưng mập dụi mắt :

— Mà Danh ná, nó đâu, hả ?

Dzũng Đakao trườn mình :

— Ổn ào quá.

Chương còm vươn vai :

— Tụi mình dậy trễ cả tiếng đồng hồ.

Nó ngo quanh :

— Ờ, Danh ná và Chơn Chơn đạo nhơn linh đâu rồi ày.

Hưng mập đập nhẹ Thảo xa lộ :

— Dậy đi mày.

Thảo xa lộ lè nhè :

— Ngủ chưa đã.

Chương còm nói :

— Đã quá rồi còn gì. Mày biết Danh ná ngủ chỗ nào không ?

Thảo xa lộ đã ngồi dậy, ngáp một cái dài từ Long Xuyên tới Châu Đốc:

— Chắc nó vô rúc nách má nó.

Bồn lừa búng ngón tay:

— Nó đang tập bắn ở vườn sau. Hi hi, nó truyền bí kíp cho đồ đệ Chơn Chơn đạo nhơn.

Hưng mập phá bình, gọi lớn:

— Danh ná! Mày ở đâu, Bền Hải hay Cà Mau?

— Tao đây nè...

Cả bọn nhìn ra ngõ. Danh ná, trần xi chiếc quần xà lỏn sưng nước, đôi chân dính đầy bùn. Nó cầm cái giỏ chiu một cánh tay. Danh ná cười toe:

— Hên hết sức, tụi bây ơi! Tôm con nào con ấy thiệt bự.

Hưng mập nhảy khỏi ván:

— Mày đi mò tôm à?

Danh ná lắc đầu:

— Không, tao kéo bò.

Bồn lừa ngạc nhiên:

— Kéo bò dưới nước, hả?

—Ừa,

— Rồi con bò đâu?

— Làm gì có con bò!

Thảo xa lộ giải thích:

— Những cành tre xum xuê liệng xuống sông đó, tụi mày. Đắp chà đó. Bọn tôm nó ham tụ tập ở đây vì sợ lở ngó cá lớn nuốt sông. Mình kéo những cành tre mọc lên bờ, các bạn tôm tưởng bờ bám chắc theo lên. Mình lượm bỏ giỏ. Vậy là kéo bò.

Các ông nhóc Sài Gòn cười khòa lấp sự mắc cỡ. Danh ná nói:

— Tao biểu Chơn Chơn đạo nhơn đi mua bún rồi. Má tao hồi sớm đã làm giùm tô nước mắm. Chúng mình ăn bún tôm nướng điểm tâm.

Dzũng Đakao chạy tới gần Danh ná, vỗ vai bạn:

— Mày tốt quá, Danh ná.

Danh ná cười:

— Tao muốn tụi bây vui. Anh em mà, Dzũng Đakao. Tao quen việc này rồi, chả cực chút xíu nào hết trơn. Ba tao pha cà phê sữa chằm trong bình thủy

đầy nhóc. Đủ lệ bộ mà. Chắc cả đao cũng « ngon » chứ bộ.

Nó giục bạn :

— Đánh răng, rửa mặt đi. Tao sửa soạn giàn hỏa thiêu !

Trong khi các bạn đánh răng, rửa mặt, Danh ná vô bếp lôi ra giữa sân cái hỏa lò và « đồ nghề » nướng tôm. Nó nhóm bếp, quạt than. Thảo xa lộ giúp nó dọn tô, đĩa. Chơn Chơn đạo nhơn đã đem bún về. Danh ná rửa chân tay qua loa rồi mời các bạn nhập cuộc. Nó đặt cái vỉ sắt lên hỏa lò. Những chú tôm được đổ ra rổ, giấy loạn xà ngầu. Hưng mập xung phong hóa kiếp chú tôm đầu tiên. Nó tóm chú tôm càng dài nhất, ném lên giàn hỏa thiêu. Chú tôm đòi quyền sống bằng cách phóng mạnh xuống đất. Hưng mập nhặt lên, đùa :

— Ai bảo mày làm tôm ! Kiếp sau xin làm cá mập đi, nhớ nhé !

Hưng mập lại ném chú tôm lên cái vỉ sắt. Nó dùng chiếc đĩa đè chú chàng. Hết giấy. Chú cong mình lại. Chú nằm co coáp. Đúng là « cút sê con tôm ».

Dzũng Đakao, Chương còm bắt chước Hưng mập. Mùi vỏ tôm cháy, lúc đầu khen khét, sau thơm phức bắt thêm rõ rãi. Danh ná ngó Bốn lửa :

— Nướng tôm đi chứ ?

Bốn lửa thăm nào :

— Tao không nỡ ăn « ông ngoại » tao.

Danh ná tròn mắt :

— Mày bị phong ngứa à ?

Bốn lửa lắc đầu ủ rũ :

— Ông ngoại tao tên là Lê văn Tôm !

Bống nó tươi tỉnh :

— Tao quên. Ông ngoại tao tên là Lê văn Tép. Mà tép có thù tôm không ?

Hưng mập trả lời giùm Danh ná :

— Tôm nó nuốt tép.

Bốn lửa nghiền răng ken két :

— Ầi ời, nhờ Danh ná, hôm nay cháu của tép rửa hận tôm.

Nó túm ba con tôm, nướng một lượt. Các bạn nó cười vui. Danh ná chỉ dẫn các bạn nướng tôm và cho biết khi nào tôm chín. Chơn Chơn đạo nhơn đã bỏ dưa leo thái nhỏ, rau thơm và bún vào

tô. Mỗi ông nhóc tự lột vỏ tôm của mình nướng, xé nhỏ bầy lên tô bún. Những cái đầu đũa gạch của tôm quyền rũ lạ thường. Mẩu đồ này họa sĩ không thể các pha nổi. Các ông nhóc chan nước mắm và ăn ngon lành. Danh ná nhìn bạn ăn thì sung sướng lắm. Nó hỏi Dzũng Đakao :

— Được không, mày ?

— Tuyệt cú mèo. Tao sẽ nhớ suốt đời tao bữa ăn điểm tâm này.

Danh ná lại hỏi :

— Mày thích ăn lươn um không ?

Dzũng Đakao đáp :

— Mày cho gì tao cũng ăn.

Danh ná ngó Chương còm :

— Vậy chiều, thằng Chương còm qua xin ông cò Tư Beo hai con lươn bự. Tao biết làm lươn, tao biết nhiều thứ...

Dzũng Đakao nói :

— Mày cừ hết chỗ chê. Thấy tao dạy rằng tự mình mình làm được việc này việc nọ thì khỏi nhờ vả ai. Và đó là tinh thần tự lập. Thấy tao bảo có tự lập mới tự cường và tự chủ...

Hưng mập ngửa miệng :

— Và tự do.

Dzũng Đakao tỉnh bơ, nói tiếp và chỉ muốn Danh ná nghe :

— Thấy tao bảo một dân tộc có tinh thần tự lập thì dân tộc ấy giàu mạnh tự mình làm chủ mình khỏi bị ai chèn ép, bắt nạt.

Danh ná hỏi :

— Thấy mày có biểu chúng mình nên làm gì không ?

Dzũng Đakao nói :

— Có. Thấy tao bảo chúng mình nên chăm học, biết nhục khi thua kém người nước ngoài, biết bảo vệ danh dự của tổ quốc và lúc nào cũng hãnh diện làm người Việt Nam.

Chơn Chơn đạo nhọn phá ngang :

— Các anh « xoi » nữa không, em đẹp nghe ?

Tất cả đều lắc đầu. Chơn Chơn đạo nhọn thu dọn chiến trường. Danh ná kiểm ly rớt cả phê. Dzũng Đakao cảm ly cả phê rủ Danh ná ra vườn sau. Hưng mập, Chương còm, Bốn lừ nháy

nhau ngồi lại để hai nhà thiện xạ tự do tâm sự. Hai đứa ngồi trên hai cái gốc cây đã cưa phẳng. Dzũng Đakao nhấp từng ngụm nhỏ cà phê.

— Danh ná ạ!

— Gì?

— Hưng mập và Bốn lừ tều lăm.

— Tao khoái tều. Tều mới «dzui».

— Chương còm ít tều hơn.

—Ừa.

— Mày khoái tều, tao cũng khoái tều. Nhưng mà có nhiều chuyện không nên tều. Như chuyện thấy tao dạy chúng tao. Nếu tao thua với thấy tao về mày, thấy tao sẽ bảo Danh ná phi thường, Danh ná là tấm gương sáng... Thấy tao sẽ hãnh diện vì chúng tao được chơi với mày.

Danh ná cảm động, chớp mắt lia lịa:

— Cảm ơn Dzũng Đakao.

Dzũng Đakao muốn khóc:

— Danh ná ơi!

— Há?

— Tại sao lại nói cảm ơn tao?

— Vì mày đã làm tao sung sướng.

Vì mày đã làm cho tao biết thế nào là tình bạn. Và, Dzũng Đakao ạ, mày làm cho tao hãnh diện là người Việt Nam.

Bây giờ thì Dzũng Đakao khóc. Gầu rưng khóc, kẻ chiến thắng giặc Ôê khóc. Chưa từng thấy Dzũng Đakao khóc.

— Tại sao mày khóc, Dzũng Đakao?

— Vì mày làm tao sung sướng. Vì mày cho tao nhiều thứ và tao đã không có gì để cho lại mày.

— Mày đã cho tao một thứ ở sân vận động hôm nọ. Ngoài mày, chắc chắn, không ai cho tao đâu.

Và Danh ná cũng khóc. Hai ông nhóc này thật lẳng nhách. Khi không lời nhau ra đây khóc. Dzũng Đakao uồng cạn ly cà phê sữa, rút khăn thấm mắt:

— Quê mày đẹp quá, Danh ná ạ!

Danh ná đưa cánh tay quạt ngang mắt:

— Nhờ chúng mày xuống đó.

— Về Sài Gòn tao sẽ nhớ Chắc cà đao.

— Còn tao, tao nhớ chúng mày.

Danh ná đứng dậy:

— Nhưng mùa hè còn dài.

Dzũng Đakao nói:

— Tao muốn mùa hè dài mãi mãi.

Có tiếng kèn ác-mô-ni-ca của Chương
còm và tiếng hát của Bốn lửa. Danh ná
nhìn Dzũng Đakao :

— Vô nghe tụi nó, mày !

Hai ông nhóc trở về sân. Chương
còm đang đánh «tông» cho Bốn lửa
nghêu ngao :

Cho em xin còn một xe đạp

Xe xinh xinh để em đi học

Từng vòng từng vòng xe

là vòng đời nhỏ bé

đạp bằng bàn chân gót đỏ hoe

Cho em leo từng con dốc dài

Cho em xuôi về con dốc này

Rồi một ngày mai đây

từng kỷ niệm êm ái

chở về đây trên chiếc xe này

Xin cho em nhiều thêm chuyến xe êm đềm

Xin cho em nhiều thêm chuyến xe êm đềm

Danh ná vỗ tay. Chơn Chơn đạo
nhơn xuýt xoa :

— Bài ca ngộ ghê. Của ai đó ?

Chương còm vẩy kèn :

— Của bác Phạm Duy. Bác Phạm
Duy làm riêng cho bọn anh một trăm
bài ca tuổi ngọc và bảo bọn anh đi tới đâu
dạy hát những bài của bác ấy tới đó.
Em muốn học một bài chẳng ?

Chơn Chơn đạo nhơn gật đầu.
Chương còm bèn thổi bài *Tuổi mộng mơ*
năm lần để Chơn Chơn đạo nhơn thuộc
nhạc điệu. Sau đó, Chương còm dạy từng
câu. Và chốc lát, Chơn Chơn đạo nhơn
và Danh ná đã cùng Bốn lửa, Hưng mập
hát theo tiếng kèn của Chương còm.

Em ước mơ gì

Tuổi mười ba, tuổi mười bốn ?

Em ước mơ mang hồn em mang hồn thi sĩ

Theo gió mưa em đi

Hát xây mộng cho người

Trên cánh thơ tuyết vời

Hát yên vui cõi đời

Chim đã « ca ánh ỏi trên cành cây
tầm nắng » và chim bay đi làm việc giúp
người. Bây giờ, những đứa trẻ thay chim,
ca ánh ỏi một xóm quê, một vùng trời
quê hương. Sương đã khô. Tiếng hát bây
giờ là sương. Mỗi lời ca là một giọt

sương đọng trên lá. Sương làm tươi lá, làm tỉnh lá. Sương làm lá xanh vô tận, xanh vĩnh viễn. Như tuổi thơ làm quê hương xanh vĩnh viễn. Năng không nở bắt khô sương. Năng độ lượng với tuổi thơ nên năng đủ ấm hồn niên thiếu, đủ hồng môi con gái, đủ đỏ má con trai. Năng ngừng lại, chẳng thiết lên cao. Năng rủ gió đứng nghe những đứa trẻ ước mơ hát yên vui cõi đời.

Chương còm say mê chơi kèn. Danh ná, Chơn Chơn đạo nhơn, Hưng mập, Bốn lứa rồi Thảo xa lộ, Dzũng Đakao say mê hát. Bất chợt, Chương còm thấy tiếng hát rung rinh cả những tàu lá dừa. Nó ngỡ ngàng. Trẻ con Chắc cả đao kéo tới ngõ nhà Danh ná đông nghẹt. Trẻ con Chắc cả đao học hát. Và hát theo. Hình như tất cả trẻ con Chắc cả đao đang hát theo tiếng kèn của Chương còm, hát những bài ca tuổi ngọc của Phạm Duy. Hình như tất cả trẻ con Long Xuyên đang hát.

Trời hồng hồng sáng trong trong

Ngàn phượng rung nắng ngoài song

Cành mềm mềm gió ru êm

*Lọc màu mây bích đẹp qua màu duyên
Đàn nhịp nhàng hát vang vang*

Nhạc về đưa đón hè sang...

Những câu trong bản nhạc *Hè về* của nhạc sĩ Hùng Lĩnh đã tả đúng cảnh quê nhà Danh ná. Dzũng Đakao nhìn bảy em bé miệng mở rộng, mắt điều tiết đèn vô cực, cao giọng hát, nó tưởng đang xem khúc phim mừng ngày Giáng Sinh có đám đồng tử hát bài *Đêm thánh vô cùng*. Hát và gửi hết hồn mình vào bài hát. Hát và tin tưởng lời hát sẽ diễn ra những điều mình mong muốn. Mùa hạ, mùa hạ tuyệt vời, mùa hè rực rỡ. Dzũng Đakao lại toan cần một miêng mùa hạ. Khung cảnh quê mình hiền hòa quá đổi, nên thơ quá đổi. Bảy trẻ em hát nhạc Phạm Duy, làm nhạc Phạm Duy thành sương đọng trên lá. Hãy bắt nhốt bắt cứ ai phá tan cảnh mộng này. Hãy bỏ tù đứa nào bắn súng, phóng hỏa tiễn khiến cảnh thanh bình này tan vỡ và bảy em bé quê nháo nhác, thất lạc, khóc mếu, tội nghiệp.

Dzũng Đakao cảm hứng dạt dào. Nó bảo Chương còm :

— Chơì bài *Bình ca* của bác Phạm Duy, mầy ơi !

Chương còm thối *Bình ca*, thối làn hơi tin tưởng vào một quê hương nhiều năm nhọc nhằn. Dzũng Đakao hát. Giọng nó thật ghê, tuyệt ghê. Nó đang là Phạm Duy Quang. Bài nhạc dễ hát. Lời nhạc dễ thuộc. Dzũng Đakao hát bốn lần là bầy em bé đã hát theo :

*Này em con chim lười
Nhiều năm chim đau phôi
Buổi sáng vắng tiếng chim cười vui
Này em con chim gầy
Chiều nay chim đứng dầy
Và nó hát liu lo thật dài
Cũng vì hòa bình đã về đây*

*Này em con trâu què
Nhiều năm trâu vất vả
Cùng với bác xã nơi đồng quê
Này em con trâu già
Năm chơì trâu nhai cỏ
Nhìn những chiếc máy đang cấy bừa
Trâu đứng buồn vì máy cấy nhẹ*

*... Này em đã tới giờ
Mẹ đưa em đi chợ
Từ sáng mãi đến trưa còn lựa
Rồi khi đưa nhau về
Gặp anh híp pi trẻ
Mặc áo rách đứng bên nhà thờ
Trông đẹp tựa hình Chúa hiền mơ...*

« Cũng vì hòa bình đã về đây » nên ta nhìn cái gì cũng đẹp, cũng nhiều ý nghĩa, từ những họng súng đang rình phá hoại hòa bình, những họng súng mỗi ngày mỗi bị kết án nặng nề. Bầy em bé hát không biết chán, hát không thấy mệt. Hát hoài. Hát từ sáng mãi đến trưa còn lựa. Dzũng Đakao hứng chí « bịa » một đoạn lời :

*Rồi khi đưa nhau về
Gặp ai em cũng kể
Cỏ úa đã ngát thơm mùi hương
Quê mình giờ chỉ có tình thương...
Bầy em bé đang ngơì ca tình thương
đó. Ca ngơì trọn sáng nay. Ca ngơì trọn
đời này. Không ai nghĩ tới bắn giết, dù*

là bắn giết những con chim sẻ bằng đạn đất sét. Dzũng Đakao, Danh ná và và các bạn muốn để cho chim sẻ sống nghe tiếng hát thiết tha của con người.

09/14/2014

sadec1

CHƯƠNG MƯỜI HAI

BÈN MƠ Ở NGAY CÔNG VIÊN
 Nguyễn Du. Ngày thường, đây chỉ là nơi
 buộc xuống của những người bên kia cồn
 sang chợ mua bán. Nhưng hôm nay thì
 khác, thì là bến mơ đích thị. Bởi vì hôm
 nay có bốn chiếc xuống của bốn công
 chúa buộc sẵn đợi chờ bốn hoàng tử
 sang cồn. Bốn công chúa ngồi trên ghế
 đá công viên. Trời thơm nắng. Trời thơm
 nắng cho mây hồng. Giòng nước bao la.
 Sóng không lớn. Sóng còn niên thiếu.
 Hãy típ tập biển xa những cụ sóng bạc đầu
 khụ khị quái ác. Ta yêu sóng niên thiếu,
 những cậu sóng đùa bốn hồn nhiên trên

mặt sông và chẳng làm ai lo phiền. Bồn công chúa thay phiên nhau ngoạn lại. Không nàng nào nói với nàng nào song trái tim mỗi nàng đều nói khẽ: «Sao muộn vậy? Liệu trẽ hẹn chẳng»? Công chúa Thủy vỗ vai công chúa Lan:

— Bỏ qua kiểm họ đi.

Công chúa Lan nguyền dài:

— Xí, sao bỏ không qua?

Công chúa Liên vuốt mớ tóc mai:

— Không ai chịu qua tôi sẽ qua.

Công chúa Duyên mỉm cười:

— Bỏ Liên nhât.

Công chúa và hoàng tử đều đẹp hết trơn. Thường thường, khi nhân gian chêt giắc hoặc ngã lăn đùng ra vì sắc đẹp của công chúa và hoàng tử thì các công chúa và hoàng tử bị ngộ nhận kỹ lắm, bị khoác cái vỏ xấu xí và bị đeo «hư» danh. Thí dụ: công chúa lọ lem, công chúa da lừa, công chúa thọt, công chúa một mắt. Thí dụ: hoàng tử ăn gian, hoàng tử cà lăm, hoàng tử lé, hoàng tử cà chớn. Các công chúa và các hoàng tử làm ta say mê cứ bị lệ thuộc vào các bà

mẹ đỡ đầu. Đó là các bà tiên. Đừng tưởng các bà tiên không độc ác nhé! Có bà nhỏ mọn thầy mố. Người ta quên mời dự tiệc sinh nhật, bèn phát lời nguyền bắt con người ta ngủ trong rừng hoài hủ. Ông tiên chắc tốt hơn bà tiên. Ông tiên chỉ khoái uống rượu, đánh cò nên lười biếng hóa phép. Bồn công chúa Long Xuyên không có tiên bà đỡ đầu mà chỉ có Chương còm đặt cho những cái tên ngộ nghĩnh. Như công chúa Liên là công chúa khềnh răng, công chúa Duyên là công chúa tóc râu ngô (Tóc em đã úa nắng hè đó), công chúa Thủy là công chúa mắt bi ve. Còn công chúa Lan, chính hoàng tử phỉ lữ đã suy tôn nàng là công chúa bánh ú miếu.

Công chúa mắt bi ve giục công chúa khềnh răng:

— Bỏ Liên qua kiểm họ đi chớ.

Công chúa khềnh răng bĩu môi:

— Rõn. Người ta nói chơi, chứ bộ.

Công chúa bánh ú lườm:

— Vậy mà làm bảnh.

Công chúa tóc râu ngô giàn hòa:

— Thôi mờ, cãi nhau chi. Tôi để nghị mình chơi bàn tay trắng bàn tay đen rồi tuyên sòng coi ai bị qua bên kiềm họ.

Ba công chúa đồng ý liền. Họ đứng hết dậy. Họ tạo thành hình vuông T L D L. Họ châu mắt vô nhau. Họ vươn tay dài. Và họ đồng thanh : *Tay trắng tay đen chè đậu đen nấu đường cát trắng*. Bồn công chúa cùng ngửa bàn tay. Bàn tay trắng hết :

— Huế.

Lại *tay trắng tay đen chè đậu đen nấu đường cát trắng*. Lần này bồn bàn tay cùng sập. Đen ráo trọi :

— Huế.

Lần thứ ba, hai bàn tay sập, hai bàn tay ngửa :

— Huế.

Lần thứ tư, ba bàn tay ngửa, một bàn tay sập. Công chúa khênh rằng được mời ra, khỏi bị tham dự cuộc tuyên sòng. Lần thứ năm, công chúa tóc râu ngô nhảy cõn. Hai công chúa mắt bị ve và bánh ú tuyên sòng tức là oản tù tì ra cái gì ra cái này. Tuyên sòng !

— Búa.

— Cũng búa !

— Huế.

Tuyên sòng.

— Kéo.

— Cũng kéo !

— Huế.

Tuyên sòng.

— Bao.

— Cũng bao.

— Ê, ăn gian.

— Ai thèm ăn gian ?

— Búa rồi lại xòe thành bao.

Hai công chúa ngoài cuộc đòi làm trọng tài. Tuyên sòng nữa. Các công chúa luôn luôn rắc rối. Tuyên sòng.

— Đinh.

— Kéo.

— Huế nhé !

— Sức mảy. Đinh đóng thùng kéo.

— Lạ nhỉ, kéo không cắt đứt đinh à ?

Công chúa rằng khênh tuyên bỏ :

— Huế.

Công chúa tóc râu ngô phản đối :

— Không có huế. Đinh thẳng kéo.

— Kéo cắt đinh.

— Đinh đóng thùng kéo.

Hai công chúa trọng tài cãi nhau. Rồi giận nhau. Rồi im lặng. Cuộc tuyển sòng chỉ định kẻ « qua bên » bị bãi bỏ. Bồn công chúa ngồi riêng rẽ trên bốn chiếc ghế. Con gái hết sức ! Con gái tra giận hờn quá xá. Trong khi các công chúa im lặng lờm nguýt nhau thì các hoàng tử sửa soạn lên đường. Hoàng tử phì lữ bảo hoàng tử tắm tre :

— Tám mạng ngồi chung một cái xuống tao e xuống chìm mất.

Hoàng tử bán bong bóng cười hóm hỉnh :

— Vậy nên làm cái tính trừ. Tám trừ... phì lữ còn bảy. Mày ở nhà. Hay mày « quá giang » như trâu. Mày đóng phim Phì lữ quá giang ! Nhưng mày ở nhà thì nên cắt... bánh ú ở nhà luôn. Bảy trừ bánh ú còn sáu.

Bốn lưá dán được miếng băng keo ngang miệng Hưng mập lây làm thích thú

lắm. Hưng mập nghĩ cách gỡ băng keo ra. Nó gật gù :

— Tao ở nhà, hay đây. Tao sẽ qua chợ mua giùm mày món quà. Mày biết quà gì chưa ? Một chai thuốc nhuộm tóc râu ngô thành tóc huyền.

Bốn lưá khuyên khích bạn :

— Nên mua thêm chai thuốc biên bánh ú ra bánh tét nữa.

Dzũng Đakao sợ Hưng mập sẽ nói về đôi mắt bi ve của Thủy và cái răng khênh của Liên nên vội vàng lên mặt... đại ca :

— Hai thằng không ý tứ chút nào, nói văng mạng « họ » tưởng chê giễu « họ », « họ » hết quý mình, « họ » bảo mình thô lỗ...

Chương còn nói :

— Yên chí, « họ » sẽ chờ tụi mình bằng ghe máy.

Hưng mập khoái chiếc ghe máy mà Chương còn vừa hứa hẹn. Nó cảm hứng nhái liền một đoạn lời ca của Phạm Duy :

Xin cho em còn một ghe đẹp

Ghe xinh xinh để em qua còn...

Hoàng tử phì lũ dặn bạn :

— Nhớ chụp tao dăm bầy « bô » đứng trên mũi ghe nhé, Chương còm.

Bốn lừ hỏi :

— Đứng cạnh bánh ú, hả ?

Hưng mập tỉnh bơ :

— Đứng cạnh tóc râu ngô !

Bốn lừ cứng họng. Dzũng Đakao quay đi chỗ khác mỉm cười. Bốn vị hoàng tử phăng phăng bước. Ra tới đường, hoàng tử phì lũ mới « ơ » một tiếng rất... thùng nước lèo lạt đổ. Chương còm hỏi bạn :

— Chuyện gì nữa đây ?

Hưng mập « phanh » chân. Về bồi rồi hiện đầy trên khuôn mặt phì nhiều da thịt của nó :

— Qua cống làm chi nhảy ?

— Mày ham qua mà.

— Ờ, nhưng qua làm chi ?

— Qua cho biết.

— Biết làm chi ?

Bốn lừ gật gù :

— Tao không muốn qua cống. Chúng

mình đừng qua cống, mắt công lắm. Kiểm Danh ná bù khú vui hơn.

Hưng mập giờ tay :

— Tao tỉnh nguyện ở nhà.

Bốn lừ giờ tay theo :

— Tao luôn.

Dzũng Đakao xua tay :

— Đâu được. Mình hẹn với « họ » rồi.

Hưng mập nói :

— Cho « họ » ăn thịt thỏ cà ry !

Chương còm vỗ vai Dzũng Đakao :

— Thì để hai đứa ở nhà. Tao với mày qua cống. Bên đó vui ba chề. Đủ các thứ trái cây ngon ngọt. Mày chưa biết chứ bên cống là thiên đường Walt Disney, Dzũng ạ ! Có cá sấu. A, tụi mình tia cá sấu. Tụi mình làm Tarzan. Mày sẽ biết thê nào gọi là nước mắt cá sấu. Bên cống có tám ngàn bảy trăm thứ chim. Rắc một nắm gạo, chim nó xà xuống đậu trên vai mình. Tụi mình sẽ cười bò, quật roi vào mông nó cho nó lông lên...

Chương còm bịa chuyện khiêu quá. Khiến Bốn lừ, Hưng mập quên mất cái

nổi « làm sao ày ». Hưng mập vào trông trước :

— Bên cồn tuyệt cú mèo.

Chương còm thêm :

— Hôm nay đại hội gà tre toàn cồn. Coi gà tre đá nhau sướng hơn coi Lý Tiểu Long đá võ sĩ Mỹ.

Bồn lừa gái gáy :

— Vậy đại gì tao ở nhà nhỉ ? Tao xung phong đi.

Hưng mập vung tay đâm không khí :

— Ông vờ chút xíu chứ ông đâu có nghề nầu thịt thỏ.

Bồn vị hoàng tử lại phăng phăng bước. Bồn vị qua cây cầu xâu xí bắc ngang hồ. Bồn vị đã nhìn thấy bồn mái tóc — bồn suối tóc chứ — của bồn công chúa. Dù cầu chênh vênh và mục nát, hứa hẹn sự rơi tõm xuống nước, hoàng tử phì lũ vẫn xỏ ngọt hoàng tử bán bong bóng :

— Có ba mái tóc đen thôi, thành thử, nổi bật mái tóc râu ngô.

Hoàng tử bán bong bóng xuất chiêu :

— Nè, một chiếc ghê lún. Bánh ú tám mươi bảy ký lô rưỡi.

Dzũng Đakao năn nỉ :

— Tao lạy hai thằng đó.

Và nó đưa bàn tay đặt lên miệng :

— Im lặng nhé ! Hôm nọ « họ » tặng hoa mình, nay mình tặng lá. Hoa lá ý nghĩ chưa ? Tao tia lệ bồn phát, lá trên đầu « họ » rơi lá tả. « Họ » sẽ quay lại...

Dzũng Đakao bỏ bồn viên đạn vào miệng. Nó rút súng cao su cầm tay. Vừa qua khỏi cầu, Dzũng Đakao biểu diễn tài nghệ liến. Bồn công chúa, tự nhiên, nghe cái rẹt và thấy lá rơi. Các nàng bèn lạ lùng và chậm dứt chiến tranh lờm nguýt khỏi căn ký hiệp định. Và bồn nàng quay lại đứng như Dzũng Đakao đoán. Các công chúa mừng quýnh. Các công chúa đứng lên. Các công chúa mỉm cười. Các công chúa tiến ra. Nhưng các công chúa bị các bà tiên điểm huyết bắt thỉnh linh. Hết cười. Hết nhúc nhích. Bây giờ má đỏ, tai nóng và mắt chớp lia.

Hoàng tử phì lũ hiên ngang khoanh tay trước ngực. (Chắc vừa được ông tiên

cho viên thuốc liểu.) Hoàng tử nhần nhần nhỏ nhỏ :

— Chào cô bánh ú !

Cô Lan cúi đầu, tay vân vê mép áo bà ba :

— Chào anh phỉ lữ !

Dzũng Đakao và Chương còm chưa hết ngạc nhiên thì Bốn lừa đã noi gương Hưng mập, cười toe toét :

— Chào cô tóc râu ngô !

Cô Duyên đáp lễ :

— Chào anh ba lém !

Hưng mập nói :

— Cô tóc râu ngô đừng buồn, ngày mai anh ba lém sẽ tặng cô ve thuốc nhuộm tóc.

Bốn lừa ngo cô Lan :

— Dà dà, đúng vậy. Tôi tặng luôn cô bánh ú ve thuốc hết ú. Có cả thuốc nhỏ mắt cho mắt bớt tròn như bi ve. Còn như răng khềnh thì nên tới tiệm trồng răng bít răng. Họ thay cái răng vàng là nhất.

Các công chúa cười vui vẻ. Cô Liên nói :

— Anh ba lém ưa giễu ghê nơi.

Hưng mập hắt đầu :

— Có cái ghe máy bự, phải không mày cô ?

Cô Thủy đáp :

— Chỉ có bốn cái xuống nhỏ.

Hưng mập xoa tay :

— Tuyệt tuyệt. Cô bánh ú chờ tôi chẳng ?

Cô Lan e thẹn :

— Dạ.

Hưng mập vuốt tóc :

— Vậy chờ tôi lẹ qua cồn tham dự đại hội gà tre.

Hưng mập xăm xăm bước. Lan theo và chỉ chỗ xuống xuống. Bốn lừa phục Hưng mập. Dzũng Đakao và Chương còm cũng phục Hưng mập. Thằng này quả là... bạo dạn. Nhờ nó mà cuộc gặp gỡ hết ngỡ ngàng, hết là tượng đá nhìn tượng đá. Bốn lừa bảo Duyên :

— Cho tôi qua cồn hỏi thăm sức khỏe cá sấu, cô tóc râu ngô !

Cô Liên hỏi Chương còm :

— Tôi chờ anh nhé, anh tắm tre ?

Chương còm nghiêng mình :

— Rất hân hạnh, cô răng khểnh !

Cô Thủy nhìn Dzũng Đakao. Đôi mắt cô không chớp. Cô nói nhẹ như gió lướt trên mặt hồ :

— « Em » chờ anh Dzũng.

Dzũng Đakao đứng thộn. Gầu rùng chuyển cái súng cao su từ tay này sang tay nọ. Thủy cắn môi. Và cô hỏi Dzũng Đakao, giọng hơi hơi buồn :

— Anh Dzũng không thích mắt bi ve ?

Dzũng Đakao ù tai. Nó nghe chẳng rõ. Nó đáp bừa :

— Tôi thích bắn bi ve lắm. Bi thủy tinh í mà...

Ba chiếc xuống đã rời bèn đậu. Dzũng Đakao và Thủy vẫn đứng trên bờ. Dzũng Đakao ngắm chiếc áo bà ba của Thủy. Chiếc áo bà ba mầu mỡ gà thật xinh, thật quê hương miền Nam. Phải ở đây, ở Long Xuyên, chiếc áo bà ba mới có linh hồn. Lần đầu tiên, Dzũng Đakao thấy áo bà ba tuyệt đẹp. Áo dài Raglan vạt đi. Những kiêu áo dài thời trang ở

Sàigòn vạt đi. Thủy không hiểu Dzũng Đakao đang đi tìm linh hồn con rồng trên tầm áo bà ba của cô. Cô tưởng Dzũng Đakao có ý chê áo bà ba.

— Anh Dzũng không ưa áo bà ba ?

Dzũng Đakao vội nói :

— Áo bà ba đẹp chứ.

Hưng mập chụm hai bàn tay vô miệng làm loa gọi ới ới :

— Dzũng Đakao ! Mày biểu diễn súng cao su à ?

Dzũng Đakao cuồng quýt :

— Họ đã bơi xa.

Thủy nói :

— Mình theo họ chứ ?

Dzũng Đakao nhét súng cao su vô túi quần :

— Ờ, mình theo họ.

Cô Thủy chèo xuống thật nhanh bắt kịp xuống của bạn. Bồn chiếc xuống thẳng hàng, gồi trên những con sóng niên thiếu mà lướt. Khúc sông này rộng. Nếu trời nổi gió, sóng niên thiếu sẽ biến thành sóng ông già khụ khị. Hôm nay gió nhẹ

nên sóng hiền. Chương còm chụp ảnh liền miên. Hưng mập nẩy ý chèo xuống đũa. Nó hỏi nhỏ Lan :

— Này, cô bánh ú, liệu cô chèo « ăn » được các bạn cô không ?

Cô Lan gật đầu. Hưng mập bô bô :

— Chúng ta đũa xuống nhé ! Phì lũ và bánh ú chấp các bạn đó.

Nó giục Lan :

— Vượt đò đi, bánh ú !

Hưng mập cao giọng hát :

Đồng một lòng chúng ta cổ chèo

Và nhịp nhàng tay đũa tay lái

Mà hát vang lên cho lòng hăng hái...

Lan khen :

— Anh phì lũ hát tốt quá.

Hưng mập phịa :

— Tôi hát chung với con nhỏ Thái Hiền ở ban *The Dreamers* đó. Tôi là Tony mập, anh của Tony Hiền.

Xuống của Bốn lửa qua mặt xuống của Hưng mập. Bốn lửa cười chê nhạo :

— Bánh ú liệng phì lũ đi kéo vềбет đó.

Hưng mập thách :

— Rồi mày sẽ phục tài bánh ú.

Nó hét :

— Trỏ tài đi, bánh ú !

Lan ra sức chèo. Tự ái... bánh ú nổi lên âm âm. Cô chèo vun vút. Và xuống của cô vượt xuống của Bốn lửa. Tiếc thay, khúc sông không dài thêm để bánh ú của phì lũ bỏ Bốn lửa thật xa. Xuống của cô cập bèn trước nhất. Hưng mập khoái chí. Và vì quá khoái chí, nó tạt nước ướt áo Lan. Nó nhảy lên bờ. Hưng mập, bắt thần, cầm tay Lan :

— Cô tài ghê.

Lan gỡ tay Hưng mập ra, lấy khăn thấm nước dính đầy mặt :

— Anh không gọi Lan là cô bánh ú ?

Hưng mập cười :

— Tôi quên, cô bánh ú ạ ! Cám ơn cô bánh ú đã về nhất. Lát nữa thằng ba lém mí ly cô tóc râu ngô biết tay tôi.

Nhưng ba lém Bốn lửa tức hoàng tử bán bong bóng khôn lỏi. Nó bảo tóc râu ngô của nó ngừng tay chèo, đợi cập bèn cùng lướt với xuống của răng khểnh và

mắt bi ve. Khi bước lên bờ, Bốn lừa phủ đầu:

— Ông nhường mày đó, phì lữ ạ!

Tất cả buộc xuống và « đổ bộ » lên cồn. Không phải là cù lao đầu nhé!

Cù lao là cù lao Ông Chường, cù lao Gieng cơ. Hưng mập chẳng muốn ăn thua với Bốn lừa về chuyện đua xuống nữa. Nó chợt thấy một sự lạ khi đặt chân lên cồn. Hưng mập đang phiêu lưu. Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lừa cũng đang phiêu lưu. Tâm hồn chúng trải rộng ra như những dải lụa đào. Thường thì những con nằng lướt êm trên những dải lụa đào. Hôm nay, những con nằng đọng lại. Và bốn hoàng tử băng khuâng. Bốn vị hoàng tử băng khuâng ở đất Long Xuyên. Các công chúa đã dẫn các hoàng tử sang miền đất băng khuâng. Và ở đó sẽ có người viết cổ tích.

CHƯƠNG MƯỜI BA

THẨM THOÁT, BỌN DZŨNG ĐAKAO đã nghỉ hè ở Long Xuyên được hơn một tháng. Chúng đã vô núi Sập bằng chiếc xe lôi máy của ông Mậu. Chúng đã qua Long Kiên, Hòa Hảo, Tân Huế bằng chiếc xuống máy đuôi tôm của ông Út Vinh. Chúng đã lướt trên khắp sông lạch vùng Chắc cà đao, đã in bao nhiêu dấu chân lên đường mòn thôn xóm. Cùng với Danh ná, Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn, chúng đã tham dự và mời tham dự nhiều cuộc chơi rục rờ của niên thiếu. Một trong những cuộc chơi rục rờ nhất là chuyện bơi xuống sang cồn.

Dzũng Đakao đã biết chèo xuồng. Hưng mập đã biết chèo xuồng. Bồn lửa đã biết chèo xuồng. Chương còm đã biết chèo xuồng. Xuồng gỏi sòng. Sòng làm xuồng nhập nhò. Sòng làm bồn hoàng tử say sòng. Cơn say lâng lâng, êm nhẹ như xuồng từ từ trôi lên sông ngập ánh trăng. Cơn say, tới hôm nay, còn quyền luyện bồn hoàng tử và bắt bồn hoàng tử đêm đêm phải mơ màng.* Ôi chao, những giấc mơ thơm ngát mùi hoa lan, hoa nhài, hoa bưởi, hoa lý, hoa cau. Bồn hoàng tử sẽ lớn dần nhờ những giấc mơ thơm đó, những giấc mơ tạo thành kỷ niệm một đời người, những giấc mơ chỉ dệt nên ở quê hương mình.

Bây giờ, Dzũng Đakao, Bồn lửa, Chương còm, Hưng mập đang ngồi trên ghê giữa sân trường Khuyên Học. Hoa phượng đương lác đác rơi. Còn lâu mới tới mùa thu nhưng bầu trời mây hôm nay có vẻ buồn bã. Mây xám thường đuổi

(*) Những giấc mơ ngoạn và hiền này sẽ được diễn tả trong cuốn *Làng người thương*, đặc giả đón coi để biết bốn chuyện tình nên thơ nhất, buồn cười nhất của Dzũng Đakao, Hưng mập, Bồn lửa, Chương còm.

mây trắng đi. Mây xám nhắc nhở sắp đến mùa mưa. Ba tháng hè luôn luôn bị đứt quãng bởi những trận mưa đầu mùa tàn nhẫn. Mùa hè mà mưa thì chán quá. Chẳng lẽ chơi cái trò con nít trần trướng tắm giữa trời mưa? Dzũng Đakao và các bạn cảm thấy ngày tạm biệt Long Xuyên gần kề. Tự nhiên, bồn đưa đều buồn. Chúng tưởng vừa vào miêng vườn nhiều trái cây ngon ngọt mà chưa được hưởng trái nào. Đã ôm chặt kỷ niệm một vòng tay, chúng cứ nghĩ vòng tay còn ôm thêm mười lần kỷ niệm. Kỷ niệm đáng để ta tham lam. Vì đến một tuổi nào đó, cuộc đời sẽ hóa thành anh nhà giàu biến lặn, bắt ta chìa tay xin kỷ niệm như người hành khất xin của bố thí.

— Ê, tụi bây không đi chơi, hả?

Ông Tư Thẹo cầm cái chổi chà đứng ở hành lang hỏi vọng ra. Bồn đưa cùng quay lại. Một vài gian lớp đã được mở tung cửa sổ. Ông Tư Thẹo bước xuống sân:

— Coi bộ chén Long Xuyên rồi ề?

Hưng mặt nhanh nhẩu :

— Đầu có, dựng Tur.

Hưng mặt, Bốn lư, Dzũng Đakao kêu ông Tur Theo bằng dựng như Chương còm vậy. Ông Tur Theo nói :

— Tụi bây ở đây đỡ lắm hé !

Bốn lư lễ phép :

— Chúng cháu sợ đã làm phiền dựng.

Ông Tur Theo xua tay :

— Đầu mà có. Nhờ tụi bây, bọn quý hết phá dựng. Mà không biết sao bọn quý đạo này hết phá phách ? Chắc bọn nó thầy tụi bây ngoan ngoãn.

Bọn quý là lục ca Xà Lớn. Lục ca đã gây phiền phức cho nhiều người. Lỗi đâu phải do lục ca. Lỗi do người ta đã chỉ biết xua đuổi, mắng chửi lục ca và không hề cho lục ca biết tâm lòng của người ta. Nay thì giặc Xà Lớn đã tan rã. Và chúng sẽ nên người. Chương còm nói :

— Chúng nó tu rồi, dựng ạ !

Ông Tur Theo bĩu môi :

— Hừ, tin chi ba cái thằng đá cá lẫn dừa đó !

Chương còm cười :

— Dựng cá gì không ? Tụi nó giờ bánh lắm. Ông bác sĩ thương tụi nó lắm, ông cấp học bổng cho tụi nó học trường Khuyên Học.

Ông Tur Theo tròn mắt :

— Vậy hả ? Vậy thì tụi nó ngon lành ác. Tao sợ tụi bây về, tụi nó lại đỡ chứng.

Dzũng Đakao nói :

— Tụi nó không đỡ chứng đâu, dựng ơ ! Nếu tụi nó đỡ chứng, đã có Danh ná lo giùm dựng. Dựng cứ yên tâm dẫn tụi cháu đi coi đá gà.

Ông Tur Theo lắc đầu :

— Hết hè rồi. Tuần tới khai trường, dựng mắc bận quét dọn lớp học.

Hết hè rồi ! Ba tiếng ngắn ngủi và vô nghĩa đối với ông Tur Theo nhưng nó buồn làm sao đối với bọn Dzũng Đakao. Chưa hết hè, chưa thể hết mùa hè rộn rã ở Long Xuyên. Chỉ hết hè đối với học trò trường tư. Ông Tur Theo trở lên

lớp, tiếp tục quét dọn. Vừa khi ấy, Chơn Chơn đạo nhờn hót hơ hót hải chạy tới báo tin quan trọng :

— Tên các anh dán đầy tường phở, thân cây.

Hưng mập vừa rầu rĩ đó, lại tươi ngay :

— Họ truy nã anh em Tứ Bản, hả ?

Chơn Chơn đạo nhờn ngơ ngác :

— Tứ Bản nào ?

Hưng mập cười :

— Anh em nhà Đan tông í mà...

Chơn Chơn đạo nhờn chả hiểu gì. Nó đâu có đọc truyện Lucky Luke. Nó nói :

— Học trò thị xã tổ chức cuộc biểu diễn bắn ná và đá bóng ở sân vận động, bán giấy vô cửa đảng hoàng, các anh ạ !

Dzũng Đakao vò đầu :

— Lại con nhà Thảo xa lộ đầu tiêu.

Chơn Chơn đạo nhờn tiếp :

— Áp phích biểu bán giấy lầy tiền giúp cô nhi viện.

Bốn lừa gạ :

— Tụi mình ra phở coi.

Năm đưa dòi sân trường Khuyến Học. Bọn Dzũng Đakao thấy ngay một tấm bích chương viết tay mà hồ dán còn ướt nhẹp. Nội dung như vậy :

Bạn hãy tới sân vận động thị xã chiều một đề thưởng thức một phim tuyệt diệu trên màn ảnh vô địch thể giới với các tài tử quốc tế thượng hảo hạng :

DZŨNG ĐAKAO • DANH NÁ •
CHƯƠNG CÒM • BỐN LỪA •
HƯNG MẬP

Tiền vào cửa tùy hi đề giúp cô nhi viện.

Hưng mập bô bô :

— Mình đã làm hoàng tử phi lữ, mình sắp làm tài tử thùng nước lèo, tài tử heo mập !

Bốn lừa đá nhẹp Dzũng Đakao :

— Kia, bên hồ tắm Long Xuyên cũng có dán bích chương.

Năm ông nhãi nhào sang hồ tắm.

Đây là cái « pít xin » đẹp nhất miền Tây. Có lẽ, đẹp nhất Việt nam, không kể « pít xin » thơ mộng của vua Bảo Đại ở Ban mê thuật, nơi Dzũng Đakao đã biểu diễn « bông nhong » với Y Pàm, Y Kút và anh em Thượng.

Nhóc con Long Xuyên đang bu quanh cái bích chương vừa mới dán. Thường lệ, bất cứ một loại bích chương nào, dù in đẹp cách mấy, vẫn bị quý ông nhóc lột xé không thương tiếc sau khi đã đọc xong. Đây là lần thứ nhất, một tấm bích chương giấy vàng viết chữ mầu đen đơn giản được quý ông nhóc bảo vệ triệt để. Một thằng dí ngón tay vô tên Dzũng Đakao bèn bị một thằng khác kéo giật tay lại, sửng cồ :

— Mày tính lột ra, hả ?

— Đâu có.

— Vậy làm gì ?

— Tao khoái Dzũng Đakao.

— Mực chưa khô, mày sờ vào, tên Dzũng Đakao nhòe nhoẹt thì sao ?

Nhóc con không biết bọn Dzũng Đa-

kao đứng sau lưng mình và đương chú ý tấm bích chương lạ đời :

Đừng tấm « pít xin » sáng nay, sáng mai, sáng mốt...

Hãy để dành tiền trước làm việc nghĩa sau mua vui với:

**DANH NÁ • DZŨNG ĐAKAO •
CHƯƠNG CÒM • HƯNG MẬP •
BỐN LỪA**

Tại sân vận động thị xã chiều mốt dưới sự chủ tọa của bác sĩ chủ giải Guigoz.

Nhóc con bàn tán sôi nổi :

— Đúng quá, không nên tấm « pít xin » sáng nay.

— Cho nó ề đi.

— Nghĩ tấm coi Dzũng Đakao, Danh ná bắn súng cao su là tuyệt vời.

— Hoan hô Dzũng Đakao.

— Dzũng Đakao, Danh ná hết sảy.

Dzũng Đakao kéo các bạn lặng lẽ rút êm. Nó sợ nhóc con bắt gặp, sẽ công kênh chúng nó, gây ồn ào và có thể làm

hổ tằm Long Xuyên vắng hoe. Bồn hoàng tử cùng Chơn Chơn đạo nhơn thả qua công viên Nguyễn Du. Hôm nay Chương còm đề ý kỹ hơn. Và nó thấy công viên quá tiêu điều. Nhiều ghề đá sập đổ. Những cây trụ lớn làm giàn hoa cũng sập đổ. Sập đổ luôn hàng lan can. Chơn Chơn đạo nhơn bảo tẩu vận tải xô vào bờ gây đổ vỡ. Và chẳng ai lo tu sửa cái công viên thơ mộng của thị xã thơ mộng này. Dzũng Đakao, Bốn lừ, Hưng mập thì vẫn cứ khen nhặng là công viên Nguyễn Du sạch, mát. Dĩ nhiên là đẹp nữa. Vì nơi đây, chúng đã bước xuống xuống, băng sông, qua một miền đất nhiều băng khuâng, xao xuyến. Ngồi chung trên cái cột trụ đồ dài, Dzũng Đakao hỏi Chương còm :

— Mày nghĩ sao vụ chiếu một?

Chương còm đáp :

— Chả nghĩ sao cả. Con nhà Thảo xa lộ nghĩ giùm mình hết rồi.

Hưng mập nói :

— Thảo xa lộ khoái gây ngạc nhiên. Theo tao, cứ bắt kiên lừ bỏ vào rôn

thăng Chơn Chơn đạo nhơn là biết liên tù tì cái vụ chiếu một.

Chơn Chơn đạo nhơn chỏi phăng :

— Em hông biết gì hết trời.

Bốn lừ biểu diễn màn lừ :

— Nó không biết gì thật đó, Hưng mập ạ ! Vậy Chơn Chơn đạo nhơn biết Thảo xa lộ đang ở đâu chứ ?

Chơn Chơn đạo nhơn lắc đầu :

— Em hông biết luôn.

Bốn lừ thở dài :

— Tiếc quá. Lát nữa tụi anh về Sài Gòn, giầy xe đồ mua rồi.

Chơn Chơn đạo nhơn cuống quýt :

— « Dzia » thiệt ả ?

Bốn lừ vỗ vai ông nhãi :

— Thiệt.

Chơn Chơn đạo nhơn vùng bỏ chạy.

Bốn lừ xoa tay thích thú :

— Con nhà Thảo xa lộ sắp dẫn xác tới. Mình cho nó « ngạc nhiên » tí tí. A lê hập, sang cén chơi.

Bồn ông nhóc xuống xuống máy đuôi tôm. Chủ xuống là một nhãi con chừng

mười hai tuổi. Nó quần giầy giật máy. Máy nó. Nó hắt đầu hỏi trông không:

— Sang còn, hả?

Dzũng Đakao cười:

— Sang được không?

Thằng nhãi tự tin:

— Đi đâu chẳng được. Sang còn dễ ợt. Sang hai chục, về hai chục một người.

Hưng mập đùa:

— Mắc dữ vậy?

Thằng nhãi nói:

— Xăng giờ sáu chục một lít lận.

Bốn lửa hỏi:

— Chạy vô Chắc cà đao được không?

Thằng nhãi tròn mắt:

— Vô được nhưng xa thầy mỗ. Phải mua thêm xăng «xơ cua». Vô đó mà chi? Sang còn vô nhà tôi bẻ mận ăn đã đời.

Thằng nhãi cho cái đuôi tôm chìm xuống nước và thân nhiên quay mũi xuống hướng về phía cồn. Nó dựa hông vào máy, chân phải co lên gác vô đầu gối chân trái, nhàn tản như người đứng dựa lưng vào cột đèn hút thuốc lá. Bọn

Dzũng Đakao phục nó lắm. Bằng tuổi nó, nhãi con Sài Gòn không biết làm gì giúp đỡ gia đình ngoài cái tài kể tên tài tử phim quyền cước vanh vách và bàn tán nhân vật truyện tranh. Thằng nhãi thật cừ. Nó là thuyền trưởng. Nó chịu trách nhiệm với hành khách quá giang. Xuống ra giữa dòng. Gặp ghe lớn chạy tạt nên những đợt sóng lớn. Thằng nhãi hăm máy. Xuống của nó chậm dần và gởi lên sóng. Hết sóng lớn nó lại «xả ga» cho xuống lướt phăng phăng. Dzũng Đakao nhìn thằng nhãi với lòng cảm mến. Nó thân mật gọi chuyện:

— Em tên chi?

— Quới.

— Quới, em sò dzách!

Thằng nhãi toét miệng cười:

— Nhảm gì, nhiều thằng nhỏ hơn em còn ngon lành hơn em.

Dzũng Đakao cười theo Quới:

— Có đi học không, Quới?

— Em học buổi chiều. Mà chiều một cúp cua. Học hè cúp cua một bữa chả sao.

— Cúp cua làm chi?

— Đi coi Dzũng Đakao, Danh ná, Hưng mập, Bốn lừ, Chương còm mẩn xiệc. Tụi bạn erta đồn rùm beng, anh ạ!

— Đồn rùm gì?

— Thì Danh ná, Dzũng Đakao bắn chệt chim đang bay trên trời bằng súng cao su.

Hưng mập ngửa miệng:

— Còn Hưng mập?

Nhãi Quới phăng phăng nói:

— Hưng mập nằm ngửa cho xe máy cán ngang bụng. Bốn lừ thì trồng cây chuối đá banh và Chương còm chơi âm nhạc bằng... bập. Chương còm gặm bập luộc ra bài hát!

Dzũng Đakao không thể đoán sai được. Con nhà Thảo xa lộ «âm mưu» vụ này. Nó toan đuổi những đám mây chỉ đe dọa mùa hè đây mà. Thảo xa lộ nôi tiếp nguồn vui. Nó muốn rương hành lý của bọn Dzũng Đakao, ngày về, phải hết chỗ ríe kỷ niệm Long Xuyên. Chính «thủ phạm» là Thảo xa lộ. Nó bày vẽ chương trình. Nó bàn bạc với đám bạn học trò của nó. Nó hỏi ý kiến

bác sĩ chủ giải Guigoz. Nó ham gây bắt ngờ nên đã «quên» bọn Dzũng Đakao. Và nó sẽ lãnh bài học về sự «quên» dễ thương đó. Thảo xa lộ sẽ cuồng cà kê. Bọn Dzũng Đakao về Sài Gòn thật thì nó sẽ bị lôi ra giữa sân vận động, sẽ bị cù léc toi bời và bị nhổ hết tóc. Ai bảo nó xí gạt khán giả!

Xuống đã cập bờ. Dzũng Đakao trả Quới hai trăm bạc. Nó nói:

— Bạn đi tám chục, bạn về tám chục. Chỗ dự các anh tặng em để một mua giày vô coi Danh ná bắn ná.

Nhãi Quới cảm ơn rồi rít và hỏi:

— Em neo xuống đợi các anh?

Dzũng Đakao xua tay:

— Khỏi neo. Hễ có khách quá giang, em cứ chở khách.

Bọn Dzũng Đakao đã bước lên cồn. Chúng nó không đi đâu xa mà tấp vô cửa tiệm bán hòm dựng lúi ra sông. Ở đây trồng tung và chúng nó có thể nhìn rõ cảnh vật bên công viên Nguyễn Du. Hai ông nhóc đang chạy vào công viên. Chơn Chơn đạo nhơn và Thảo xa lộ

đầy. Chơn Chơn đạo nhờn vung tay dẫn giải. Thảo xa lộ vò đầu, giậm chân. Bốn lừ phỉ cười :

— Con ông cụ dính bầy.

Tám con mắt theo rồi từng cử chỉ của Thảo xa lộ. Hắn nó vừa buồn vừa giận vừa lo sợ. Nó giậm chân, vò đầu một lúc rồi cắm cổ chạy. Chắc nó chạy ra bên xe đồ. Dzũng Đakao ái ngại :

— Tội nghiệp Thảo xa lộ.

Hưng mập nói :

— Rồi nó sẽ sướng rên. Mà thôi, đừng đùa lâu quá.

Dzũng Đakao búng ngón tay :

— Về kiểm nó bàn cuộc vui chiều mốt. Giúp cô nhi viện là bốn phần của chúng ta.

Bồn ông nhóc rời tiệm bán hòm. Nhãi Quới vẫn neo xuống chờ đợi.

09/14/2014

sadec1

CHƯƠNG CUỐI

SÂN VẬN ĐỘNG THỊ XÃ ĐÔNG gặp mười lần hôm tranh giải Guigoz. Khán giả húi cua và kịp tóc chen nhau, xô đẩy nhau chọn chỗ tốt để nhìn rõ mặt thần tượng Danh ná và các bạn Sài-gòn của nó. Danh ná nổi tiếng hơn mặt trời nên mặt trời lặn vào mây và chiều nay thiếu nắng. Cản gì nắng của mặt trời. Đã có một thứ nắng rực rỡ thấp sáng hơn đào niên thiếu. Đó là Danh ná. Chỉ là Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lừ, Hưng mập. Bác sĩ chủ giải Guigoz lảng xảng trước cái mi-cô yêu cầu khán giả giữ trật tự. Khán đài

trung ương dành cho các em ở cô nhi viện Ái Nhi. Các em là khán giả danh dự. Mày di phước dẫn các em tới đây. Chiều nay, chiều của những đứa bé bị bọn gấu ăn cắp hết mật ngọt hỗn nhiên sẽ được những đứa bé khác đến bù xứng đáng. Người lớn tặng trẻ con tình thương. Trẻ con tặng trẻ con niềm vui. Ngồi dưới gấm khăn đài với các bạn, Dzũng Đakao tưởng tượng nụ cười của các em mở cõi sắp nở trên những đôi môi khô héo từ lâu, nó thấy chiều nay thật ý nghĩa. « Người ta sẽ không ân hận gì cả nếu đã làm được một việc ý nghĩa dâng hiến cuộc đời ». Câu này thấy Dzũng Đakao thường nhắc nhở. « Mà làm cho người khác quên đau khổ là công việc ý nghĩa nhất ». Dzũng Đakao, Danh ná, Chương còm, Bốn lửa, Hưng mập sắp làm một việc ý nghĩa nhất mà thấy nó hàng trông cậy ở chúng nó.

Dzũng Đakao vỗ vai Danh ná :

— Mày sung sướng chứ ?

Danh ná chớp mắt :

— Sung sướng lắm.

Dzũng Đakao hỏi Bốn lửa :

— Có quên món « đồ nghề » nào không ?

Bốn lửa lắc đầu :

— Đem đủ rồi. Tao cảm động quá.

Hưng mập nhỏ nhẹ :

— Tim tao đập lia.

Trên đầu năm ông nhóc, năm vị hoàng tử mơ mộng, bác sĩ chủ giải Gui-goz đang nói về ý nghĩa cuộc vui chiều nay. Bác sĩ cảm ơn khán giả nhóc con đã nồng nhiệt tham dự. Nhờ vậy, cô nhi viện Ái Nhi sẽ có thêm niềm an ủi chia đều cho những đứa bé hẩm hiu. Sự tham dự của nhóc con và sự giúp vui của Danh ná, Dzũng Đakao và các bạn, bác sĩ nhân mạnh, là tầm mền đắp ấm trẻ con mở cõi những đêm lạnh, là ánh sáng chiều rơi vào u tối.

— « Các em là mặt trời. Cuộc đời cần năng của các em. Các em dạy chúng tôi, dạy người lớn bài học thương yêu quý giá nhất. Mặt trời đang đốt cháy buồn tủi ở sân vận động thị xã Long Xuyên, tôi ước ao mặt trời sẽ đốt cháy

mọi buồn tủi ở khắp quê hương Việt Nam. Tôi hãnh diện vì các em. Bởi chính các em sẽ làm lại quê hương chúng ta. Hãy có tâm hồn, mãi mãi có tâm hồn. Hãy nồng nhiệt, mãi mãi nồng nhiệt. Quê hương chúng ta chỉ vươn lên nhờ những tâm hồn nồng nhiệt »...

Dzũng Đakao ứa nước mắt. Bác sĩ chủ giải nói những lời giống những lời của thầy nó. Và những lời đó luôn luôn khiến Dzũng Đakao xúc động. Thảo xa lộ thích gây bất ngờ. Sự bất ngờ nào của Thảo xa lộ cũng thiết tha. Long Xuyên đã cho Dzũng Đakao nhiều kỷ niệm. Kỷ niệm nhớ trọn đời nó, chắc chắn, là buổi chiều hôm nay, buổi chiều nó đã làm được một việc ý nghĩa. Dzũng Đakao đưa tay quệt ngang mắt, trong khi, nhóc con vỗ tay hoan hô bác sĩ chủ giải Guigoz, Lão Ngoan Đồng của tuổi thơ Long Xuyên. Bác sĩ chủ giải Guigoz — bây giờ gọi là Lão Ngoan Đồng — giới thiệu các em ở cô nhi viện Ái Nhi. Nhóc con chào mừng các em bằng những tràng pháo tay ròn rã. Sau đó, khởi sự lễ chào cờ. Sân cỏ đương náo nhiệt bỗng

im phăng phắc. Rồi quốc ca trỗi lên. Hàng ngàn giọng hát đồng đều. Trẻ con thuộc quốc ca hơn người lớn. Trẻ con yêu nước hơn người lớn. Quốc ca hát bởi trẻ con mới bốc khói linh thiêng và linh hồn tổ quốc mới hiện về trên lá cờ tung bay trong gió.

Lễ chào cờ chậm dứt, Lão Ngoan Đồng mời khán giả ngồi. Nhưng khán giả không chịu ngồi, dù là khán giả ở khán đài. Tất cả đứng và cổ rướn cho cao hơn để nhìn rõ Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bốn lừ. Lão Ngoan Đồng âu yếm :

— Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Bốn lừ, Hưng mập đâu ?

Từ dưới gầm khán đài, năm ông nhóc lần lượt chui ra. Danh ná và Dzũng Đakao quàng súng cao su vào cổ. Hưng mập bê một bó tre dài. Bốn lừ cầm cái chai không biết đựng gì. Chương còm đeo cái « xắc » nhỏ của Kỹ Thương ngân hàng. Vài ông nhóc trông thấy chúng trước nhất bèn vỗ tay cổ vũ. Thề là vang động pháo tay, dù đứng xa chưa nhìn rõ. Năm vị hoàng tử lạ lùng, khó khăn rẽ

đám đông vào sân. Chạy một mạch ra giữa sân. Xếp hàng một. Chắp tay, cúi rạp mình chào bốn phía. Bão tố hân hoan nổi dậy. Thủy triều mừng rỡ trào dâng. Như những tay hát xiếc nhà nghề, như những tài tử gạo cội trên sàn quay, năm vị hoàng tử nhập cuộc ngay. Thần dân đang suy tôn họ, đang trông đợi họ ban phát hạnh phúc. Có liến. Một hoàng tử không thể hứa cuội. Hưng mập cầm mười cây tre dài chừng một thước xuống sân cỏ, cây nọ cách cây kia độ một cánh tay. Chương còm mở « xắc » ghim lên đầu mỗi cây tre nhỏ một trái mận đỏ ối. Hai danh tài Dzũng Đakao và Danh ná lùi xa mục tiêu ngót năm mươi thước. Bão tố đã ngưng. Thủy triều đã rút. Ngàn ngàn con mắt điều tiết đèn vô cực theo rồi từng cử chỉ của hai nhà vô địch liên lục địa về môn bắn súng cao su.

Danh ná tháo súng khỏi cổ. Tay trái cầm cái gạc ối, tay phải vịn về viên đạn đất nung. Hai sợi giây cao su buông thõng, lủng lọng trông đẹp vô cùng. Nó nháy mắt ra hiệu. Dzũng Đakao mỉm cười. Đạn đã nạp. Bất thần, Danh ná té

nhào, lăn bồm vòng và vùng dậy tia nhanh hơn chớp. Một trái mận tan xác biên mặt. Khán giả chưa kịp ngạc nhiên, Danh ná đã xoay người, cúi xuống, luồn súng dưới một chân kiềng tia phát thứ hai. Rồi phát thứ ba. Và Dzũng Đakao... khai hỏa. Đây là mảy kiểu bắn mở màn chưa có gì đặc sắc. Mảy kiểu này, hai danh tài đã « giao duyên » ở vườn sau nhà Danh ná. Tuy thế, khán giả lấy làm hài lòng lắm. Khán giả cổ vũ, suy tôn tận tình. Khán giả không thể ngờ nước Việt Nam lại sản sinh ra hai quái kiệt. Lục ca Xà Lôn nhảy cõn, gào thét :

— Dzũng Đakao, Danh ná, bọn tôi đây nè...

Nhãi Quới chụm tay vô miệng hét inh :

— Em chờ xuống cho các anh bữa hôm đó, ghen.

Dzũng Đakao nhìn lên khán đài. Mảy di phước vô tay không ngót. Các em cô nhi reo hò, cười như nắc nẻ thường ngoạn tài diễn của Hưng mập. Chắc chắn là chưa bao giờ các em vui vẻ như bây giờ. Một chú điều hầu, ác quỷ của gà con, từ đâu xà tới, lượn trên đầu khán

giả. Dzũng Đakao chột nhớ lời « đôn rùm » mà nhóc Quới kể hôm nọ. Nó bảo Danh ná :

— Kẻ thù của gà con !

Danh ná hỏi :

— Đâu, đâu ?

Dzũng Đakao giục bạn :

— Hạ nó đi, nó đang chờ nhạo bọn mình, nó lượn trên đầu mình.

Danh ná ngược nhìn. Nó kéo súng nhả đạn. Véo. Viên đạn thần sầu của Danh ná bắt con diều hâu cúp cánh. Dzũng Đakao bồi thêm viên nữa. Và, phạch, pặc, viuu... Những viên đạn giữ con diều hâu trên không. Khán giả ngáng mặt ngó kẻ thù của gà con hứng đạn. Lông diều hâu bay toí tả. Khi Danh ná và Dzũng Đakao ngừng bắn, con diều hâu khồn kiệp rơi cái bịch xuống đất. Khán giả muốn diên lên. Lão Ngoan Đồng cao hứng thả một chùm bong bóng. Chờ bong bóng bay cao, Danh ná và Dzũng Đakao bắn nổ lộp bộp.

Bốn lửa ra hiệu. Chương còm thấy cái « xắc » cho bạn. Nó xoay đầu được

đôi găng da, đeo vào tay. Chương còm chạy về hướng đạn đi. Bốn lửa lôi mười trái-bóng-bông-gòn nhỏ bằng trái bóng ping-pong, mở nút chai ét xăng, rưới vô bóng. Nó cầm mười trái-bóng-bông-gòn lên đầu mười cây tre. Hưng mập quẹt diêm mỗi lửa. Danh ná tia. Đạn trúng trái bóng lửa, đẩy nó bay thẳng. Chương còm đón sẵn, tóm trái bóng ngon lành. Đã dặn dò nhau, Dzũng Đakao tia trái bóng lửa thứ nhì. Chương còm bắt gọn. Rồi Danh ná, Dzũng Đakao tia tới tập, Chương còm bắt cả hai tay. Nó bay, nó nhảy, không để trái bóng lửa nào thoát. Chương còm làm xiệc. Màn bắn bóng lửa này mà biểu diễn ban đêm thì tuyệt cú mèo. Khán giả tưởng mình đang coi chiều bóng. Có thể, khán giả tưởng mình đang nằm mơ.

Hưng mập tung một trái bóng tám xăng lên trời cùng lúc với Bốn lửa tung một trái bóng đã châm lửa. Danh ná nhắm trái bóng đã châm lửa mà tia. Nó tính rất khéo. Viên đạn của nó đẩy trái bóng đã châm lửa đụng trái bóng chưa châm lửa. Trên cao, hai trái bóng lửa rớt

xuống. Danh ná chơi « bi da »! Danh ná bắn súng cao su thần sầu quỷ khốc. Bốn lửa và Hưng mập biểu diễn tiếp pha tung bóng chưa cháy và bóng đã cháy. Dzũng Đakao tia huyệt. Dzũng Đakao cồ tình tia huyệt. Nó chìa tay bắt tay Danh ná biểu lộ sự phục tài. Nó ôm Danh ná, nhắc bóng Danh ná. Khán giả hoan hô Danh ná rần trời. Và Danh ná lại khóc sụt sướt.

Bây giờ, năm vị hoàng tử đứng gần nhau. Cuộc vui chưa dứt. Cuộc vui còn hứa hẹn nhiều say mê. Gần chỗ năm vị hoàng tử đứng, giọng ai nồng nàn:

— Anh Dzũng, em đây, tụi em đây này...

Năm vị hoàng tử cùng quay lại. Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn, Thủy, Lan, Liên, Duyên, Nga đang vẫy tay. Năm vị hoàng tử chớp mắt. Trong một cái chớp mắt, năm vị hoàng tử nhìn rõ chân dung mùa hè. Mùa hè rực rỡ. Mùa hè tuyệt vời. Mùa hè ở Long Xuyên. Mùa hè ở sân cỏ này. Mùa hè ở nụ cười hóm hỉnh của Thảo xa lộ. Mùa hè ở đôi mắt ngây thơ của Chơn Chơn đạo nhơn.

Mùa hè ở bàn tay vẫy của Thủy, Lan, Duyên, Nga, Liên. Mùa hè vừa gọn một vòng tay ôm niên thiếu. Hình như, Dzũng Đakao dang tay ôm mùa hè. Hình như, Hưng mập dang tay ôm mùa hè. Cả Chương còm, Bốn lửa, Danh ná nữa. Thác vui đương đổ xuống suối đời. Một lời nói riêng chắc không ai nghe rõ. Nhưng năm vị hoàng tử đều thiết tha gọi nhỏ:

— Hạ ơ!

Và có tiếng vọng vỗ về, mơn trớn:

— Ơi...

Tiếng ơ ngọt ngào. Tiếng ơ của mùa hè quê hương. Tiếng ơ của một đời thương nhớ.

Long Xuyên, hè 1973

DUYÊN ANH

để nhớ Long Xuyên,
những mùa hè nắng đẹp 19__'s
sadecl

H A O I

truyện dài của Duyên Anh VŨ
MỘNG-LONG, mẫu bìa của Đinh
Tiến Luyện, TUỔI NGỌC xuất bản,
in tại nhà in Nguyễn Đình Vượng
38 Phạm Ngũ Lão Sài Gòn II. Ngoài
những bản thường còn in thêm 50
bản đặc biệt dành riêng cho tác giả.